

∞Trilogija HITRA FREKVENCA∞

JANJA SREČKAR

HITRA FREKVENCA

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-31(0.034.2)

SREČKAR, Janja

Hitra frekvenca [Elektronski vir] / Janja Srečkar. - 1. izd. -
El. knjiga. - Ljubljana : samozal. J. Srečkar, 2011

Način dostopa (URL): <http://www.janja-sreckar.com/>

ISBN 978-961-276-213-1

257218304

HITRA FREKVENCA

JANJA SREČKAR

PREDGOVOR

Začela sem drgetati. Vedela sem, da je tisti nevidni stvor tam, da me gleda in opazuje in da nima niti najmanjše namere oditi. Ležala sem v postelji. Naenkrat sem začutila, da je tista stvar sedla na rob postelje ... *Kaj bova zdaj?* sem pomislila. *Bom umrla?*

Začutila sem pritisk na prsih, kot bi mi nekdo položil tja roko. Kot maloprej, v avtu, ko me je ravno ta stvor butnil po glavi.

Naenkrat sem začutila mir. Začela sem izginjati. Najprej sem izgubila noge. Nato roke. In še preden sem lahko postala panična, sem izgubila trup. Začutila sem, kako zelo se moja duša loči od telesa, h kateremu je bila privezana celih 17 let.

Je to – to? Bom *umrla*? Še dobro, da sem napisala poslovilno pismo in ga pustila na svoji pisalni mizi, za vsak slučaj ... *Prosim, sporočite mojim staršem, Zoranu in Amaliji Kralj ter moji sestri Eli, da jih imam zelo rada in da sem jim za vso podporo v življenju neznansko hvaležna. Zagotovo sem na boljšem kraju ... Lep pozdrav. Ina Kralj.*

Moralo se je zgoditi.

Naenkrat me je zajel še močnejši vrtinec. Edino, kar sem čutila, je bil čudak ob meni ... Vedela sem ...

Očitno odhajam.

1. ZAČETEK

Začelo se je še pred mojim vstopom v osnovno šolo. Čeprav sem bila bolj majhne rasti, mi je mami dostikrat rekla, da sem za svoja leta zelo pametna in bistra. Sama nisem čutila tako, posebej kadar sem okoli sebe opazovala ogromne ljudi, ki so se premikali kot velikani in so vedeli stvari, skrivnosti, ki jih jaz nisem. Vedno sem imela občutek, da je svet odraslih velik in skrivnosten in da vanj nikoli ne bom imela vstopa. Zato pa sem se mnogo bolj kot z odraslimi ljudmi razumela s svojimi prijatelji.

Bilo jih je tako veliko! Moja soba je bila vedno polna ljudi in vsi so se v moji družbi izvrstno zabavali. Bili so mladi, lepi, nasmejani in malo temnejše polti kot jaz, ampak samo za odtenek. Prinašali so mi darila, igrače, nekateri so znali celo leteti. Njihova edina napaka je bila, da jih ni videl nihče drug kot jaz. Zato je moja mami vedno postala slabe volje, ko sem govorila o njih. To se je dogajalo tudi vsak večer, ko sem jo prosila, naj pokrije in poljubi za lahko noč tudi 30 drugih ljudi v moji sobi, ki jih ona ni videla, jaz pa. Na začetku je bilo zabavno, kasneje pa je bila pa vedno bolj jezna in zaskrbljena. Ni mi bilo jasno, zakaj.

Meni pa je bilo s temi mojimi prijatelji tako lepo! Najbliže mi je bil iskrivi fant, ki je imel temno rjave lase ter zlato-broneno rjave oči. Ime mu je bilo Ravi. Čeprav je bil star toliko kot jaz, je bil malo večji od mene in rad si je domišljal, da je tudi pametnejši. Najbrž je tudi zares bil. Imel je lep, fantovsko oblikovan srčast obraz, majhno jamico v bradi in kadar se je nasmehnil, si imel občutek, da se smeji ves svet. Zares me je znal spraviti v dobro voljo kot nihče drug. Čeprav je govoril počasi in s poudarkom, je vedno govoril resnico. Iz njegovih ust je zvenelo tako preprosto, kot da laž na svetu sploh ne obstaja. Tudi on je – kot vsi ostali – vedno nosil bela oblačila. Vedno je nosil bela oblačila kot vsi ostali. Nikoli ga nisem vprašala, zakaj. Zdelo se mi je tako naravno in samo po sebi umevno. Ker so bili skupaj z Ravijem vsi tako nasmejani, jih sama že ne bi oblekla v črna oblačila. Bela se mi je zdela zelo primerna.

Ker v bližini nisem imela nobenih vrstnikov (živel smo v hiši, imela sem le 5 let starejšo sestro Elo, ampak to ne šteje, ker se ni želela družiti z menoj), sem se zelo rada igrala z njim. Imel je prelepe temno rjave kodre, ki so mu padali na čelo. In kadar sem ga dlje časa gledala, se mi je zdelo, kot da sem v drugi dimenziji; kot da je planet Zemlja le začasna postaja, popolna iluzija, in je moj pravi dom nekje drugje ... Seveda takrat vsega tega še nisem znala ubesediti. Do pikice natančno pa se spomnim občutkov, ko sem se družila z njim.

Vse sva počela skupaj. Bil je moj najboljši prijatelj. Dostikrat sva opazovala barvne meglice, ki so obkrožale ljudi. Ravi mi je rekel, da je to avra. Zelo me je zabavalo, ko sem opazovala, kako zlato rumeno žarijo ljudje, ko pričakujejo, da jim boš povedal šalo. Ali pa nežno roza-rdeče, ko prejmejo objem. In bila sem žalostna, ko sem videla črn smog okrog ljudi, ki so bili žalostni. Včasih sem stekla k njim in začela mahati in pihati, da bi se dim razkadil. Takrat je bilo moji mami dostikrat nerodno – prijela me je za roko in medtem, ko me je vlekla stran, še izdabila opravičilo: »saj veste – otroci ...«. Ravi pa se je le smehljaj. Včasih se mi je zdelo, da razume več stvari kot jaz. Zdelo se mi je, da nasploh svet pozna bolje in globlje. Naučil me je veliko stvari. Učil me je risati, opazovati sončni zahod, rad se je z mano igral in dostikrat je letel okoli mene, jaz pa sem ga morala ujeti. Ravi je tej igri rekel »ujemi metuljčka« (on je bil »metuljček«) in šele zdaj vem, zakaj je bil naslov te igre takrat tako praktičen. Če me

je mami vprašala, kaj počnem tam na trati za hišo in zakaj tako skačem, sem ji odgovorila: »Lovim metuljčka.« In vsi smo bili zadovoljni. Mami je bila vesela, mislila je, da pač lovim pravega metuljčka kot milijon drugih deklic po svetu. Do vseh mojih nevidnih prijateljev je imela nekakšen odpor, ki sem ga razumela šele kasneje. To se ji enostavno ni zdelo razumljivo. Ni mogla vedeti, da sem bila vesela, ker je Ravi vedno delal smešne obraze, ob katerih sem se vedno iz srca nasmejala, medtem ko sem ga lovila.

Tudi sama sem si od nekdaj želela, da bi znala leteti. Ne razumite me napak. Nisem skakala z vrha hiše, stolpnice ali česa podobnega. Želela sem poleteti kar tako, navzgor. Odgnati se od tal, z rokama zajeti zrak in ... poleteti. Kot Ravi. Vsako noč sem sanjala o letenju. Včasih sem celo sanjala, kako učim leteti druge ljudi. Nekega dne sem si izdelala lastna krila – iz kartonskih škatel. Odrezala sem si dva kosa – tista dva, s katerima navadno zapreš vsebino škatle. Na rob vsakega kosa sem pritrdila dva trakca. Prva dva sem si navezala na zapestji, druga dva pa na rameni. Odšla sem na vrh hriba, ki se je vzpenjal za našo hišo. Tekla sem po hribu navzdol in krilila z rokami. Ko sem se odganjala, sem opazila, da kar malo dlje časa traja, preden se znova dotaknem tal, če tečem po hribu, kadar tečem po ravnem. Seveda sem bila prepričana, da tukaj pač delujejo *moja krila* in da moj daljši pristanek nima nič opraviti s tem, da pač skačem po hribu navzdol (kjer je logično, da padaš dlje).

Sveto sem verjela, da zares letim, pa čeprav samo za pol sekunde. Seveda pa to ni bilo nič v primerjavi s premeti, ki jih je Ravi izvajal en dan prej, ko sva se igrala »ujemi metuljčka«. In tudi ni pomagalo, da je pred menoj lebdel in me skušal ustaviti, ko sem tekla po hribu navzdol. Bila sem prepričana, da sem naredila velik preskok v razvoju letalstva na svetu. Poklicala sem starša, da bi podprla mojo teorijo o aerodinamiki. Ko sta me videla, kako tečem po hribu, se je oči začel smejati, mami pa me je začela klicati, naj pridem dol. Nisem točno vedela, zakaj se oči smeje. Je to zato, ker se norčuje iz mene, ali pa morda zato, ker je tako zelo vesel, da je njegova hčerka končno premagala zakone gravitacije, ki so tisočletja veljali za nepremagljive? Rada sem si predstavljala, da je pravilni odgovor druga trditev.

*

Predšolska leta so tako hitro minila! Dan sem začela in končala z nasmehom, medtem pa – poleg nekaterih trenutkov, ko me je bilo treba zaradi kakšne malenkosti ošteti - sem se zabavala popolnoma brez skrbi. Z Ravijem sem zares lahko bila vedno sproščena. Dostikrat sva se poleti igrala zunaj. Ker so bila vrata v hišo odprta, pa sva slišala vse, kar je mami rekla očiju. Dostikrat sta se prepirala in ni mi bilo jasno, zakaj se nista mogla zmeniti stvari na lepši, mirnejši in razumnejši način.

»Čustva niso vedno tako preprosta,« je rekel Ravi. »Posebno, ko se jih navadiš in ko ti pridejo v kri. In potem si, še preden se zaveš, že jezen ali užaljen. Najbolj zabavno pa je takrat, ko poslušáš samo tiste stvari, ki jih *hočeš* slišati.«

Nisem se strinjala. »Jaz že nikoli ne bom taka,« sem povzela. »Če bova midva kdaj mož in žena, nikoli ne bom kričala nate.«

Ravi se je žalostno nasmehnil. V očeh se mu je zasvetilo nekaj, kar bi najlažje opisala kot: zapletena zgodba z žalostnim koncem. Kot bi slutil, da se približuje nekaj, kar bo

vplivalo na vse dogodke, ki sledijo. Nekaj neizogibnega. Popravljal si je kodre in pregnal črne misli: »Govoriva raje o čem drugem.«

In res. Zadnje dni poletja sva precej govorila. O vsem mogočem! O tem, kaj je šola, kako sem nastala, kako zgleda veselje, zakaj se ljudje kregajo, zakaj sta ljubezen in sreča tako pomembni... Če dobro pomislim, sem tistih štirinajst dni pred vstopom v šolo izvedela več kot v vsem preostalem življenju!

Vsak dan sem komaj čakala, da je mami zjutraj odšla v službo. Oči se tako ali tako ni preveč rad ukvarjal z nama z Elo. Ela je vedno zelo rada odšla ven s prijateljicami in vedno, kadar je prišla domov, je imela drugače obarvane nohte, ali pa se ji je na ustnicah bleščal ravnokar kupljeni novi »lip gloss«. Jaz pa sem, ko je v hiši zavladal mir, poklicala Ravija. Bilo je povsem preprosto. Pomislila sem nanj, ali pa sem potihoma izgovorila njegovo ime. Tako ali tako se je ponavadi skrival ali za vrati, ali pa se je lahko zibal na lestencu in čakal, da ga pokličem.

Zadnji teden poletja pa mi je mami podarila star fotoaparat. Ker sem posedovala dragocenost, je tisti teden celo Ela pozabila na najine nepremostljive razlike in na svojih tisoč prijateljic, ter vsako popoldne odšla z menoj ven. Ravi je ostal doma.

Počutila sem se tako pomembno, ko sva se fotografirali in se nastavljali fotografskemu objektivu! Popolnoma sem se vživela v vlogo fotomodela. Pozirala sem ob nizki okenski polici in se delala, da je zelo visoka in da se z zadnjimi močmi držim na njej, splezala sem na hišno ograjo in razprla roke (ob tem sem Eli zabičala, naj ne fotografira ograje, da bodo vidni samo oblaki zadaj in da bo videti, kot da sem v zraku). Kar se poziranja tiče, mi tudi ona ni ostala dolžna. Le da so njene poze vedno bile bolj ... dolgočasne in manekenske, vedno se je le smejala, mogoče se je spreminjal le trepet njenih trepalnic.

Razburljivo je bilo tudi, ko sem tisti teden še zadnjič zbirala na kup stvari, ki naj bi bile v naslednjem letu moji pripomočki za lažje učenje. Tu je bila Torba, ki je bila večja od mene, z velikimi rdečimi kresničkami za lažjo vidljivost na cesti; velika peresnica s svinčniki in barvicami; trikotniki in kvadrati v vrečkah, veliki risalni listi, ...

Tako sem bila zaposlena, da se vse do septembrskega jutra tistega usodnega ponedeljka nisem spomnila na svojega najboljšega prijatelja... Ko pa sem se, je bilo že prepozno.

2. PRVI ŠOLSKI DAN

Ura je bila pet minut do pol sedmih, ko sem se zbudila. Bil je eden tistih trenutkov, ko se zbudiš malo pred budilko. Moja glava je bila še vedno prazna, zunaj pa so ščebetale ptice. Moja prva misel je bila: »Končno grem v šolo!«. Zadnje leto sem si to zares zelo želela. Vsi starejši otroci – vključno z Elo – so hodili tja in kazalo je, da je to zares prostor za pomembne, zrelejše ljudi. Vstala sem in se pričela oblačiti. Zelo pozorno sem nase nataknila vsak kos oblačila. V kopalnici sem si zelo temeljito ščetkala zobe in bilo je prvič, da je celo Ela morala čakati, da sem urejena kot iz škatlice stopila iz kopalnice.

Za zajtrk sem pojedla kosmiče, ki so mi bili najljubši (bananini s čokolado). Težka torba me je že čakala pri vratih. Na srečo smo živeli precej blizu šole. 5 minut počasne hoje, pa si tam. Zato se je mami odločila, da me pospremi le prvi dan. Seveda naj bi tako ali tako Ela hodila z menoj tja vsak dan.

Tako sem bila vzhičena, da sem priganjala tako Elo kot mami. Ko sem obupala nad obema, sem vzela svojo ogromno torbo, odšla skozi vrata in sedla na stopnice pred hišo. Na dvorišču se mi je približal Ravi.

»Zdravo, Ravi,« sem odsotno rekla. »Oprosti, ker te zadnje čase nisem toliko klicala, pripraviti sem se morala na šolo, saj veš.«

»Oprostim.«

Tišina. Kaj naj mu še rečem?

»Tam moram biti urejena in odrasla. Mami mi je rekla, da moram biti prijazna in čimbolj ubogati, kar mi bodo rekli.«

»Prav.«

»Ne bom se mogla več toliko igrati.«

»Vem. Zato sem tudi prišel.«

Njegov obraz je izžareval čudno umirjenost in hkrati žalost. Nenadoma mi je postalo žal, da se nisem več igrala z njim. Zazdelo se mi je, da izgubljam najpomembnejši del sebe in da so vse, za kar sem se tako trudila – lepa oblekica, velika torba, šola, odraslost, prijateljstvo z Elo – zgolj kot neresnične sanje v primerjavi s prijateljstvom, ki ga je predstavljal Ravi.

»Me pospremiš v šolo?« sem nenadoma vzkliknila.

»Ne vem, če je to dobra ideja,« je resno rekel Ravi.

»Moj prijatelj si,« sem krčevito nasprotovala. »Vse počneva skupaj.«

»Če želiš, da te pospremim, se moraš delati, kot da *me ne vidiš*. Kot da ne obstajam.«

»Zakaj pa to?«

»Ne sprašuj preveč,« me je zavrnil. Sklonil je obraz in se nato obrnil stran od mene. Naredil je dva koraka stran in pokril obraz z rokama. Nato se je zravnal in se znova mirno obrnil k meni. »Zdaj boš imela pomembnejše dolžnosti.«

Nisem uspela vprašati, kaj je mislil s tem, ko sta prišli mami in Ela.

»No, gremo, prvošolka?« me je mami ponosno potrepkala po rami. Nekako nisva bili več na isti strani. Še pred pol ure sem naravnost gorela od želje, naj bo že enkrat pripravljena, zdaj pa sem imela polno glavo misli in čudnih slutenj.

Zakaj se moram delati, da Ravija ne vidim? Zakaj sem ga do sedaj videla le jaz? Kako to, da je bil tako miren in hkrati tako očitno žalosten? Kaj je mislil s tem, da bom imela pomembnejše dolžnosti? Ali to pomeni, da ne moreva biti več prijatelja? Ali ne mara šole? Zakaj imam občutek, kot da stojim na dveh koncih ogromne razpoke v tleh? Kot bi se morala odločiti, na katero stran bom skočila, da me lava ne posrka vase. Na eno stran me vlečejo vsi: šola, družba, mami, oči, ... Na drugi strani pa je Ravi. In on se sploh ne trudi, da bi me odvel na svojo stran. Le sedi in gleda, kako izginjam. Vedel je, da se bo to zgodilo. Premočni so, da bi jih premagal, zato se sploh ne trudi, da bi jih ustavil. Sedi in se mi smehlja v slovo. Je to res konec?

Nenadoma so me oblile solze. Izgubila bom prijatelja. Svojo edino edino vez s tem, kar v resnici sem. Izgubila bom edinega človeka, ki me je zares razumel in se z menoj igral. Danes vstopam v svet odraslih, ki so pomembni, pametni in hkrati kruti. V svet, kjer se kregajo in borijo brez razloga.

Ravi je molče stopal zraven mene. Mami niti ni opazila mojih solz, dokler nismo prišli do šole. Tam nas je že čakala učiteljica in nekaj novih učencev s starši.

»Ojoj, saj ni tako hudo,« nas je pozdravila učiteljica Anja.

»Ina, kaj pa je?« se je ustrašila mami, ki je zgrožena opazila, da sem med otroki edina, ki je tako dramatično začela prvi šolski dan. Jaz pa sem čutila v prsih tako močno bolečino, da sem bila ponosna že samo zato, ker nisem tulila na ves glas. Kolikor se je le dalo, sem se trudila, da ne bi glasno hlipala. Posebno, ker sem vedela, da bom s temi ljudmi v prihodnje preživela kar nekaj časa.

»Vse je v redu,« je učiteljica tolažila mojo mami. »Takšni odzivi so za otroka, ki prvič stopa v novo okolje, povsem normalen pojav. Nekateri pač potrebujejo malo časa, da se privadijo na nove ljudi in nov prostor.«

Njuno govorjenje se mi je zdelo nerazumljivo. Da se privadim? Na nov prostor? Zvenelo je, kot bi se pogovarjali o laboratorijski živalci. Kako lahko nekdo *tako zelo zgreši razlog, zakaj jokam*? Ela je odšla proti svojemu razredu in se poskusila delati, kot da niti malo ni v sorodu s človeškim vodnim stolpom, s katerim je prispela, mami in ostali starši pa so dobili kavico v majhnih plastičnih kozarčkih.

Kmalu so se starši razšli, mami pa mi je še zadnjič zabičala, naj bom pridna. Ravi je tiho spremljal dogajanje in me od časa do časa pogledal. Njegove oči so žarele bolj, kot kdajkoli prej. Učiteljica Anja me je prijela za roko.

»Počasi se bomo odpravili v razred, otroci.«

Moji sošolci so ji sledili in tudi mene je odvela za seboj. Počasi smo se zgnetli skozi vrata, jaz pa sem ves čas gledala nazaj, proti Raviju. Vhodna vrata v šolo so bila steklena, na vsakem krilu pa je bilo leseno držalo. Ko smo prišli skozi, so se počasi zaprla. Odšli smo proti stopnicam v prvo nadstropje, ko nisem več zdržala. Iztrgala sem svojo roko iz učiteljčine in se pognala proti vratom. Nisem jih mogla odpreti.

»Je že dobro, otroci,« je učiteljica mirila moje sošolce, ki so videli še en živčni izpad svoje nove sošolke, »Pojdimo lepo v razred, Ina bo samo še pomahala mami.«

Na drugi strani stekla je na kolenih klečal Ravi. Roko sem položila na stekleno površino in on je naredil enako. Moje prejšnje solze so se le še pomnožile, kot da bi se ravnale po vremenu, kajti tudi zunaj je pričelo deževati.

»Ne jokaj,« me je miril Ravi. »Še se bova videla.«

»Ob-lju-biš?« sem ihtela.

»Zagotovo. Nekoč.«

Nekoč – druga beseda za *nikoli* več.

Opazila sem, da je pričel izginjati in zdelo se je, kot bi bil samo odsev v steklenih vratih.

»Kaj - se – do-ga-ja? Kje - si?« Skozi ploho solz nazadnje nisem videla ničesar več.

Prišla je učiteljica Anja in me znova prijela za roko. Tokrat trdneje.

»Videla sem že veliko čustvenih otrok, ampak ti imaš pa res preveč rada svojo mami. To ni vedno dobro, veš? Naučiti se moraš misliti s svojo glavo,« mi je govorila, medtem ko sva se bližali razredu. Jaz pa sem še vedno gledala nazaj proti vratom. Niti malo mi ni bilo mar, zakaj učiteljica govori te nesmisle, ali kaj si bodo mislili sošolci, ko bodo videli moj zabuhli rdeči obraz z ogromnim zateklim nosom, ki je z mojega obraza štrlel kot sluzasta strupena mušnica. Gledala sem proti prosojnim vratom, ki so mi izkazovala enako praznino, dež in solze, kakšno sem čutila v svoji notranjosti. Še bolj pa me je zazeblo, ko sem odprla vrata razreda in so naenkrat vsi tuji obrazi hladno pogledali proti mojemu ...

3. TEMA

Čeprav je bila stena razreda svetlo turkizno zelene barve, in celo z nekakšnimi rožicami, sem imela občutek, kot da sem ujeta v temni jami, iz katere naslednjih devet let ne bo izhoda. Še bolj žalostno je bilo dejstvo, da sem imela prav.

Sedla sem na edino mesto, ki je bilo prosto – poleg svetlolase deklice, ki je imela lase spletene v kitko. Bila je zelo tiha, rada pa je gledala naokrog, tudi ko je učiteljica Anja razlagala, kaj bomo počeli med letom. Deklici je bilo ime Renata. Kasneje sem izvedela, da ima težave z zbranostjo in gibanjem ... Ko sem jo bolje spoznala, sem ugotovila, da je njena posebnost tudi v tem, da zna svoja občutja izražati čisto brez vsakršnega občutka sramu. V tem je bila gotovo ena redkih.

Ozrla sem se po razredu. Bilo nas je približno dvajset. Učiteljica je razložila, da je potrebno, če bomo želeli kaj povedati ali vprašati, dvigniti roko, sicer pa bo edina, ki govori glasno, ona.

Neznana sošolka je dvignila roko.

»Kdaj bo konec?«

Vesela sem bila vprašanja, ki je tudi mene zanimalo in mi ga ni bilo treba postaviti. Hrepenela sem po domu in po Raviju – že v pičlih prvih petih minutah prvega šolskega dne.

Rahlo užaljena učiteljica je nadaljevala: »Končali bomo čez štiri ure. Do takrat pa se bomo imeli čim lepše ...« Govorila je naprej, jaz pa nisem mogla več slediti njenim besedam. Vleklo me je ven. Pogledala sem skozi okno. Dež je enakomerno kapljal na šolska okna in ustvarjal prazen, zamolkel ščebet.

»Ravi, Ravi, Ravi« sem ponavljala v glavi. Klicala sem ga kot takrat, ko se je na vsak moj klic ponavadi pojavil že v naslednji sekundi. Najprej se je pošalil in me nasmejal, potem pa sva se odpravila ven ... Tokrat vse moje prošnje niso bile uslišane. Lahko sem ga klicala, kolikor sem hotela; v ta prostor, to jamo, polno tujcev, Ravi očitno ni imel vstopa. Odločila sem se, da bom doma še enkrat poskusila.

Ozrla sem se po prostoru. Zbrala sem se in poskušala ugotoviti, kakšen je v resnici ta prostor – kakšni so stoli, kakšne so stene, kakšna je velika zelena tabla z majhnimi magneti (kakšne barve so tudi ti), ... Kakšne so snovi v tem prostoru, ki jih lahko *otipaš*. Če bi z mislimi ostala pri zatohli jami, kakršno sem *čutila* v sebi, bi se mi lahko od osamljenosti in groze zmešalo ...

Prostor je bil srednje velik, turkizno zelena stena, ki je bila okrašena z rožicami, pa je bila takšne barve le do kakšnega metra in pol. Ostali del stene, ki je segal do stropa, je bil bel. Učiteljica Anja nam je dala zadolžitev, da v vrečki, ki smo jo prinesli s seboj, poiščemo rdeče pravokotnike. Kar je zahtevala, sem izvedla v petih sekundah. Ravi mi je že zdavnaj razložil razliko med oglatimi in okroglimi oblikami. Seveda pa je to naredil na drugačen način, ne s sedenjem v temačnem razredu ...

Opazovala sva drevesa, mizo, hiše, žogo, s katero se igram, ... In tako sem, ko sem končala z izločanjem pravokotnikov, lahko prostor opazovala naprej.

Naenkrat sem v drugi vrsti, dve mizi levo od svojega prostora, zagledala glavo s temno rjavimi kodri, kot jo ima Ravi.

Veselo sem vzkliknila.

»Je kakšen problem?« je vprašala učiteljica Anja. Kaj naj ji rečem? Da mislim, da je moje življenje končno dobilo smisel? Ne, že prejle me je narobe razumela. Očitno se bom morala kar navaditi, da je v svetu odraslih vedno treba razložiti čisto vse, besedo za besedo. Misli tako ali tako nihče ne bere, kaj šele, da bi ljudje čutili, kako se počutiš.

»Ne, nič ni.« To so bile moje prve besede, slavnostno izgovorjene v Bogu pozabljeni jami. »Renati pomagam iskati pravokotnike.« V zadnjem hipu sem ugotovila, da Renati niti malo ne diši zadano opravilo, zato sem zgrabila njeno vrečico in uporabila laž.

»Dobro, ampak pusti, da tudi sama kaj naredi.« je spravljivo rekla učiteljica. Z Renato sva imeli skupno nagnjenje v tem, da nobena od naju ni *zares želela* biti tukaj. Ona je za razliko od mene to tudi zelo očitno kazala in ji ni bilo prav nič nerodno.

Komaj sem čakala, da bo odmor. K sreči mi ni bilo treba spraševati, kdaj bo to, ker je namesto mene to opravila sošolka Alja. Bila je tudi prva, ki je sploh začela s temi vprašanji. Nekako se mi je začelo dozdevati, da se nihče od nas v tem razredu ne počuti preveč prijetno in dobila sem občutek, da bomo morda – zaradi močnega skupnega interesa – postali zelo dobri prijatelji.

Minute so minevale kot ure. Gledala sem naprej, v drugo vrsto. Kodri so se včasih stresli, včasih sklonili nad papir. Nikoli pa se glava ni obrnila toliko, da bi lahko videla, kdo sedi na tistem mestu.

»Gotovo je Ravi, mora biti Ravi, vedno pride, kadar ga pokličem. Mogoče se samo igra, kot da me ne vidi ...« Tako so minevala leta, a v resnici - minute. In ko sem že skoraj čisto obupala, nam je učiteljica naročila, naj si umijemo roke, ker bomo malicali. Pognala sem se s stola proti drugi vrsti. Potrepljala sem fanta: »Ravi?«

Končno so se kodri obrnili. Obraz ni bil niti najmanj podoben tistemu, ki sem ga pričakovala. Na velikem nosu je počivalo nekaj peg, ki so bile večje od mojih. Lica so bila okrogla, oči pa bolj skupaj, kot jih je imel Ravi. Na nizko čelo so mu padali neenakomerno počesani lasje. »Ime mi je Miha,« je rekel fant in se s hrbtom dlani obrisal pod nosom.

»Aha, oprosti.« Povesila sem pogled in moj hidrant se je počasi spet začel polniti ... Ravi, očitno, res, *čisto zares*, nima vstopa sem noter in kmalu bom v spraševanju, kdaj bo konec, uspešnejša od Alje. Postavila sem se v vrsto za malico in se prepustila vrvežu okoli sebe. Očitno ljudje komaj čakajo, da bodo jedli. Jaz pa komaj

čakam, da se to konča. Vse to. Kdo bi hotel živeti nekje, kjer ga nihče ne spoštuje, temveč ga ljudje ocenjujejo zgolj na podlagi tega, kar ponovi za vsemi ostalimi?

Tako je počasi minila moja prva malica, med katero sem se morala močno premagovati in osredotočati v to, da nisem bruhnila v jok. Ker sem ostalim že dokazala, da si zaslužim naziv »kraljica drame«, nisem hotela zabresti še dlje.

Po malici smo jemali še ostale oblike: krog, kvadrat, ... in barve: modro, rumeno, zeleno, rdečo, ... Izbrane like sem – kot na začetku pouka - najprej zbrala sebi, nato še Renati, ki je še vedno zelo dosledno odražala moje občutke.

Ko se je po zvočnikih oglasila blaga melodija, nam je učiteljica povedala, da jo je napisal skladatelj Mozart. Dodala je, da je to znak, da se je pouk za danes zaključil, jaz pa sem ugotovila, da je Mozart ravnokar postal moj najljubši skladatelj!

Stekla sem do klopi, kjer smo imeli čevlje in se hitro preobula. Torba, ki se je zdela vedno večja in težja, je opletala na moji desni rami, kot da bi hotela naznanjati, da se približuje kombi s slabo zaprtimi zadnjimi vrati. Copate sem vrgla pod klop in brez pozdrava odhitela domov. Imela sem srečo, da mi ni bilo treba odpirati težkih šolskih vrat, saj je bil hodnik vedno bolj poln učencev, ki se jim je mudilo na šolski avtobus in vrata so si kar podajali. Sama sem vedela, da bom doma prej, če bom tekla, zato sem se pognala v dir.

Na hitro sem pogledala levo-desno in švignila čez cesto. V ozadju sem pred šolo zaslišala Elo, ki je kričala za mano:

»Ej, Ina! Pospremiti te moram! Počakaj!« nato pa se je obrnila k prijateljicam: »Sori, k' morm it, ampak ta mala je čist' zbezlala.«

Ela je tekla za mano, še vedno pa sem sama tekla trikrat hitreje. Kakšna razlika v tempu teka je, kadar tečeš jogging (lahkoten tek za ohranjanje telesne vzdržljivosti) in kadar tečeš k izviru, k smislu vsega obstoječega!

Kmalu sem videla, da se bližam domu. Hiša, ki se je sicer vedno zdela tako svetla in barvita, je bila v soju dežja prazna in izprana. Barve so postale razredčene, stene sive. Opazila sem, da je moj obraz vedno bolj suh, kar pomeni, da je prenehalo deževati in da ne jokam več. Zdaj je ostalo le še pričakovanje. Čisto pričakovanje.

Ko sem odklenila vrata in vstopila, sem si sicer vzela čas in se sezula – tokrat res nisem hotela problemov, ker je bila mami na to zelo občutljiva – nato pa sem zajela sapo za nekaj, kar je bilo še pomembnejše: na ves glas zavpiti!

4. SPOZNANJE

Ozrla sem se po razredu. Bilo nas je približno dvajset. Učiteljica je razložila, da je potrebno, če bomo želeli kaj povedati ali vprašati, dvigniti roko, sicer pa bo edina, ki govori glasno, ona.

Neznana sošolka je dvignila roko.

»Kdaj bo konec?«

Vesela sem bila vprašanja, ki je tudi mene zanimalo in mi ga ni bilo treba postaviti. Hrepenela sem po domu in po Raviju – že v pičlih prvih petih minutah prvega šolskega dne.

Rahlo užaljena učiteljica je nadaljevala: »Končali bomo čez štiri ure. Do takrat pa se bomo imeli čim lepše ...« Govorila je naprej, jaz pa nisem mogla več slediti njenim besedam. Vleklo me je ven. Pogledala sem skozi okno. Dež je enakomerno kapljal na šolska okna in ustvarjal prazen, zamolkel ščebet.

»Ravi, Ravi, Ravi« sem ponavljala v glavi. Klicala sem ga kot takrat, ko se je na vsak moj klic ponavadi pojavil že v naslednji sekundi. Najprej se je pošalil in me nasmejal, potem pa sva se odpravila ven ... Tokrat vse moje prošnje niso bile uslišane. Lahko sem ga klicala, kolikor sem hotela; v ta prostor, to jamo, polno tujcev, Ravi očitno ni imel vstopa. Odločila sem se, da bom doma še enkrat poskusila.

Ozrla sem se po prostoru. Zbrala sem se in poskušala ugotoviti, kakšen je v resnici ta prostor – kakšni so stoli, kakšne so stene, kakšna je velika zelena tabla z majhnimi magneti (kakšne barve so tudi ti), ... Kakšne so snovi v tem prostoru, ki jih lahko *otipaš*. Če bi z mislimi ostala pri zatohli jami, kakršno sem *čutila* v sebi, bi se mi lahko od osamljenosti in groze zmešalo ...

Prostor je bil srednje velik, turkizno zelena stena, ki je bila okrašena z rožicami, pa je bila takšne barve le do kakšnega metra in pol. Ostali del stene, ki je segal do stropa, je bil bel. Učiteljica Anja nam je dala zadolžitev, da v vrečki, ki smo jo prinesli s seboj, poiščemo rdeče pravokotnike. Kar je zahtevala, sem izvedla v petih sekundah. Ravi mi je že zdavnaj razložil razliko med oglatimi in okroglimi oblikami. Seveda pa je to naredil na drugačen način, ne s sedenjem v temačnem razredu ... Opazovala sva drevesa, mizo, hiše, žogo, s katero se igram, ... In tako sem, ko sem končala z izločanjem pravokotnikov, lahko prostor opazovala naprej.

Naenkrat sem v drugi vrsti, dve mizi levo od svojega prostora, zagledala glavo s temno rjavimi kodri, kot jo ima Ravi.

Veselo sem vzkliknila.

»Je kakšen problem?« je vprašala učiteljica Anja. Kaj naj ji rečem? Da mislim, da je moje življenje končno dobilo smisel? Ne, že prejle me je narobe razumela. Očitno se bom morala kar navaditi, da je v svetu odraslih vedno treba razložiti čisto vse,

besedo za besedo. Misli tako ali tako nihče ne bere, kaj šele, da bi ljudje čutili, kako se počutiš.

»Ne, nič ni.« To so bile moje prve besede, slavnostno izgovorjene v Bogu pozabljeni jami. »Renati pomagam iskati pravokotnike.« V zadnjem hipu sem ugotovila, da Renati niti malo ne diši zadano opravilo, zato sem zgrabila njeno vrečko in uporabila laž.

»Dobro, ampak pusti, da tudi sama kaj naredi.« je spravljivo rekla učiteljica. Z Renato sva imeli skupno nagnjenje v tem, da nobena od naju ni *zares želela* biti tukaj. Ona je za razliko od mene to tudi zelo očitno kazala in ji ni bilo prav nič nerodno.

Komaj sem čakala, da bo odmor. K sreči mi ni bilo treba spraševati, kdaj bo to, ker je namesto mene to opravila sošolka Alja. Bila je tudi prva, ki je sploh začela s temi vprašanji. Nekako se mi je začelo dozdevati, da se nihče od nas v tem razredu ne počuti preveč prijetno in dobila sem občutek, da bomo morda – zaradi močnega skupnega interesa – postali zelo dobri prijatelji.

Minute so minevale kot ure. Gledala sem naprej, v drugo vrsto. Kodri so se včasih stresli, včasih sklonili nad papir. Nikoli pa se glava ni obrnila toliko, da bi lahko videla, kdo sedi na tistem mestu.

»Gotovo je Ravi, mora biti Ravi, vedno pride, kadar ga pokličem. Mogoče se samo igra, kot da me ne vidi ...« Tako so minevala leta, a v resnici – minute. In ko sem že skoraj čisto obupala, nam je učiteljica naročila, naj si umijemo roke, ker bomo malicali. Pognala sem se s stola proti drugi vrsti. Potrepljala sem fanta: »Ravi?«

Končno so se kodri obrnili. Obraz ni bil niti najmanj podoben tistemu, ki sem ga pričakovala. Na velikem nosu je počivalo nekaj peg, ki so bile večje od mojih. Lica so bila okrogla, oči pa bolj skupaj, kot jih je imel Ravi. Na nizko čelo so mu padali neenakomerno počesani lasje. »Ime mi je Miha,« je rekel fant in se s hrbtom dlani obrisal pod nosom.

»Aha, oprosti.« Povesila sem pogled in moj hidrant se je počasi spet začel polniti ... Ravi, očitno, res, *čisto zares*, nima vstopa sem noter in kmalu bom v spraševanju, kdaj bo konec, uspešnejša od Alje. Postavila sem se v vrsto za malico in se prepustila vrvežu okoli sebe. Očitno ljudje komaj čakajo, da bodo jedli. Jaz pa komaj čakam, da se to konča. Vse to. Kdo bi hotel živeti nekje, kjer ga nihče ne spoštuje, temveč ga ljudje ocenjujejo zgolj na podlagi tega, kar ponovi za vsemi ostalimi?

Tako je počasi minila moja prva malica, med katero sem se morala močno premagovati in osredotočati v to, da nisem bruhnila v jok. Ker sem ostalim že dokazala, da si zaslužim naziv »kraljica drame«, nisem hotela zabresti še dlje.

Po malici smo jemali še ostale oblike: krog, kvadrat, ... in barve: modro, rumeno, zeleno, rdečo, ... Izbrane like sem – kot na začetku pouka – najprej zbrala sebi, nato še Renati, ki je še vedno zelo dosledno odražala moje občutke.

Ko se je po zvočnikih oglasila blaga melodija, nam je učiteljica povedala, da jo je napisal skladatelj Mozart. Dodala je, da je to znak, da se je pouk za danes zaključil, jaz pa sem ugotovila, da je Mozart ravnokar postal moj najljubši skladatelj!

Stekla sem do klopi, kjer smo imeli čevlje in se hitro preobula. Torba, ki se je zdela vedno večja in težja, je opletala na moji desni rami, kot da bi hotela naznanjati, da se približuje kombi s slabo zaprtimi zadnjimi vrati. Copate sem vrgla pod klop in brez pozdrava odhitela domov. Imela sem srečo, da mi ni bilo treba odpirati težkih šolskih vrat, saj je bil hodnik vedno bolj poln učencev, ki se jim je mudilo na šolski avtobus in vrata so si kar podajali. Sama sem vedela, da bom doma prej, če bom tekla, zato sem se pognala v dir.

Na hitro sem pogledala levo-desno in švignila čez cesto. V ozadju sem pred šolo zaslišala Elo, ki je kričala za mano:

»Ej, Ina! Pospremiti te moram! Počakaj!« nato pa se je obrnila k prijateljicam: »Sori, k' morm it, ampak ta mala je čist' zbezlala.«

Ela je tekla za mano, še vedno pa sem sama tekla trikrat hitreje. Kakšna razlika v tempu teka je, kadar tečeš jogging (lahkoten tek za ohranjanje telesne vzdržljivosti) in kadar tečeš k izviru, k smislu vsega obstoječega!

Kmalu sem videla, da se bližam domu. Hiša, ki se je sicer vedno zdela tako svetla in barvita, je bila v soju dežja prazna in izprana. Barve so postale razredčene, stene sive. Opazila sem, da je moj obraz vedno bolj suh, kar pomeni, da je prenehalo deževati in da ne jokam več. Zdaj je ostalo le še pričakovanje. Čisto pričakovanje.

Ko sem odklenila vrata in vstopila, sem si sicer vzela čas in se sezula – tokrat res nisem hotela problemov, ker je bila mami na to zelo občutljiva – nato pa sem zajela sapo za nekaj, kar je bilo še pomembnejše: na ves glas zavpiti!

5. POGOVOR

Čutila sem, kako mi dlan drsi čez lice in še vedno sem se smejala. Tokrat sem to čutila bolj organsko, stvarno. Drgnjenje telesnih kožnih celic, ki so na dlani, s kožnimi celicami na licu. Občutek miru je zamenjal občutek dejstva, da sem znova v svojem telesu in da sem ta vesoljni mir in srečo samo sanjala. Odprla sem oči.

»Me veseli, da si že boljše volje,« je rekla mami. »Ela mi je rekla, da je bilo tukaj kar živahno.«

»Kaj ti je povedala?« sem naglo vprašala. Popolnoma sem se predramila.

»No, samo to, da sta prišli iz šole, in da je potem iz tvoje sobe sledil ... zvok, kot da nekoga slačijo iz lastne kože, ki je trajal eno uro.«

Oh, torej me ni zatožila, da sem odšla iz šole brez njenega spremstva. Za to se ji moram še oddolžiti.

»Mami, jaz ...« počasi sem se ustavila in pogoltnila slino. Nisem vedela, ali naj ji povem po resnici. Ponavadi je bila žalostna, kadar sem omenjala Ravija in zdelo se mi je, da vedno bolj razumem, zakaj. Da je tudi on vedel, zakaj.

»Tvoj prijatelj, Ravi ...« mami je zanj prvič uporabila ime.

»... ni nama treba govoriti o njem.« sem hotela spremeniti temo, kot da bi slutila, da bo znova sledila njena slaba volja.

»Hotela sem reči, da mi je žal, če sem bila preveč zaskrbljena. Lepo je imeti takšne prijatelje, ampak zdaj odhajaš v resnični svet, z resničnimi prijatelji. V šoli se lahko tudi naučiš veliko zanimivih stvari, ki te bodo dobro pripravile na življenje,« je nadaljevala mami.

»Ni potrebno, da svet živimo v sanjah,« je še dodala.

»Vem, mami. Prav.«

»Prosim, nekaj mi obljubi.« je skrbno nadaljevala.

»Če bi ti imela otroke, bi zanje želela le najboljše, kajne?« me je pogledala in se mi nasmehnila tako, kot znajo le mame – toplo in varno.

»Seveda, mami.«

»Prosim, v šoli bodi čimbolj prijazna. Tisti, ki je do drugih dober, se mu dobro vrne. Tudi če drugi niso dobri s teboj, naj te to ne ovira. Morda je to le test, kolikokrat lahko ravnaš kar se da mirno in ljubeče.«

»Prav, mami.«

»In čimbolj ubogaj v šoli. Ti ljudje so tam zato, da se od njih česa naučiš in do njih bodi ravno tako prijazna kot do ostalih.« me je prosila. Zdelo se mi je, kot da mi daje izjemno pomembne napotke; ton njenega glasu je naznanjal, da moram poslušati bolj kot po navadi. Kot bi dobivala pomembna navodila, kako pilotirati vesoljsko ladjo – in navodila bo možno slišati le enkrat, potem pa me bodo poslali v vesolje.

»Če boš pri snovi in pri učenju potrebovala pomoč, se lahko vedno obrneš name in na svojo sestro. Zapomni si, da je učenje novih stvari ravno tako razburljivo, kot bi se igrala, le da je v resnici še boljše: tokrat zares odkrivaš svet, v katerem živiš. V učenju in spoznavanju novih stvari lahko najdeš nekaj, kar te zelo veseli, lahko najdeš nove prijatelje.«

»Prav, mami.« sem odgovorila. Pomislila sem, da se je mami malo spremenila. Imela sem občutek, da je *modrejša*. Da se z menoj pogovarja, kot se prej ni. Ko je govorila o spoznavanju in raziskovanju novih stvari, se mi je zdelo, da sem to že slišala ... Pa ne od nje.

»Rada te imam, Ina. In vedno ti bom želela le najboljše. Zato ti moram reči še eno malenkost.«

»Ja?«

»Veš, sama nimam nič proti, če jočeš. Menim, da jok včasih celo sprosti čustva, ki jih držimo v sebi in smo zato lahko do drugih bolj prijazni in sproščeni, ko se jih osvobodimo.«

»Tudi ti jokaš?«

»Tudi, tudi.« se je odobravajoče nasmehnila, »vendar pa je včasih bolje, če jokamo na samem, posebno zato, ker bi si naš jok lahko ostali ljudje narobe razlagali. Lahko bi mislili, da nam ni všeč njihova družba, da nam je slabo, ali kaj podobnega. Včasih pa se najdejo celo ljudje, ki se iz naših čustev, kadar jokamo, želijo norčevati. Zato te želim zaščititi, Pikica, in te lepo prosim, da poskusiš čimmanj jokati pred ostalimi ljudmi.«

Vedela sem, da mi hoče samo dobro. Hoče me zaščititi.

»Prav. Poskusila bom.«

»To seveda ne velja zame. K meni se lahko vedno zatečeš, kadar ti bo hudo.«

Zarotniško se je nasmehnila, »Bova skupaj jokali.«

To bi pa res rada videla. Mati in hči, ki skupaj tulita v blazino. Nasmehnila sem se.

»Upam, da me boš raje tolažila s svojimi besedami in da ne bova zares jokali naenkrat,« sem jo popravila. Nasmejali sva se.

»Me veseli, da si že bolje. Prvi dan v šoli zna biti za vsakogar malo naporen.«

Res, ja.

»Naučiti se moraš, kako to premagati. Lahko si sama zastaviš dodatne naloge, da ti bo čas hitreje minil. Sama sem se v šoli vedno posluževala majhnega trika.« Zarotniško mi je pomežiknila.

»Trika?« Moje zanimanje je zraslo. Zares me je zanimalo, kako preživeti tistih petsto ur, ki jih ostali zaznavajo kot eno normalno šolsko dopoldne.

»Mhm,« je ponosno odvrnila mami. »Kako narediš, da šolsko dopoldne mine, še preden rečeš keks?«

Začudeno sem zmajevala z glavo. »Ne vem.« Ampak sem si pa zares želela izvedeti.

Sogovornica je zavlačevala z odgovorom, kot da bo ravnokar povedala največjo skrivnost in želi preveriti, če sem je zares vredna. Končno je se odločila in nagnila glavo proti meni. Spregovorila je počasi in svečano.

»Tako, da te vsa stvar začne zares zanimati.«

»Zares – zanimati?« nisem prav dobro dojela njenih besed.

»Ko te tisto, o čemer govori učitelj, zares zanima, pa naj bo to učenje o matematiki - ki ti bo v življenju še kako koristila - o naravi ali o tem, kako govoriti kakšen drug jezik, takrat šolska ura kar naenkrat *pobezlja*,« naredila je smešen obraz in zasmejala sem se.

»Res?«

»Ure postanejo minute - ne, sekunde,« je nadaljevala, »in kar naenkrat je konec. Pri vsem skupaj je le ena majhna težavica,« je nadaljevala.

»Kakšna pa?« Bila sem že popolnoma navdušena. Ali je sploh lahko kaj slabega v tem, da se pouk konča v petih sekundah?

»Želiš si, da ne bi bilo tako hitro konec. Ampak tudi to težavo je možno odpraviti. Zato pa obstajajo domače naloge, ob katerih lahko doma potešiš radovednost,« se je nasmehnila.

Še nikoli se nisem tako pogovarjala z njo in zdelo se mi je, da bom morda dobila poleg sebe še eno novo prijateljico. Nenadoma se mi tudi šola ni zdela tako kruta. Če me bodo začele zanimati stvari, ki jih učiteljica govori, morda tudi več ne bom videla

temne jame, namesto učilnice, kot sem jo videla zdaj. Pozornost bom usmerila drugam. Ne bo mi potrebno misliti na Ravija, ne bo se mi potrebno žalostiti. Morda bo brez žalosti in brez strahu minilo hitreje. Da me *zares zanima*, kaj učiteljica govori ... »Četudi le to, koliko pravokotnikov imam v vrečki?« sem vprašala mami.

»Četudi samo to,« je modro prikimala. »Morda ti bo kasneje dala celo več zadolžitev, če jo boš le prosila. Veš, učitelji niso tak bav-bav. Zelo imajo radi vedoželjne male ljudi, kot si ti.«

Pomirjeno sem se dvignila v postelji.

»Prav. Od danes naprej me bo zares zanimalo, karkoli bomo obravnavali v šoli.«

To sem sklenila bolj zase kot za njo. Zaradi vseh ugodnosti, ki jih bo to početje prineslo.

»Veš, kaj? Danes sem v trgovini kupila čokoladni sladoled s piškotki in ne bom ga zmogla pojesti sama. Mi prideš pomagat? Sproti lahko pobereva še Elo,« se je nasmehnila.

»Seveda!« Vstala sem in se napotila ne samo proti sladoledu, temveč tudi proti jutrišnjemu dnevu, šoli in novemu življenju.

6. ŠOLA

Ko sem naslednji dan vstala in pojedla zajtrk, sem veliko razmišljala o dogodkih preteklega dne. Želela sem si, da bi se Ravi vrnil in še vedno sem ga vsake toliko poskušala poklicati. Bila sem razpeta med svetom okolice in *svojim* svetom in nekako sem čutila, kateri bo prevladal. Kateri bo *moral* prevladati.

Preden sem, tisti dan, odprla vrata v šolo, sem si še obljubila, da bom naslednjih devet let pač ravnala, kot mi bodo rekli. Poskusila bom s trikom, da me vse zanima, poskusila bom čimbolj slediti temu, kar mi bodo rekli in hkrati negativna čustva obdržati zase. Ampak ko pa bo vse to minilo, bom živela po svoje. Nisem še vedela, kako. Vedela pa sem, da mora obstajati v življenju nekaj več kot to. Mora.

Tako so dnevi začeli minevati hitreje, jaz pa sem začela čimbolj označevati tisto, kar je drugim pomenila prava stvarnost. Moja stvarnost pa je bila: Ime mi je Ina Kralj. Moja starša se imenujeta Amalija Kralj in Zoran Kralj, a jima jaz raje rečem kar mami in oči. Imam rjave lase, postrizene na paža. Čeprav me mami češe, so mi moji lasje mnogo bolj všeč razkuštrani. Moj nos je majhen in pokrit s pegicami. Za svoja leta sem zelo majhna, kar mi gre izjemno na živce. Mami pa mi pravi, da bo prišel čas, ko bom vesela, da izgledam mlajša. Živim v manjšem naselju Vače, pol ure vožnje od Ljubljane, ki je glavno mesto naše države. Smo v Republiki Sloveniji, ki spada v Evropsko unijo. Hodim v Osnovno šolo Vače, ki se mi zdi resnično ogromna.

Privajala sem se tudi na to, da sem vsak dan v zelenem razredu, napolnjenem z mojimi vrstniki. Nisem bila ravno preveč družabna. Všeč mi je bila Renatina družba. Vedno je bila precej tiha, ljudje so se je izogibali. Meni pa je bila všeč, ker se ni nikoli bala pokazati, kako čuti. Vedno je izražala natančno to, kar je čutila. Kar žal mi je bilo, ko se je po šestih mesecih njena družina preselila v Ljubljano. Imela sem občutek, da me nikoli ni ocenjevala kot vsi ostali.

Z ostalimi sošolci in sošolkami sem sicer govorila, nisem pa imela občutka, da se popolnoma razumemo. Vedno se mi je zdelo, da me od njih ločuje steklena stena, ki je ne morem razbiti, ne glede na to, kako se trudim. Prvič sem tudi izkušala, kaj pomeni status v družbi, v razredu. Nikoli povedana pravila, ki so vedno bolj prevladovala v medsebojni komunikaciji. *Kdor ima novo kolo, ima veliko prijateljev. Kdor si upa užaliti drugega, je močnejši. Kdor pljuva po tleh, je frajer. Kdor se pretepa, je pogumen. Kdor veliko ve, je piflar. Kdor po pouku ne gre na verouk, ni del družbe ...*

Mami sem naravnost rotila, naj me vpiše na verouk. Sošolke in sošolci, ki so hodili takoj po pouku na verouk, so šli vedno skupaj in šlo je za veliko večino razreda. Vedno so odšli iz šole prej, smejali so se, kot da vedo več kot ostali in bila so obdobja, ko so se oblekli v svetle in svečane barve in dobili velika in pomembna darila. Mami me je vedno zavrnila, da gre za versko prepričanje in da se bom za to odločila sama, ko bom starejša. Danes jo razumem in hvaležna sem ji za to. Takrat pa ... Ne, nisem razumela. Niti malo. Nisem razumela, kakšno zvezo ima druženje z vrstniki, velika bleščeča darila in ena šolska ura na dan - z vero. Izgledalo je tako, kot da se pač dobivajo na nekem skrivnem krožku, ki je izjemno popularen. In tega občutka nisem mogla nikoli doseči.

Res pa je, da sem v šolski snovi začela res *uživati*. Uporabila sem zvijačo, da me vse zanima in šolske ure so hitele hitreje kot odmori. Kmalu sem začela dobivati dodatne naloge, ki so me še bolj razveseljevale. Morala sem se prav truditi, da nisem preveč kazala svojega zadovoljstva, kajti kmalu sem ugotovila, da učenje novih stvari med sošolci ni preveč popularno. Zanimivo pa je bilo videti, kako se je razred razdelil po skupinicah, glede na to, kdo se je s kom pač razumel. »Lepe punce« (vedno oblečene bolj v roza odtenkih, njihove šolske torbice so bile večinoma posute s kristalčki), »družbeno močne punce« (vedno so imele moč, da so te razglasile za najbolj popularnega človeka in obratno – rade so govorile na glas in včasih – kot del protokola – tudi koga udarile) in »čudne punce« (tiste, ki smo se rade učile, zagotovo spadamo v to skupino, kajti ostali dve skupini nista sprejemali drugačnih tipov ljudi, in tudi ravnokar opisanih ne. Slaba lastnost naše skupine je bila v tem, da je bila razdrobljena, nikakor ni tako držala skupaj kot ostale, zato je bila precej šibka).

Fantje so bili večinoma v dveh skupinah: »pretepači« (velika večina) in »tisti-ki-si-ne-upajo-biti-pretepači«. Pretepači so sicer imeli večja tveganja in vedno jih je pustolovščina čakala za vsako končano šolsko uro. Če ne pred šolo, pa kar v razredu. Res pa je, da so imeli veliko več ugleda pri dekletih, ki so pripadale prvi (»lepotice«) ali drugi (»družbena moč«) skupini v razredu. Za tretjo skupino deklet (»čudne punce«) pri fantih ni bilo preveč zanimanja.

Škoda, da sem spadala v tretjo skupino, kajti sama sebi se nikakor nisem zdela čudna. Bolj ... drugačna.

Poleg mene je skupina »čudnih« vsebovala še tri sošolke: zabavno punco z dolgimi rjavimi lasmi - ime ji je bilo Katja; tiho punco, ki je bila malo večja od nas in je tudi med odmori sedela čisto pri miru – ime ji je bilo Bojana, ter sošolko Aljo, ki jo je vedno zanimalo, kdaj bo konec pouka.

Rada sem se družila s Katjo. Vedno, ko je kaj pripovedovala, so ji oči žarele, pa čeprav je šlo ponavadi za vsakdanje trače: »Si videla, da ima Melita novo jakno?« ali pa: »Učiteljica je poslala Heleno k ravnatelju«. Bila je preprosta, pa vendar zabavna. Edino, kar me je žalostilo, je bilo to, da je vedno, kadar se je bližal napad katere koli pripadnice ostalih dveh skupin, izginila kot kafa. Ni je bilo več v bližini, čeprav bi prisegla, da sem se prejšnjo sekundo pogovarjala z njo. Najbrž jo je bilo strah, ker sta bili ostali dve skupini res zelo močni in tu je bila prisotna borba za prevlado, za preživetje. Ko bi Katja le videla, da smo v skupini močnejši, če stopimo skupaj ...

V skupini lepih deklic je najbolj izstopala sošolka Iris. Pri njih doma so bili zelo bogati in videlo se je, da je njena drža drugačna od ostalih deklet. Bila je zelo lepa, svojo lepoto pa je vedno še dodatno okrasila z roza sponkami v laseh, zapestnicami in prstančki v obliki srca. Bila je vodja svoje skupine, ne da bi se pripadnice te skupine med seboj tako zmenile. Preprosto tako je bilo namenjeno. Ko je prvič stopila v razred, so se pri njej nagnetle sošolke, ki so si želele biti tako lepe kot ona. In skupinica je bila ustvarjena. Ostale članice so bile: Nina, Laura, Tjaša, Maja in Simona.

Skupina družbeno močnih se je razlikovala od lepih po tem, da so nosile manj roza barve. Ravno tako so se oblačile urejeno, vendar so bile besedno bolj agresivne in izvajale so zakon in red. No, ne vedno po pravici. Dostikrat so namreč »napadle«

katero izmed pripadnic tretje skupine. Možno je bilo vsako zbadanje, spotikanje, nastavljanje bananinih olupkov in iskanje zafrkljivih imen svojim sošolkam ali sošolcem. Prva in druga skupina se med sabo nista napadali – vladali sta v sožitju. Močni skupini je vladala sošolka Tina. Vedno je ponavljala eno in isto frazo: »A dej, spel' se, no«, pa naj je šlo za to, da hoče koga odsloviti, ali pa zgolj zato, ker ji je bil všeč zven svojega glasu, ko je to izrekla naglas. Z njo so se družile sošolke: Ksenja (ki je rada tudi kdaj koga udarila), Katarina, Melita, Helena in Tadeja.

Naš razred je vseboval le štiri fante: Tineta, Primoža, Miho in Domna. Tine je bil – poleg pretepaškega junaka - tudi lepotec v razredu. Vsa dekleta so bila zaljubljena vanj. Imel je srednje dolge svetle lase in otroško simetričen obraz. Polne ustnice in modre oči pa so bile razlog, zakaj je na tolikih robovih zadnjih strani dekliških zvezkov bilo napisano njegovo ime, obkroženo s srčki. Bil je zares lep, ni pa se znal ravno primerno pogovarjati. Tine in Primož sta se zelo rada sporekla že zaradi povsem nepomembnih stvari, na primer zaradi vremena, barve hlač ali mnenja o okusnosti malice. Seveda je vedno sledil pretep, ob katerem so se »lepotice« po navadi navdušeno hahljale, »Tinini klan« pa je navijal in ploskal na ves glas. Domen je bil po navadi precej urejen in rad je hodil na verouk. Nosil je očala in med vsakim odmorom je odšel ven, na hodnik ter se s tem izognil morebitnemu zbadanju ostalih dveh fantov. Z Miho sta bila pripadnika skupine »tisti-ki-si-ne-upajo-biti-pretepači«.

In tako so minevali meseci. Dopoldnevi so – poleg odmorov – precej hitro minili, saj me je snov zelo zanimala. Tina mi je pripela ljubkovalno ime Pritlikavec, ki se me je držalo do konca osnovne šole. Tako je, ko sva se srečali, poleg običajnega pozdrava: »A dej, spel' se, no,« pripela še: »A dej spel' se no, Pritlikavec!« in fraza je dobila novo, svežo dimenzijo. Namenjena je bila *samo meni*. Zato ob srečanjih z njo nisem pretirano uživala. Če sem videla, da se mi približuje, sem se zato še hitreje zaposlila kot po navadi, ali pa sem odšla na stranišče. Tam je bil vsaj mir. Zaenkrat.

Težje pa je bilo ob popoldnevih, ko ni bilo pouka. Ela je bila zaposlena s prijateljicami, mami in oči pa sta bila zaposlena z odraslimi stvarmi (služba, pospravljanje, kuhanje,...). Mami mi je sicer dostikrat pomagala pri domači nalogi in rada sem bila v njeni družbi. Videlo se ji je, da tudi ona v druženju z mano zares uživa. Najbrž je to bilo malo tudi zato, ker rada poučuje, vsak dan se je namreč zjutraj vozila v Ljubljano, kjer je bila učiteljica. Včasih se je z mano igrala družabne igre, ali pa se mi je pridružila pri umivanju zob in med tem rahlo butnila s svojim bokom v moj bok, kot bi me hotela malo prevrniti. To mi je vedno dajalo prijeten občutek varnosti.

Oči je bil bolj miren. Delal je v laboratoriju, v Ljubljani in preučeval žuželke. Ko je prišel iz službe domov, je vedno rad objel Elo in mene ter nama rekel, da naju ima rad. Res pa je, da je bil dostikrat precej utrujen, zato je rad zadremal na kavču, tudi ko je pazil naju z Elo.

Čeprav sem vedela, da me imata starša zares zelo rada, sem še vedno včasih potihoma nekaj pogrešala. Čutila sem, kaj je to, čeprav si nisem dovolila tega pomisliti. Pomisliti *nanj*. Želela sem ga potisniti v podzavest in ga prisiliti, da ostane tam. Kadarkoli sem pomislila nanj, sem začela hrepeneti. Bolelo me je v trebuhu, nato v srcu. Ko je občutek prišel do glave, sem po navadi že zdavnaj jokala. Tega pa sem se počasi skušala odvaditi. Zakaj bi bila žalostna, če mi ni treba?

Dostikrat sem enostavno vzela barvice in risala. Na začetku ne ravno lepo (pri likovnem pouku me je Iris daleč prekašala), res pa je, da sem se z risanjem lahko sprostila. Tukaj je domišljija lahko dobila krila, kot takrat, ko sem se družila z Ravijem. Risanje mi je tako pomagalo prebroditi marsikatero deževno popoldne.

Če pa je bilo lepo vreme, sem včasih odšla tudi risat na hrib, za hišo. Pogled na zahajajoče sonce ali pa mirno naselje med hribi so me vedno spravili v boljšo voljo, čeprav sem bila sama. Želela sem naslikati mir in vzdušje, ki sem ga čutila, ko sem gledala navzdol. Veliko časa sem porabila, da sem se naučila, katere barve uporabiti in kako osenčiti stavbe (še kasneje, na likovnem krožku, mi je včasih uspelo). Vseeno pa je bil obisk hriba za našo hišo vedno posebno in lepo doživetje. Ker je bilo spodaj pokopališče, sem nikoli ni zahajalo dosti ljudi. Rada sem imela svoj kraj, pa čeprav je bil majhen.

Šolsko leto je tako počasi minilo. Na koncu leta sem bila odlična (poleg Pritlikavca sem dobila tako še en dobro znani nadimek – Piflar, tako da je oboje skupaj iz Tininih ust zvenelo nekaj takega kot: »A dej spel' se no, Piflar Pritlikavc!«), moje vedenje pa je bilo na spričevalu označeno kot vzorno. Ker te besede še nisem poznala, sem se kar malo ustrašila, kaj to pomeni. Sama beseda mi je zvenela čudno in sumljivo. Učiteljica mi je med smehom razložila, da to pomeni, da bi se ljudje morali zgledovati po meni. Kar s težavo sem si predstavljala, da bi to bilo v naši razredni hierarhiji sploh kdaj mogoče ...

7. ODBOBBJE »HORMONOV«

Tako so počasi minevala leta. Da ne bi mislila na nepotrebne bedarije, ki so v meni dostikrat prebudile žalovanje za izgubljenim prijateljstvom, sem se med svojimi prvimi počitnicami hotela kar najbolj zaposliti. Dostikrat sem kar sama zagrabila sesalec in zavrnila mami: »Že v redu, bom jaz,« medtem ko je ona začudeno odkimavala. Ela je včasih prišla mimo in prhnila proti meni: »Priliznjenka!« Jaz pa sem vedela, da mi to veliko bolj koristi, kot posedanje na stopnicah in spominjanje vseh doživetij iz prejšnjega poletja.

Včasih mi je mami celo plačala za vse, kar sem naredila, tako da sem se kar naenkrat zavedela, da imam precej večjo žepnino od Ele. Ker sem bila mlajša, jo je to zelo jezilo. Svoja prijateljstva je še bolj skrivala pred mano, enostavno se ji je zdelo, da sem premlada, da bi se zares družila z njo. Prijazna je bila samo takrat, kadar je hotela, da ji dam denar. Ni si ga izposojala od mene, sama sem ji ga dala. Sva pa naredili menjavo: jaz sem ji dala denar, ona pa me je naličila po obrazu, ali pa se je pol ure z mano igrala. Včasih mi je tudi nalakirala nohte. Takrat sem se vedno počutila prijetno, ker je bila do mene tako prijazna, pa čeprav sem vedela, da je to najbrž zaradi denarja.

Poletje je tako precej hitro minilo in znova sem se znašla v šoli. Minil je drugi, tretji, četrti in peti razred. Poleg tega, da sem dvakrat odšla v šolo v naravi, kjer sem se naučila plavati in smučati (seveda ni šlo brez Tininih zbadljivk, o Pritlikavcu v vodi in na smučeh), so leta minevala precej enolično. Res je, zelo rada sem imela učno snov. Učili smo se o Egiptu, Grkih, naravi, slovenščini, pisanju, risanju, glasbi, petju in telovadbi. Vpisana sem bila na vseh deset krožkov, ki se jih je dalo izbrati na naši šoli (zbor, likovni, matematični, novinarski, fotografski, dramski, literarni krožek, izbirni tečaj angleščine, izbirni plesni tečaj ter klekljarski krožek, na katerem smo izdelovali preproste čipke). Obiskovali so jih lahko učenci od četrtega razreda dalje.

Vsako leto se je zdela učilnica bolj in bolj natrpana. Ni se zdela več tako velika, kot prvi dan. Najbrž zato, ker smo bili mi vsako leto večji. Dostikrat smo morali na prvi šolski dan za kakšno sekundo celo pomisliti, preden smo prepoznali obraz sošolca ali sošolke. Sama sem bila še vedno najmanjša, čeprav mi je mami zatrjevala, da hitro rastem.

Posebno zanimivo je bilo na primer moje srečanje s Tino na prvi šolski dan sedmega razreda. Slučajno sva se šolskim vratom približali istočasno, vsaka iz svoje strani. Ko sem opazila, da me gleda, je bilo že prepozno. Nisem se mogla umakniti ali skriti. Odločila sem se, da poskusim pogumno zakorakati skozi vrata in upati, da me bo mogoče pustila pri miru. Ko sem prišla za držalo na vratih, da bi jih odprla ter jih začela odpirati proti sebi, se je ona z vso težo naslonila na njih, da so se z gromkim odmevom zaprla. Priprla je oči.

»Hmmm, le kdo pa je to ...« naredila se je, kot da se skuša spomniti, od kod ji je moj obraz poznan.

»Pa saj to si ti, Piflar Pritlikavec!«

Nikoli se ni preveč trudila, da bi samostalniku ki ga je izrekla, prilagodila tudi spol, glede na to, komu je ta samostalnik namenjen. V bistvu ji je bilo tako še veliko bolj všeč, ker je zvenelo še malo bolj ponižujoče.

»Živjo, Tina.« sem hitro rekla. »Grem lahko, prosim, noter?«

V trenutku je prijela za držalo na vratih in jih hitro odprla, tako, da so butnila v mojo glavo. Ko je stopila skozi, sem poleg bolečine v glavi zaznala samo še odmev vedno prisotnega pozdrava: »A, dej, spel' se, Piflar Pritlikavec!«.

Sicer pa se v našem razredu ni spremenilo veliko stvari, le da so značilnosti, ki so jih sošolci in sošolke že imele, rasle z njimi. Iris je bila še lepša. Alja se je navadila, da ni več spraševala učiteljice, pač pa se je zaposlila z dopisovanjem prek majhnih listkov, iztrganih iz zadnje strani zvezka. Katja je vedela vedno več novic, kdo je v koga zaljubljen in zakaj. Večinoma so te novosti bile izmišljene in so krožile po šoli, da so si učenci lažje krajšali čas. Tine je bil vedno bolj podoben manekenom, ki promovirajo kavbojke. Bil je najbolj »kul frajer« v našem razredu, če ne celo na vsej šoli, ki je svoj status še bolj podkrepil z rednimi prerekanji in pretepi, večinoma s Primožem.

Kaj pa jaz? Še vedno sem imela vzorno vedenje, snov me je še vedno zanimala bolj kot vse ostalo. Razen ... Opazila sem nekatere spremembe v sebi in v drugih. Svet je postajal vedno manj skrivnosten in vedno bolj vabljen in dišeč. Ogledovala sem se v ogledalu in zdelo se mi je, da si del mene izjemno želi, da bi bila všeč ostalim. Da bi bila všeč fantom. Tudi sama sem si želela biti lepa. Včasih me je ob ogledu romantičnega filma začelo ščemeti in že skoraj boleti v trebuhu. Ko sem to povedala mami, se je nasmehnila in mi rekla: »Ne sekiraj se, to so hormoni ...«

In kot da to ni najhujše, je Ela v teh nekaj letih začela prijateljevati s fanti. Kmalu je spoznala »resnega« fanta in začela sta se redno dobivati. Čutila sem, da Ela – najbrž zaradi hormonov – čuti in zaznava svet podobno kot jaz, čeprav mi še vedno ni zaupala. Za zaupanje je imela prijateljice in svojega fanta. Dostikrat sta šla zvečer ven, saj je bila stara že 18 let.

Za svoj osemnajsti rojstni dan je – poleg vsote denarja, ki sta jo starša hranila zanjo od rojstva - dobila tudi prelep zlat in tudi skrivnostni obesek v obliki srca. Vseboval je dva majhna gumbka, ki sta imela poseben mehanizem odpiranja, ki ga je lahko poznal le lastnik. Zato sta z mami takrat šli k zlatarju, ki je Eli na samem pokazal, kako se obesek odpre. Niti mami niti jaz nisem poznala skrivnostnega načrta. Pa mi kmalu tudi ni bilo več mar. Vsakič, ko sem načela temo o tem, kaj je notri, mi je Ela samozavestno zabrusila, da se me nič ne tiče.

Nekega večera, ko je je bila Ela zunaj s fantom, nisem mogla spati. Slišala sem smrčanje iz mamine in očijeve sobe in počutila sem se, kot da sem doma čisto sama. Vseeno me je preveval občutek varnosti. Zdelo se mi je, kot da jaz sama kraljujem tej utrdbi na robu naselja. Hitro sem si ognila jopico in se odpravila ven. Čeprav je bilo čutili, da je jesen, je bila to ena izmed tistih oktobrskih noči, ki so še vedno dovolj tople, da greš ven zgolj v pižami. Kot bi za slovo poletju nekaj noči bilo še vedno občutno toplejših, kot bi morale biti. Prišla sem skozi vrata in se ozrla ven, na cesto.

Naša hiša je bila k sreči malo umaknjena od ostalega naselja, a še vedno dovolj blizu, da sem lahko bila v petih minutah v šoli in v treh minutah v trgovini. V hribu, za hišo je bilo pokopališče, ki je v soju milijon sveč prijetno žarelo.

Napotila sem se proti tem lučem, ko sem zaslišala avto. Bilo je prepozno, da bi se umaknila v notranjost, zato sem se hitro skrila za zadnji zid hiše, kjer se je še vedno dobro videlo na vhodno stopnišče. Avto se je ustavil na dovozu in iz njega sta izstopili dve senci. Ena senca je pripadala Eli, druga pa ... njenemu »resnemu« fantu.

»Hvala ti, Grega, super je bilo,« je med smehom rekla Ela. Bila je popolnoma drugačna, kot je doma, ko govori z menoj in zdelo se mi je, kot da ne gledam nje, pač pa prijeten romantični film.

»Ti si super,« ji je vrnil kompliment, ter jo naslonil na avto. Roki je naslonil ob obe strani njenega telesa, kot bi jo želel ujeti. Mesečina in svetilka našega dovoza sta osvetljevali njuna obraza, ki sta se počasi prenehala smejati. Kmalu sta postala nenavadno resna. Šele sedaj sem opazila, da je moje srce naenkrat začelo divje razbijati. Zakaj? Očitno bi mi mami znova rekla, da zaradi hormonov. Rada bi že enkrat našla te male zveri, ki motijo moje življenje in se igrajo z mojim srcem.

Silhueti sta se počasi začeli približevati. Ustnice obeh so sproščeno obmirovale in čakale na dogodek. Brez nepotrebne šabljenja. Tokrat se je mojemu divjemu butanju srca, za katero se mi je zdelo, da odmeva že po vsem naselju, pridružila tudi bolečina v trebuhu. Neznano ščemenje, ki ga ne zna ustaviti noben zdravnik. Vsak strokovnjak namreč nebogljenost – seveda tik preden izbruhne v smeh - krivi hormone. Zakaj drgetam? Saj se ne poljubljam jaz, ampak ona!

Kmalu po združenju ustnic je sledil značilni cmok, ki sem ga tokrat prvič slišala v živo. Po navadi je *takšen* poljub prisoten le v filmih, mami in oči pa se tudi več ne poljubljata tako. Po prvem je sledil drugi, le da sta obraza tokrat zamenjala diagonalo. Še enkrat. Gregorjeva desna roka se je počasi znašla na njenem hrbtu in Elo še bolj prižela k njemu. Še nekaj poljubov. In še nekaj nerazločljivih občutkov iz moje strani.

Z levo roko jo je pobožal po obrazu, ona pa je prste zarila v njegove lase. Sledil je vzdih užitka in strasti. Nato se je ona umaknila.

»Lahko noč,« je rekla smeje.

»Daj no, Ela. Kdaj me boš nehala mučiti?«

»Sem ti že rekla, da si želim iti počasi,« mu je odgovorila pri vhodu v hišo.

»Ampak če te že ravno zanima, je mogoče najina obletnica kar lep dogodek, kaj praviš?«

Fant je nebogljenost zastokal in se poslovil. Sedel je v avto, Ela pa tudi ni bilo več nikjer. Tako sem znova ostala sama in premišljevala, ali imajo tudi ostale vrste živali težave s temi malimi nesramneži in ali je mogoče hormone operacijsko odstraniti.

Kmalu po tem sem potihem odšla v svojo sobo in se splazila v posteljo. Nihče me ni opazil. Na srečo. Res pa je, da tisto noč nisem mogla spati. Zaspala sem šele proti jutru.

8. INŠTRUKCIJE

Ker sem – na škodo svoje popularnosti – še vedno vzdrževala stanje vseobsegajočega zanimanja in s tem tudi zelo dobrih ocen (včasih sem celo zanalašč kakšen test pisala 4), me je učiteljica kmalu imenovala za razredno inštruktorico. Tu sem prekašala celo Iris. Ker je njena želja po tem, da bi bila lepa, prevladovala nad željo po znanju, sem še vedno imela precej boljše ocene kot ona. Res pa je, da so inštrukcije večinoma potrebovali fantje. Zato mi je bilo dostikrat še bolj neprijetno, posebno, ko sem sedela sama v razredu z Tinetom. Vedela sem, da si vsa dekleta želijo biti na mojem mestu, ko je učiteljica določila, da ostaneva sama po pouku in se učiva.

Tine pa je ravno tako do mene izkazoval nekakšno spoštovanje, največkrat, kadar sva bila sama. Bili so trenutki, ko se je moral nagniti naprej in vzeti radirko (kar se je, glede na njegovo neznanje matematike precej pogosto dogajalo) in ne da bi jo pustil nekje v bližini, jo je potem znova odložil nekam daleč, pri meni, kot da je ne bo več potreboval.

Srce mi je veliko hitreje bilo, kadar sem bila z njim in spraševala sem se, če ga on sliši. Včasih se je pošalil iz kakšne matematične zakonitosti in iz grla se mi je izvil smeh, kakršnega pri sebi prej nisem niti poznala! Zdel se mi je tako čuden, narejen, živčen in hihitajoč. Vedela sem, da se *tako jaz ne smejem*. Ko se je končalo, sem bila po navadi na trnih še kakšno uro. Nato sem bila doma kakšne štiri ure do konca potrta. Spraševala sem se, če me ljubi in razmišljala o tem, kako se sprehajava ob morju in me drži za roko. Govori mi sladke besede, jaz pa se smejim. Ne samo trebuh, vse telo me boli in žari od pričakovanja... Nato me naenkrat potegne k sebi in ... Neizogibna združitev ustnic ... Raj ...

Po navadi je sledila minuta izpolnitve. Nato pa sem se znova zavedela, kako sedim v svoji sobi in kako zelo bedna je vsa situacija. Seveda ne čuti ničesar do mene. Jaz sem samo jaz. Iris pa je ... Iris. *Tista* Iris. Najlepše dekle na svetu. Tako je to in vedno je bilo tako. Znova sem padla globoko navzdol in vrtelo se mi je že od nenehnih menjav – od evforije in hihitanja do depresij brez meja.

Kmalu nisem čutila več lakote. Zaradi vseh teh čustev nisem mogla sprejemati hrane, ker bi mi lahko postalo še slabo. Tako ali tako me je neprestano vse bolelo in popolnoma vseeno je bilo, če sem poleg tega še malo lačna. Mami je opazila, da se čudno obnašam in tudi ona ni več mogla zadrževati skrbi. Ela mi je ljubkovalno rekla »Mesečnik«.

Kmalu je – ravno med eno izmed mojih osebnih dram, jokala sem namreč, ker me Tine najbrž ne mara – potrkala na vrata moje sobe.

»Ina, kaj je narobe?« je vprašala brez olepševanja.

Po kratkem prerekanju, da ni nič (tega mi tako ali tako noben butec na svetu ne bi verjel), sem ji na kratko razložila, kaj se dogaja. Seveda sem izpustila tiste dele o mojem neumnem sanjarjenju. Vseeno je uspela razbrati, kaj se v resnici dogaja z mano in globoko zavzdihnila.

»Je pa bolj resno, kot sem mislila,« je zamišljeno začela, čeprav nisem točno vedela, ali je v resnici tako zaskrbljena zame, ali pa se nekje v sebi tudi ona zabava, tako kot vsi ostali, ko te vidijo, kako trpiš zaradi pubertete, hormonov, ali kakorkoli se pač ta bolezen imenuje.

»Ljubezen je smešna reč,« je rekla in hušknila v smeh. Sem vedela, da jo to v resnici zabava!

Še preden sem se uspela znova razburiti, je vame vrgla predlog: »Zakaj pa mu tega enostavno ne poveš?«

Zmedla me je. Vedno je do sedaj ostalo samo pri prelepih sanjarjenjih o princu na belem konju, o sprehodih s Tinetom, o poljubih, ... Resničnost me do sedaj niti ni v resnici zanimala, preveč me je strašila. Zato sem se mu – poleg inštrukcij – na široko izogibala. *Nihče* ni smel vedeti. Zdaj pa naenkrat predlog, naj mu povem. Naj mu povem? Kako – naj mu – kar - povem?

»Lahko mu tudi napišeš,« je rekla mami. »Bolje vedeti, kako čuti, kot pa da vse življenje takole trpiš. Če ne boš več jedla, mi lahko še umreš!«

To je res. Mogoče bi pa s tem lahko pokazala tem malim živalcam, da z mano ni heca. Ne morejo me kar takole vrteti gor in dol in pričakovati, da bo vse to brez posledic. Napisala bom pismo. Lepo, kratko, prijetno ljubezensko pismo, v katerem mu bom vse razložila.

Tudi mami se je strinjala z mano. Ker s pisanjem ljubezenskih pisem nisem imela preveč izkušenj, sem se obrnila kar na njo. Tokrat za spremembo nisem bila samo jaz tista, ki ponoči nisem spala. Zdaj sva namreč bedeli skupaj. Spomnila sem se na njeno obljubo, ki mi jo je dala prvi šolski dan, da se nanjo lahko vedno zanesem. Res sem tako čutila. Zakaj sem že takrat jokala? Vedela sem, da delček manjka, *pomemben* delček, samo nisem ga znala več povezati v svoje življenje. Tako daleč je bilo ...

9. PISMO

»Dragi Tine.

Samo hočem da veš, da si mi zelo všeč.

Če tudi ti čutiš tako, se lahko pogovoriva, ko se bova učila matematiko.

Lep pozdrav,

Ina.«

Mami je menila, da ljubezenska pisma ne smejo biti preveč očitna. Moji predlogi so bili: ljubim te, kar naprej razmišljam o tebi in vsakič ko te zagledam, moje srce podivja ... Ko sva končali in pospravili tudi vseh ostalih milijon zmečkanih papirčkov, ki so ležali ob postelji (kar je baje popolnoma normalen postopek, kadar pišeš ljubezensko pismo – kadar pišeš ljubljeni osebi, s prvim poskusom pač nisi zadovoljen in s petstotim tudi ne), se je že danilo. Za eno urico sem legla na posteljo, da sem si zbistrila misli. Spati tako ali tako nisem mogla.

Ko je budilka začela zvoniti, sem vstala in se poskušala obnašati, kot da pričujoči dan ni posebno pomemben. Hotela sem najti čimbolj nevpadljivo, a še vedno privlačno majičko, nevpadljive, a še vedno dovolj oprijete kavbojke, nevpadljive, a še vedno barvno usklajene balerinke, nevpadljiv, a še vedno prisoten parfum, na katerem piše: »Moshus, parfum, ki se mu moški ne morejo upreti«.

In tako nevpadljiva sem se odpravila v šolo. Mami mi je pred odhodom zarotniško pomežiknila in pomenljivo rekla: »Pa *uspešen* dan v šoli ti želim, Ina!«

Na poti do šole sem razmišljala o tem, kako bom dogodek izvedla. Prek sla? Nikakor, to bi takoj vsi izvedeli. Žal še nisem dobila prijateljice, ki bi ji res lahko v celoti zaupala. Naj mu ga kar izročim? Kdaj pa? Med inštrukcijami? Pa saj pismo vendar omenja pogovor med inštrukcijami! Vzeti si mora čas, da pismo prebere, pregleda, ... Do njega mora priti čimprej ... Kaj pa, če ga enostavno med odmorom vržem v njegovo torbo? Med prvim odmorom, da bo imel čim več časa ... Tako, ja. Če ga pač ne najde, nama pač ni usojeno, da bi bila skupaj.

Prišla sem do šole. Srce mi je tako razbijalo, da sem bila prav vesela šolskega vrveža, ki je moje razburjenje vsaj malo omilil in poskrbel, da je moj srčni utrip ostal samo moja skrivnost. Preobula sem se in jakno odložila v omarico. Vzela sem knjige in se napotila v zgornje nadstropje, kjer smo začeli z razredno uro. Naša razredničarka (sicer učiteljica matematike), gospa Marija, je govorila nekaj o programu za konec šolskega leta in o poletnih počitnicah. Bo že konec leta? Sem se torej mučila skoraj celo šolsko leto? Pomislila sem, da tokrat najbrž ne bom ravno odlična, saj je v drugi polovici šolskega leta nekaj drugega zamenjalo moj prvi interes, da me vse zanima ... Moje sanjarjenje je dopolnil zven imena, kot da bi poslušala enakomerno zvenenje bronenege cerkvenega zvona...

»Ina! Ina!« Učiteljica je poskušala priti z mano v stik, jaz pa sem očitno zaspala.

»Ne samo, da so tvoje ocene slabše, zdaj celo spimo med poukom, kaj?«

Razredničarka Marija je skušala biti hkrati prijazna in hkrati vzgojna, saj nikoli v življenju nisem do nje bila žaljiva ali kakorkoli drugače neubogljiva.

»Še vedno si lahko odlična, veš« je dramatično nadaljevala. »Če se le zares potru-diš!«. Zdelo se mi je, da *njej* več pomeni moj uspeh, kot meni. Za njo je bilo moje nazadovanje gotovo precej tragično.

»Se bom potrudila,« sem ne preveč prepričljivo rekla, zato, da bi si pridobila malo miru, »Se opravičujem, ker sem se... zamislila.«

»Pa še kako,« je rekel Primož in ves razred se je zasmel.

Ob smehu sem se predramila, zardela in pomislila, da se bliža konec ure. Kar pomeni – odmor. Učiteljica je še vpisala manjkajoče in vprašala, če ima še kdo kakšno vprašanje. Njeno vprašanje pa je zmotila blaga Mozartova melodija, ki se mi še nikoli ni zdela tako grozljiva ...

10. TRI, DVA, ENA,...

Ob znani melodiji so se učenci takoj pognali ven iz razreda. Ostala je le še tiha Bojana, ki je še vedno rada obsedela na mestu kot pred sedmimi leti. To me je zmedlo. Upala sem, *da bom sama*. Morda bi mi uspelo pisemce celo zatakiniti kam, kjer ga bo lažje odkril ... In tako sva obsedeli. Pogledala sem jo.

»Kako fino, da je odmor,« sem začela pogovor in skrivala svojo živčnost.

»Mhm,« mi je kratko odgovorila.

»Med odmorom je res lepo, ker greš lahko ven, kadar hočeš. In tudi na wc, če te tišči,« sem jo skušala usmeriti ven.

»Ja, super.«

»In na drugi strani hodnika je veliko lepši razgled, kot tukaj, v razredu,« sem jo vzpodbujala.

»Če ti je tako všeč, pa ga pojdi gledat,« je hladno rekla. »Jaz ti ne branim.«

»Nee, je že v redu.« Močno sem se začela potiti.

V razred je planil Primož. Očitno je znova uspel razžaliti Tineta. Primož je odmikal mize in jih postavljaj sošolcu na pot. Tudi občinstvo se je že nagnetlo okoli dogodka in vsi so seveda navijali za razrednega lomilca src ...

To je prava priložnost! Nisem mogla verjeti, da je prav on poskrbel, da bom akcijo lahko pravilno izvedla, ne da bi me kdo videl!

Na hitro sem se približala njegovi torbi. Čeprav se je vse zgodilo zelo hitro, se je meni zdelo zelo počasi. Kot počasni posnetek. Njegova torba, ki je bila na nekaterih mestih namenoma raztrgana, (to je dajalo vtis mnogih zmag in frajerskega videza) je rahlo odprta slonela ob mizi, na tleh. Moji drhteči koraki so me opominjali, da od razburjenja pozabljam, kako se hodi. Vse misli so se zlile v malo kuverto, ki sem jo nosila v roki. Bala sem se, da jo bo moja potna dlan orosila in pokvarila estetiko. Zato sem jo prijela le z dvema prstoma.

Fanta sta se še vedno tepla, čeprav izjemno počasi. Lasje so mi hušknili v obraz, da sem jih s prosto roko morala odmakniti, da sem videla tarčo. Prestopila sem se pri mizi in se naslonila nanjo. Roki sem prekrizala in s koticom vida namerila pismo, kot bi želela z letala spustiti bombo. Zamizala sem in razmaknila prste. Spustila sem umetnino, ki sva jo z mami ustvarjali vso noč. Med vrvežem ljudi sem sama še vedno uspela slišati čisto tih, papirnat zvok kuverte, ki je pristala v torbi.

Nato se je vse začelo odvijati izjemno hitro. Kot bi filmarji želeli zavrteti posnetek naprej, tako hitro se je odmor končal in že smo sedeli pri pouku geografije.

*

Vso uro se nisem zmogla zbrati. Učitelj geografije je očitno, ravno tako kot gospa Marija, postal dramatičen vsakič, ko je pogledal proti meni. Enkrat se je odkašljal in me vprašal, če vem odgovor in sem rekla, da ne. Zdelo se mi je, kot bi se mu orosile oči. Rekel mi je, da mi še vedno lahko uspe, če si to res želim, le najti moram interes za naš svet. Interes za to, kje živimo. Nato je vso stvar posplošil, da tudi od ostalih pričakuje, da se bomo vsi ob koncu leta še posebno trudili za uspešen rezultat.

Vsakič, ko je Tine segel v torbo, sem imela občutek, kot da sta se mi srce in želodec zamenjala, nato pa se znova postavila v prvotno stanje. Zelo je bolelo. Pri geografiji je sedel vrsto pred mano, zato sem lahko spremljala vsak njegov gib.

Ko je končno zvonec naznanil konec ure, smo vzeli svoje stvari in se napotili proti učilnici za likovni pouk. Iz likov smo sestavljali robote in jih risali. Opazila sem, da si je Iris pomagala in sence, ki jih je narisala s svinčnikom, dodatno zabrisala s prsti, tako da je njena risba kmalu izgledala kot črno-bela fotografija. Sama sem imela težave – ne samo z risanjem robotov. Vztrepetala sem vsakič, ko je svetlolasi fant nasproti mene potreboval kaj iz vojaško zelene torbe ...

Po neskončno dolgi uri likovnega pouka smo se napotili proti učilnici za matematiko. Bila sem že skoraj prepričana, da mu je pismo padlo iz torbe. Zajela me je panika. Če mu je pismo padlo iz torbe, bi se lahko znašlo na tleh. Lahko bi ga pobral kdorkoli. Omenjeni sta obe imeni, *moje in njegovo*. To bi bila senzacionalna novica – ne samo za naš razred, temveč za vso šolo!

V naslednjih petih minutah odmora sem na hitro stekla po poti, ki smo jo ta dan prehodili: učilnica za matematiko, geografijo, likovni pouk in znova nazaj do matematike. Ničesar nisem našla. Torej je pismo v torbi, pri njem, v učilnici matematike. Danes nas je čakala dvojna ura računanja, ki se je nisem prav nič veselila. Pisanje domače naloge je namreč nadomestilo ustvarjanje ljubezenske mojstrovine za svetlolasega lomilca nedolžnih src.

Po prvi uri matematike smo se lahko malo pretegnili. Skoraj sem bila pomirjena, saj je kazalo, da bo Tine pismo očitno našel doma, in bo hkrati lahko tudi v miru razmislil o svojih občutkih. Odgovor pa bom najbrž izvedela že jutri. Kar je, je. Zdaj ne morem več ničesar vzeti nazaj.

Ko se je začela naslednja ura matematike, smo se posedli in vsak je reševal tisto, kar mu je ostalo iz prejšnje ure. Učiteljica Marija je vprašala, če ima kdo kakšna vprašanja. Tine je dvignil roko.

»Povej, Tine.« je navdušeno vzkliknila. Navadno Tine ni postavljaj vprašanj, ker ga matematika enostavno ni zanimala. Če ne veš, kaj jemljemo, ne moreš spraševati. Pomislila sem, da je najbrž tako navdušen nad matematiko, ker sem ga *jaz* inštruirala. V svoji evforiji niti malo nisem slutila, kaj se bo zgodilo.

»V bistvu me zanima, če lahko malo pridete sem,« je povzel Tine, kot da gre za malo večji matematični problem.

Ostali učenci so reševali svoje naloge in se jim ni zdelo posebno pomembno, kdo učiteljico sprašuje in kaj. Dobro se jim je zdelo, da imajo oni mir pred njo.

Učiteljica se je nekaj časa zadržala pri njem in razen pridušenih »Aha« in začudenih »Mhm« nisem slišala ničesar.

Kmalu pa sem na svoji rami začutila roko. Prestrašila sem se in se zdrznila.

»Ne boj se,« me je pomirila učiteljica. »Samo tole sem ti prišla pokazat.« V rokah je držala kos prepognjenega papirja. »Tine je našel tole v svojem učbeniku in glede na tvoj podpis, je najbrž tvoje ...«

Razred je obnemel. Tišina. Vse oči so se zapičile vame. Zdaj me je bolj kot bitje mojega srca skrbela barva mojega obraza. Začutila sem srčni utrip v glavi, kri pa mi je stekla tudi v najmanjše obrazne žilice; vedela sem, da sem zagotovo škrlatno rdeče barve ...

»No?« sklonila se je še bliže k meni.

»In je to res tvoje?«

V zmedenosti sem vzela papir v roke. »Mhm,« sem izdabila. Razred je zadovoljno završal. Ravno kar sem jih preskrbela s trači do konca življenja ...

»Veš, kako je zardela?« »Priznala je, da je napisala pismo.« »V njem je pisalo, da bi se rada poljubljala z njim.« »V njem piše, da ga ljubi.« »Pred celim razredom je rekla, da je zatreskana.« »Ona, ki niti ni lepa, zdaj pa niti pametna ni več.« »To je bila najbolj zabavna ura matematike« ...

V svoji agoniji sem na hitro pobrala stvari in brez besed odšla iz razreda. Ni mi bilo mar, če mi učiteljica napiše neopravičeno uro. Slabše, kot je, tako ali tako več ne more biti. Na poti iz razreda sem ne hitro ošinila Tinetovo klop. Sklanjal se je nad nalogo in ni izgledal posebno prizadet. Ravno nasprotno. Izgledalo je, kot da ga matematika zares zanima. *Vsaj nekaj*, sem pomislila.

Želela sem, da bi lahko prišla iz učilnice še pred ploho solz in uspelo mi je. V miru sem se preobula in oblekla. Ko sem iz šole odhitela proti domu, sem olajšano pomislila, da najbrž ne bo nikogar doma. Pospešila sem korak in kmalu sem se znašla pred vhodnimi vrati. Preoblekla sem se in sedla na posteljo. Na isto posteljo, na kateri sva z mami včeraj sedeli in govorili o tem, kako pomembno je sodelovati in ne zmagati, kako je ljubezen zanimiva in kako v teh časih, v enaindvajsetem stoletju, pogostokrat pobudo prevzemajo punce. Zagledala sem podobo sebe v ogledalu. Podoba majhne sedmošolke s pegastim nosom in povprečnim obrazom. Sama. Čisto sama. Podoba je bila vedno bolj megljena ... Tri, dva, ena, ... Zajela sem sapo in se spustila v močan ihtec in krčevit jok.

11. STRAN!

Ob misli, kaj me čaka v naslednjih dveh letih, kako veliko snovi za pogovor sem dala sošolkam in v kako prav nič zavidanja vredni situaciji sem se znašla, se je rodila v meni poplava solz, za jokanje vsaj za pet ur. Nisem gledala na uro, vem pa, da se je zunaj že dodobra stemnilo, ko sem utrujena končala z ihtenjem. Vmes je v sobo prišla tudi mami in me tolažila, nato oči, celo Eli sem se smilila. Jaz pa se nisem želela smiliti nikomur. Želela sem stran odtod. Predstavljal sem si, da so neke ljudje, ki so podobni meni in ki točno vedo, kaj razmišljam in čutim. Ti vedo, da se iz človeških (ali hormonskih) občutkov ne smeš in ne moreš kar tako norčevati. Vedo, da smo drug drugemu enaki in bi morali biti prijatelji. Vsi smo ljudje, le zakaj bi se želeli smešiti in zaničevati?

Odločila sem se, da *si bom poskusila stati čimbolj ob strani*. Mami je s svojim predlogom zagotovo hotela le dobro in najbrž bi tudi jaz svoji hčeri svetovala enako, če bi videla, kako trpi. Ampak ona ni bila tista, ki je z mano vsak dan poslušala vzdevek Piflar Pritlikavec, ki je z mano inštruirala Tineta, ki je z mano prebijala težke minute, ko se med odmori nisem mogla z nikomer pogovarjati. *Jaz* sem bila tista, ki sem bila tam. Če si zdaj ne bom stala ob strani, se tega nikoli ne bom naučila. Saj gre samo za majhno dekle, v neki majhni osnovni šoli, v nekem majhnem kraju, na svetu. Kolikim deklicam se je v zgodovini človeštva zgodilo to, ali pa še kaj hujšega? In danes – ali vemo kdo je to bil? Ne, svet je pozabil, da se je to sploh kdaj zgodilo. Vrti se naprej. Tudi jaz bi morala iti naprej.

Odločila sem se tudi, da hormonov ne bom več upoštevala. Čustva so me ubijala in to sem okusila morda bolj kot kdorkoli. Solze že pokažejo na to, da si pač žalosten, ampak jaz sem zaznavala tudi *širino* tega občutka. Globino žalosti. Vse mogoče razsežnosti, barvne nianse, okuse človeških občutkov, ki jih nihče okoli mene ni mogel razumeti. Niti mami. Ampak na tem svetu mora obstajati nekaj več kot samo čustva ... *Mora*.

Snov. Šola. Zanimanje. Še vedno se lahko izvlečem. To me bo rešilo in me prerodilo. Trdno sem verjela vase, da to zares zmorem. Stala si bom ob strani in preusmerila pozornost drugam. Saj v tem je stvar, a ne? V pozornosti. Tja, kamor usmerjaš pozornost, tja vlagáš energijo. In moja energija je mnogo preveč dragocena, da bi jo vlagala v nepomembne in nezrele stvari. Tudi, če nikoli ne bom imela fanta.

Ja, uspešna bom. Jaz in *jaz*. Najboljši prijateljici. V tem trenutku sem skušala ugotoviti, s kom se pravzaprav pogovarjam, kadar premišljujem. Je to en glas v glavi, dva, ali nas je več? Koliko misli mi šine skozi glavo v enem samem dnevu in kako jih upočasniti, kako jih ustaviti, da bi si vsaj malo odpočila? Res pa je, da sem čutila, da je glas v glavi največkrat prijazen z mano. Rada se imam. Vedno sem se imela. Samo pozornost sem morala usmeriti vase. Zdaj se mi zdi, kot da zame in *zame* nobena ovira v življenju ni pretežka ... Saj imam sebe.

Morda je pa le za nekaj dobro, da se je to zgodilo. Našla sem sebe, ponovno sem odkrila močno željo po znanju in vedela sem, da želim po koncu obdobja osnovne šole zares stran. Pa ne, ker ne bi marala svoje družine. Rada jih imam. Samo ... Čutila sem, da je moje srce veliko večje od vsega, kar sem do sedaj spoznala. Da je

moja duša morda globlja in starejša, kot izgleda moje majhno telo. In da potrebujem kraj, ki bo zanjo primeren.

Preden sem tisti dan zaspala, sem odprla nekaj knjig in poskusila narediti vsaj polovico domače naloge. Ugotovila sem, da sem s snovjo precej v zaostanku, zato sem se poslužila računalnika. Res ga pri učenju nisem pogosto uporabljala, najbrž tudi zato, ker je bil ves čas zaseden. V družini smo imeli en sam družinski računalnik (in štiri kandidate, ki bi ga želeli uporabljati), zato je bil ves čas zaseden. Po navadi je mami prišla prva iz službe. Sedla je za računalnik, da je pregledala e-pošto in se pripravila za naslednji dan. Veliko povzetkov, slik in stikov se je našlo na internetu, zato si življenja brez njega ni več mogla predstavljati.

Nato je iz službe prišel oči in z Elo sva potrpežljivo čakali, da je tudi on opravil najnujnejše zadeve ob računalniku. Rad je imel Facebook in se prek njega povezoval z ostalimi kolegi znanstveniki – delili so si namreč tudi slike žuželk, ki so jih našli in določali, poročali o spremembah ter dodajali latinske oznake. Po navadi je bila ura približno osem, ko je na vrsto prišla Ela in ostala pri računalniku do desetih. Navadno me je vedno pravočasno odgnala, ne da ne bi približno videla, katera je njena najljubša stran. Ko je zaključila, pa tako ali tako nisem smela k računalniku, ker je bil čas za spanje. Največkrat zato nisem prišla na vrsto in na to sem se kar navadila. Ni me preveč motilo. To te lahko samo zasvoji.

Ta večer pa je bilo drugače. Ko sem počasi prišla iz svoje sobe, sem ugotovila, da vsi že spijo. Ko sem jih vljudno prosila, naj me pustijo pri miru, so to tudi naredili. In bili so bolj uvidevni kot po navadi. Še Ela me je objela in zamomljala nekaj takega kot: »Je že v redu, ta mala. Itak te ni bil vreden.«

Zato niti nisem slišala, kdaj so se odpravili spat. Vsa hiša je mirovala, od časa do časa sem slišala očijevo enakomerno smrčanje. V dnevni sobi, na koncu hodnika, je ohranjevalnik zaslona pričal o tem, da že nekaj časa ni bilo pri njem nikogar. Občutila sem tiho zadovoljstvo, da znova sama poveljujem svojemu življenju. Potiho sem se splazila po hodniku (zanalašč sem sezule copate in se poskušala zlit s parketom), najprej mimo Eline sobe, nato mimo spalnice mami in očija.

Končno sem prišla do dolgo pričakovane trofeje in zavedela sem se, da sem v resnici vseeno malo pogrešala ta občutek, ko imaš svet na doseg klik. Premaknila sem miško in računalnik se je prebudil. Kliknila sem in pred menoj se je materializiral Google. Čudežno. Najprej sem poskrbela za domačo nalogo. Našla sem kar nekaj koristnih povzetkov za domače branje pri slovenščini, ki sem jo v zadnjem času precej zanemarjala. Zakaj bi brala zgodbe, ki so jih napisali drugi, če pa je bila moja toliko bolj čustvena in zanimiva?

Nato sem rešila nekaj matematičnih nesporazumov, ki so mi ovirali reševanje testov. Ugotovila sem, v čem je problem, da nisem razumela, kako se povezuje računanje ploščine likov (npr. romba in deltoida) prek njihovih pravokotnih diagonal. V bistvu je zelo preprosto. Na neki strani sem našla razlago z barvami, pot postopka pa je bila označena s puščicami. Veliko bolj pregledno kot v učbeniku. Avtor strani Matematični heker je tako pomagal vsem, ki so imeli kakršno koli matematično vprašanje. Česa vsega se ljudje ne spomnijo!

Po uspešno narejeni domači nalogi sem pomislila, da je zares dragoceno, da imam danes *možnost za delo z računalnikom*. Ne bi bilo prav, če bi to priložnost izpustila iz rok, četudi bo to pomenilo morda kakšno urico spanja manj.

Kaj me še zanima? Na katero srednjo šolo naj grem po zaključeni osnovni šoli? Vnesla sem besedo »gimnazija«. Računalnik je potihoma zabrnul, kot da bi potreboval čas za razmislek. Seveda, podatkov na to besedo je najbrž veliko ... Rezultati za besedo »gimnazija«. Odprlo se mi je morje gimnazij po Sloveniji, kamor lahko gretisti, ki zaključijo osnovno šolanje.

Gimnazija Poljane, Gimnazija Ledina, Lokalni poslovni rezultati za: »gimnazija blizu Ljubljane«, Gimnazija Bežigrad, Gimnazija Šiška, ...

Po nekaj klikih sem zasledila na spletni strani neke gimnazije na levi strani zgoraj rdeč gumb »Po gimnaziji iskat modrost v širni svet«. Zdelo se mi je zanimivo. Kliknila sem nanj. Poleg seznama najbolj uspešnih študentov, ki so svoje šolanje nadaljevali v tujini je bilo še nekaj informacij o študijski izmenjavi in povezave, glede na to, kaj te zanima. Zraven tudi podatek, da študijsko izmenjavo navadno opravljajo študentje. Nikjer pa ni pisalo, da je ne smejo opravljati dijaki. Kaj pa, če mene zanima ... Opravljanje gimnazije v Ameriki? Kliknila sem Amerika (gumb poleg Evrope, Avstralije in Afrike). Obstaja, zares obstaja! Ogromno ustanov, kjer študirajo slovenski študentje! Na seznamu mest sem se zapičila v New York. Zakaj? Morda zato, ker sem o tem mestu največ slišala? Ker je mamina najljubša pesem New York, New York v izvedbi Franka Sinatre? Ne vem. Kliknila sem nanj. Da, študijska izmenjava je široka in obsežna stvar ... Kar naenkrat sem imela ogromno vprašanj. Ali poleg študentov obstajajo tudi *dijaki* in koliko jih je? Koliko Slovencev letno gre na študijsko izmenjavo in koliko časa trajajo? Je potrebno imeti za študijsko izmenjavo določen uspeh, število točk?

Zraven je bil podatek: za dodatna vprašanja pokličite telefonsko številko ... Zavod za šolstvo ... Vzela sem papirček in napisala številko in pomembne podatke. Podnevi bom našla primeren kraj na samem – mogoče bom šla na hrib za hišo – jih poklicala in vprašala vse, kar me zanima ... Srce mi je močno bilo ... So to znova čustva, hormoni, ali enostavno hrepenenje po nečem večjem in brezmejnem ..?

Zapisane podatke sem še enkrat preverila. Papir sem prepognila in ga spravila na varno, v majhen žepek na majici. *Kaj pa zdaj*, sem pomislila. Ura je bila že ena zjutraj, meni pa še vedno ni bilo do spanja. Mogoče pa lahko grem na You Tube in preverim za kakšen prispevek o študijski izmenjavi. Gledanje kratkih filmov je vedno bolj zabavno kot branje novic. Klik.

V zgornjem kotu je z mastnim tiskom pisalo: »Dobrodošla, Ely1990!«. Pod tem napisom pa: »Videi, ki jih priporočamo za Vas«. Nižje so bili videi, z naslovi: »Jonathan Jackson is soooooo hot!«, »Miley Cyrus interview«, »Enation rocks!«, »The coolest interview with Freddie Highmore«, »Stuart Townsend is the sexiest man on the Earth«, »Make Up Tutorial – Sexy Smokey Eyes«,...

Zanimivo. Ely bi lahko bil vzdevek moje sestre. In 1990 je letnica njenega rojstva. To jo torej zanima. Zaradi teh videov sem vedno morala stran. Srce mi je še hitreje bilo. Mogoče pa lahko kliknem katerega izmed njih in preverim, če imava enak okus...

Preverila sem, če sem še vedno sama. Zvočnike sem nastavila na minimum, za vsak slučaj. Še vedno sem lahko slišala, kaj se predvaja, bili pa so dovolj tihi, da sem zares slišala samo jaz. Sledila je ura prave sprostitve. Odšla sem v Ameriko in doživljala intervjuje znanih ljudi, poslušala vzpodbudne rock pesmi, včasih pa sem se tudi pridušeno zahihitala, ko sem videla kakšne fotomontaže, ki so jih naredili povsem navadni ljudje za računalnikom, kot sem jaz. Neko dekle je navdušeno razlagalo in zraven kazalo, kako narediti privlačni make-up. In urediti nohte. Od tod ji torej znanje. Uau. Od You Tuba pa res lahko postaneš zasvojen. Ravno kar sem uživala ob poslušanju vzpodbudne rock pesmi, ki je govorila o tem, da imam vedno dovoljenje, da uresničim svoje sanje, ko sem na rami začutila dotik roke.

Vzkliknila sem. V žilah mi je zaledenela kri in takoj sem zvočnike preklopila na »mute«. Bilo je prepozno.

12. PRESENEČENJE

Počakala sem, da je šok minil, nato pa sem se na vrtljivem stolu obrnila in skušala pokazati čimbolj sproščen obraz. Pa kaj potem, če me je pač nekdo zasačil. Nikoli še nisem igrala proti pravilom ali bila kakorkoli drugače neubogljiva. Mogoče je bil že čas, da se kaj takega zgodi.

»Odjavit sem se pozab'la. A malo raziskujemo, kaj?«

Prepoznala sem Elin glas.

»In to na *mojem* You Tube profilu.« Zdelo se mi je, kot da je vse razumevanje izpred štirih ur popolnoma zbledelo. Njen obraz je bil trd in neizprosni. To je sestrsko povezanost. Ko te lahko nekdo brez razloga spravi v jok z eno samo grimaso, samo zato, ker je tvoja sestra. Če bi me tako pogledala tujka na cesti, bi mi bilo vseeno.

»Prosim, oprosti,« sem začela. »Zares nisem hotela ničesar slabega. Bila sem na internetu in hotela sem nekaj preveriti. Niti sanjalo se mi ni, da je tvoja stran še vedno odprta ...«

Zares mi je bilo žal. In po navadi bi mi Ela brez problemov naložila kazen, ali pa bi me grdo gledala in ignorirala še ves teden. Tokrat pa je videla moj obraz in se očitno spomnila, kakšen dan je za mano ... In kakšni dve leti sta *pred* mano ...

Nasmehnila se je. »Pa ti je bilo vsaj všeč?« je spravljivo vprašala.

»Všeč? Noro je bilo. Vsi ti filmčki, igralci, intervjuji, *komadi*, ...« zanalašč sem namesto pesmi izgovorila besedo komadi, da bi zvenelo bolj cool. »Niti vedela nisem, koliko stvari lahko vidiš takole na internetu. Sama sem ga vedno uporabljala bolj za šolo. Res imaš dober okus.«

»Okej. Recimo, da ti verjamem.«

Vstala sem in ji dala prostor pred računalnikom.

»Če želiš, se lahko odjaviš.«

Odpravila sem se proti svoji sobi. Čeprav se je zadeva dobro iztekla, mi je bilo še vedno malo nerodno. Kot bi brskala po tujih stvareh. In bi me zraven še zasačili. Kaj naj si rečem v bran? Da sem kradla? Kako se je to sploh lahko zgodilo? Želela sem jo pač *spoznati*, nič drugega. Pri vratih sem se še enkrat obrnila nazaj.

»Ela?«

»Ja?«

»Res oprosti. Ne bi smela brskati po tvojem profilu.«

»Mhm.«

Namenila sem se proti svoji sobi.

»Ina?«

»Ja?«

»Če želiš, lahko kdaj ... Skupaj pogledava kakšen filmček. Prav bi mi prišel kak tvoj komentar. Sicer pa, kar se tvojega okusa tiče, imava še veliko dela. Moram te naučiti, kako ločiti prave fante od bedakov.«

Zahihitali sva se. Še nikoli se nisem z njo čutila tako povezane. Zdelo se mi je, da je tudi ona morda bila kdaj žalostna ali prizadeta zaradi njih, ampak mi tega enostavno ni hotela pokazati. Zdaj, ko sem bila in tudi *bom* javno ponižana, morda vidi v meni košček sebe. Mogoče pa je le za nekaj dobro, kar se mi je zgodilo ...

Kot je Ela znala v trenutku zbuditi solze, strah in jezo v meni, tako je znala prebuditi mir in ljubezen. Bila sem izjemno presenečena in hkrati šokirana, kako hitro se ji lahko odprem. V mojih očeh je zasijalo prijateljstvo, ki je bilo popolnoma samo po sebi umevno:

»Hvala ti, Ela. Z veseljem. Kar povabi me kdaj.«

Odšla sem spat. Zanimivo, kako se lahko dan iz takšne polomije prevesi v večer, poln spoznanj. Prvič, ne želim več poučevati Tineta. Drugič, želim biti odlična in preusmeriti hormone tja, kjer mi bodo bolj koristili. In tretjič: želim odkriti svet. Želim potovati. Ta nuja se je rodila v meni tako globoko, da sem lahko čutila, kako premika moj svet in svet vseh ostalih. Kot neka zelo nizka in močna frekvenca, ki ustvari potres. Kot neizogibno vrtenje planetov. Kot vesolje. *Nujno je*. Ljubim ta kraj in svojo družino, ampak vseeno moram za nekaj časa stran. Bom že našla način. Še dve leti.

S takšnimi mislimi sem pripravila budilko na radiu. Dala sem jo posebno naglas, ker sem slutila, da mi po borih treh urah spanja ne bo ravno do tega, da bi z veseljem in lahkotno začela dan. Sploh pa ne dneva, kot bo jutri. Zamizala sem in uživala v občutku ogrevanja odeje, ki je bila vedno bolj topla, tišine, ki me je vedno bolj pomirjala in me zibala v usodni šolski dan. Dan po velikem poku ...

13. DAN PO VELIKEM POKU

Zdelo se mi je, da je moje spanje trajalo pet sekund – zaprla sem oči in takoj se je oglasila budilka. Mir trdnega spanja je zamenjala panika, ko sem v glavi preletela dogodke preteklega dne. Vedela sem, kaj me čaka in vedela sem, da je neizogibno. Če hočem zaključiti to šolanje, se moram soočiti z njimi. Ker sem želela čimdlje spati, sem budilko pripravila na skrajni čas odhoda.

Morala sem pohiteti. Ob postelji sem zagledala modro majico, ki sem jo imela oblečeno prejšnji dan in v nekakšnem vraževernem strahu sem jo odnesla med umazano perilo, da se z nje opere energija prejšnjega dne.

Na hitro sem izbrala kavbojke in belo majico (slišala sem, da bela barva pomeni pozitivno energijo, ki jo bom še kako potrebovala), vzela torbo in se odpravila proti bojišču. *S tabo sem*, sem pomislila. *Na tvoji strani*. Jaz in jaz.

Ko sem se približevala šoli, sem že od daleč videla, da je drugačna. Videlo se je kot lisa na zidu. Čakaj, ni lisa. Napis je. Šla sem bliže. Lisa se je razdelila na tri dele: ena beseda s tremi črkami, vmes pikica in še ena beseda s štirimi črkami. Še bliže. Čutila sem, vedela sem. Čeprav se mi je upiralo, sem pred šolo še zadnjič pogled usmerila navzgor, proti napisu. Bilo je čisto pri vhodu, kot pozdrav vsakemu, ki je prišel v šolo. Napis, ki opozori vsakogar, ki pride v bližino. Mislim, da je bil s ceste še bolj viden, kot prometni znaki. Napis, ki je vsakogar udaril v obraz, pa naj je to hotel ali ne ...

INA + TINE

Pogled sem znova usmerila v tla. V zadnji sekundi preden sem odprla šolska vrata, sem pomislila, da bi zaprosila ravnatelja, če lahko opravljam osnovno šolo prek interneta ali dopisnega sodelovanja. Smešno. Kdo bi mi hotel odobriti takšno idejo, ko imam do šole peš pet minut ... Kaj pa bi navedla kot razlog? Strto srce? Ne, to moram opraviť z dvignjeno glavo. Slutila pa sem tudi, da napis niti ni najhujše kar me čaka ta dan ...

Ko sem stopila v šolo, so na hodnikih vsi pogledi obstali na meni. Nekaj drugošolčkov je hitro steklo proti učilnici, kjer smo sedmarji imeli prvo uro.

»Prišla je! Prišla je!«

Ne morem verjeti. Obveščevalna služba. Kaj sledi? Mafija in zasliševanje? Najbrž. Zagotovo.

Preobula sem se in počasi pripravila stvari. Ni se mi mudilo. Počakala sem do minute, sekunde pred zvonjenjem šolskega zvonca in vstopila v razred. Na tabli je pisalo:

INA+TINE

Ampak teh napisov sem se počasi že privadila. Očitno se na tej šoli v majhnih življenjih učencev tako zelo nič pomembnega ni dogajalo, da je bilo moje pismo to, kar so vsi čakali. Senzacija.

No, jaz jim že ne bom priredila predstave.

Mirno sem sedla na svoje mesto in se obnašala, kot da napisa ne vidim. S tem sem razočarala devetindevetdeset odstotkov publike, razen Bojane, ki je brezizrazno še vedno sedela na enem in istem mestu kot vedno.

Prva stvar, ki jo je učiteljica opazila, ko je vstopila v prostor, je bil seveda napis. Videlo se je, da mi nikakor ne zavidam nastale situacije, zato je živčno vprašala:

»Kdo je reditelj? Zbriši tablo, prosim. In če bom še kdaj priča zbadljivkam na tabli, bom prisiljena dati minuse kar vsem razen Ine, če se storilec ne bo javil.«

Njen vzpodbudni govor pa je imel ravno nasprotni učinek. Sošolci so se začeli smejati, ker je napis *vsaj nekoga* prizadel. Dobili so, po kar so prišli. Dramo.

To jo je še bolj raztogotilo.

»A tako? Da vidimo, kako smešno se vam zdi tole: **NENAPOVEDANO SPRAŠEVANJE!**«

Razred je umolknil. Nenapovedano spraševanje je pomenilo, zelo zelo veliko jezo. Ukrep, ki ga ni uporabila že nekaj let. Bil je dovoljen, ampak do nas je bila vedno zelo razumevajoča. Vedeli smo, da se bodo vprašanja najbrž nanašala na pred kratkim predelano snov. In ravno na to sem se zanašala. Če želim napasti, če se želim rešiti, se morda lahko sedaj.

»Ni potrebe.« Moj glas je zadonel po tistem razredu, kjer bi lahko slišali šepet pajkov na stropu. Bilo me je strah. Vedela pa sem, da imam po včerajšnjem učenju in po hipotezi, da so prva vprašanja učiteljice Marije po navadi bila vedno lažja od naslednjih, morda celo možnost, da uspem. Hkrati pa sem imela tudi moralno prednost.

»Ina, veš da to ni veljalo zate,« se je izgovarjala učiteljica.

Nekdo v razredu je prhnil in strogo je pogledala proti zvoku. Učenci so se potuhnili.

»Ne, resno, *želim se javiti* in popraviti oceno.«

Govorila sem že skoraj v slengu, da bi sprostila napetost, ki je vladala v razredu.

»Si ... prepričana?«

»Ja. Prepričana sem.« Da bi še bolj prepričala sebe in ostale, sem pokimala z glavo. Ozrla sem se po razredu in ugotovila, da sem jim mogoče vseeno postregla z malo drame. Razočarani pa so bili, ker vsebina ni bila takšna, kot so jo pričakovali.

Začeli sva s spraševanjem. Na mojo srečo je bila njena taktika natančno takšna, kot sem pričakovala. Izračunati sem morala ploščine, primerjati like, risati diagonale in se igrati z obrazci. Vprašanja so bila že skoraj *preveč* preprosta. Ker je v meni počivala

sveže pridobljena snov včerajšnjega dne, sem se včasih celo malo nasmehnila in kakšno ploskev za lažje razumevanja pobarvala rumeno ali rdeče. Učiteljica se mi ni mogla načuditi.

»Upam, da ste se danes vsi nekaj naučili,« je navdušeno zaključila.

»Ina, čestitam za tvoj pogum. Seveda mi ni potrebno posebej poudarjati, da je ustno preverjanje znanja zate za letoš končano in da si na zelo dobri poti, da si pri meni v celoti popraviš oceno. Na *odlično*, seveda. Tole danes bom kar vpisala v redovalnico ...«

Nasmehnila sem se. Nisem se počutila pretirano pogumno. Mogoče bolj zvito. Moj načrt je deloval bolj, kot sem pričakovala. In seveda še bolj podžgal nasprotnike.

Ura je kar prehitro minila. Ob zvonjenju sem hitro pospravila stvari in pohitela k učiteljici.

»Pa še nekaj je,« sem rekla v šolskem vrvežu, ko naju nihče več ni mogel slišati, tudi če bi to hotel.

»Zares se želim zbrati in tudi pri ostalih predmetih popraviti ocene. Zato ne bom več imela časa, da bi... « požrla sem slino, »Po pouku imela inštrukcije z ... S sošolci.«

Kljub mojemu izgovarjanju je učiteljica Marija natančno vedela, o čem govorim in začela govoriti takoj, ko sem končala s stavkom.

»Seveda, to se razume. Če bodo hoteli znati, se bodo že sami naučili. Če bodo hoteli izdelati razred, se bodo pač morali potruditi.« Zarotniško mi je pomežiknila. Vedeli sva, o kom govori.

Za delček sekunde sem se počutila varno, čeprav sem vedela da mi prijateljevanje z učitelji prav nič ne pomaga na lestvici popularnosti. Ampak zdaj je bilo tako ali tako vseeno. Nižje na seznamu že nisem mogla biti.

Med odmorom sem odšla proti stranišču, čeprav tudi tu ni bilo več tako mirno, kot včasih. Fantje so lovili dekleta in trkali na vrata, one pa so jih potiskale v nasprotno smer in se zraven navdušeno hihitale.

Ko so me videle, da se približujem, je bilo že prepozno. Nemudoma so odprle vrata, napodile fante in me povabile k sebi. *Morda pa le nisem tako na dnu lestvice*, sem pomislila.

»Hej, Ina.« me je poklicala Iris. Zdelo se mi je, kot da je prav vsak dan lepša. Imela je žar, ki ga ostala dekleta niso imela.

»Kar si naredila včeraj, je bilo res zelo pogumno. Lahko bi se družila z nami, če želiš.«

Kar nisem mogla verjeti ušesom.

»No ... Prav ... Zakaj pa ne.« Takšne ponudbe resnično nisem mogla zavrniti, pa čeprav mi je bila sumljiva.

»Res pa je, da te moramo malo urediti za našo družbo ...« ostale so se zahihitale. Ja, res je. Bile so našminkane in urejene, jaz pa s svojim videzom preproste Ine res nisem sodila k njim. Morala sem postati *tista* Ina. Naličena lepotica, ki zmede vsakega fanta. *Usodna fatalna* Ina. *Manekenka* Ina. Skratka nekaj, kar nisem jaz.

Očitno so se na mojo iniciacijo sprejetja v skupino precej dobro pripravile, kajti takoj so mi ponudile stol (v preddverju straniščnih kabin!) in vsaka je s seboj imela nekaj lepotnih pripomočkov. Takšno stvar načrtuješ vsaj en dan vnaprej.

Zanimiv občutek je bil, ko je pet parov različnih rok drselo po moji glavi in obrazu. Za pet minut sem se počutila kot hollywoodska zvezda, kateri istočasno urejajo lase, make-up in nohte. Med samim postopkom sem pomislila, če vendar ne gre samo za potegavščino. Če bi že šlo, sem tako ali tako na stranišču, kjer si lahko ličila sperem z obraza. Ko so končale, sem se pogledala v ogledalo. Bila sem prelepa, čeprav še vedno nisem bila jaz. Očitno me *zares* želijo v svoji družbi. *Zares*.

Ko je šolski zvonec zazvonil, so me prosile, da grem naprej, češ da so ponosne na novo članico. To se mi je zdelo že zelo sumljivo ampak vseeno me je premamilo. Tako ali tako jih je bilo preveč, da bi se jim upirala. Šla sem proti razredu, za seboj pa sem slišala korakati nasmejane in svečano razpoložene »Lepe punce«.

Tik pred razredom sem na glavi začutila, kot bi mi nanjo nekdo poveznil klobuk. Še preden sem ugotovila, kaj se dogaja, so me porinile v razred in za menoj zaprle vrata. Ugotovila sem, da nosim na glavi doma izdelan poročni pajčolan.

»Spustite me ven! To ni fer!«

Moje butanje po vratih jih je še bolj opogumilo, da so začele naglas prepevati poročno koračnico:

»Tam, tam, ta-dam, tam, tam, ta-dam,...«

Ko sem videla, da si prav nič ne pomagam če cvilim, ko sem se tako očitno že ujela v past, sem ugotovila, da mi v razredu družbo delajo pripadniki vseh ostalih skupin in ne-skupin. In kot naročeno, je na svojo uro zamujal tudi učitelj kemije, ki je dostikrat prišel par minut kasneje. Najbrž so ravno na to računali.

Naravnost pred menoj so stali fantje, ki so se prerivali in se režali ob pogledu name.

»Tine bi te rad nekaj vprašal.« se je namuznil Primož in boksnil zvezdo razreda.

Maneken je stopil naprej in razred je otrpnil v pričakovanju.

»Kar ne morem verjeti, da si to pismo napisala ti.«

Kar je, to je. Povedala bom po resnici. Čimbolj mirno in prizemljeno. Brez olepšav.

»Teško ali ne teško. Pa sem ga. Če verjameš ali ne.«

Še malo, pa bom razredu začela prodajati hrenovke in kokice. S kokakolo. Da jim bo telenovela bolj teknila.

»Ja, in?«

»Pač nisi takšen, kot sem mislila, da si.«

Fantje so prasnili v smeh. Primož je prevzel vlogo dirigenta in vodil razred v ubrano ponavljanje ene in iste izštevank:

»I-na, plus Ti-ne! I-na, plus Ti-ne!«

Žalostna sem bila, ko sem videla, da tako preproste stvari kot je ponavljanje enakih zlogov, ljudi zabavajo. Posebno, če je to ponavljanje namenjeno temu, da prizadene sočloveka.

Medtem, ko je Tine že napadel dirigenta in je razred dobil novo atrakcijo, sem mirno sedla na svoje mesto, snela pajčolan in pripravila zvezke za kemijo.

Na mojo srečo pa je kmalu vstopil tudi učitelj in učenci so se urno posedli.

Ura kemije je potekala zelo običajno in na mojo srečo ni nihče dobil novih idej, kako bi dramo še lahko nadaljeval, sama pa tudi nisem imela več jokerjev v rokavu, da bi v istem dnevu popravila kar vse ocene. Zato bo potrebno malo več truda in sreče. Na odmore brez prijateljev pa sem se tako že navadila. Bom pač poskusila potrpeti še en mesec...

Tisti dan je bilo, hvala bogu, konec z zbadanjem. Razen nekaterih Tininih opazk seveda. Glede na moje nesrečno ljubezensko življenje, se je poskušala spomniti še kakšno novo ime zame, pa se k sreči ni domislila ničesar, kar bi se prijelo. Čeprav se je zares iskreno trudila.

Ko je bilo konec in sem za seboj zaprla šolska vrata, sem se trudila korakati kar najbolj normalno in naravno. Vedela sem, da me še vedno naskrivaj opazujejo za šolskimi okni in komaj čakajo, da planem v jok. Zato sem jim postregla s poslastico: spomnila sem se, kaj me čaka doma: hrib za hišo, telefoniranje na Zavod za šolstvo, mir, proslavljanje petice pri matematiki in učenje za to, da popravim ocene. Veselo sem se nasmehnila in poskočila v zrak.

Vseeno mi je bilo, kdo me gleda. V kotičku očesa sem opazila hišnika, ki se je približal steni z napisom z vedrom bele barve in z valjarjem za pleskanje.

14. ČAROBNO POPOLDNE

Veselo sem priskakljala domov in ugotovila, da sem prva doma. Na listek papirja sem hitro napisala: *Šla sem na sprehod. Brez skrbi, pridem kmalu, Ina.* Preobula sem se v superge in vzela mobilnik ter listek, ki sem ga hranila še od včeraj. Lahkotno sem se odpravila ven.

Ko sem hodila na hrib, sem naenkrat čutila svojo zadihanost, saj me je kar samo od sebe gnalo gor, hitreje kot po navadi. Na vrhu hriba sem se ozrla dol in kot vedno občudovala prelepo pokrajino pred seboj. Bilo je prijetno sveže pomladno popoldne in v daljavi so se zbirali oblaki. Jakno, ki sem jo vzela s seboj, sem razprostrla pred seboj in sedla nanjo.

Pa dajmo, sem si rekla. Odtipkala sem usodno številko. Na drugi strani je kliknilo in oglasila se je gospa, po glasu sodeč, srednjih let. Slišalo se je, da ji je oglašanje na telefon popolna rutina.

»Zavod za šolstvo, prosim?«

»Se opravičujem ker motim, Ina Kralj pri telefonu. Zanimajo me študijske izmenjave ...«

»Za dijake ali študente?«

»Za dijake. Zelo me zanima, kakšni so pogoji, potrebujem posebno število točk, kakšna priporočila, ...«

»Poslušaj. Zelo mi je žal, ampak ...«

Zdelo se mi je, da se mi je v tej sekundi življenje odvrtelo pred očmi –

»... Ampak najpogostejše so izmenjave med študenti. Tukaj bi ti že lahko dala kakšen odgovor, za izmenjave med dijaki pa pokliči Urad za združeno svetovno komisijo ...«

Dala mi je številko.

»Najlepša hvala.« Bila sem presrečna, ker očitno izmenjava med dijaki vseeno obstaja. Saj ni važno, če je pogosta ali redka, važno, da *obstaja*!

Poklicala sem dano številko. Na drugi strani je bil zelo prijazen gospod, ki mi je razložil vse podrobnosti: vsaj dva letnika gimnazije moram opraviti pri nas, preden bi odšla v Ameriko, svetoval mi je, katere internetne strani so zame priporočljive, na kaj moram biti pozorna, kako izpolniti prijavnico in koliko časa moram počakati na odobritev prošnje. Ker še nisem polnoletna, potrebujem seveda potrdilo staršev in tudi priporočila učiteljev ne bi škodila ...

Ko sem odložila telefon, sem se počutila tako bogato ... Vedela sem, da s priporočili učiteljev najbrž ne bo težav, tudi za prijavo imam še cela štiri leta. Uspeh lahko še vedno popravim, tako da tudi s tem ne bo zapletov. Malo težje bo prepričati mami,

zakaj je dobro da njena hčerka odpotuje na drugi konec sveta ... Ampak če ji povem zdaj, bo imela dovolj časa, da se na to privadi ...

Temni oblaki, ki so me prej opazovali z daljave, so se med mojim pogovorom približali in na licu sem začutila prve dežne kaplje. Počutila sem se tako svobodno! Kar naj me opere, naj očisti moj neumni make-up! Naj me prerodi! Ko se je ulilo, sem še vedno sedela na hribu in snovala načrte za prihodnost. Razmišljala sem o lepoti narave, kadar dežuje in opazovala babice, ki so hitele iz pokopališča, da jih dež ne bi ujel. Pozabila sem na vse in legla na travo ...

Po licih mi je kapljala voda in do kože sem bila premočena. Ni mi bilo mar, prav uživala sem. Svoje telo sem obrnila horizontalno na hrib, odrinila sem se in se začela kotaliti. Nisem vedela, da je to še vedno tako zabavno. Nazadnje sem to počela kot majhen otrok...

Vzklikala sem od veselja in z užitkom prispela do vznožja hriba.

Ustavila sem se in vsa blatna vstala. Ženski, ki sta hiteli s pokopališča, sta se obrnili in me zagledali, kako se smeje brišem in si žvižgam pesem »New York, New York«. Glede na klepetavost vaških žensk sem vedela, da bodo to nemudoma vsi izvedeli in počutila sem se kot znana osebnost, ki jo paparacci na vsakem koraku opazujejo. Vseeno sem ta trenutek imela zase, moj ugled pa ... Recimo, da je bil toliko na dnu, da se zaradi majhne blatne novice niti nisem nameravala sekirati.

Počasi sem v dežju odšla proti domu ...

15. SLOVO

Sedela sem na hribu in opazovala sončni vzhod. Čakal me je kar naporen dan, ampak vedela sem, da se trud izplača. Bila sem že skoraj nestrpna, naj se že vse skupaj začne. S tolikimi ljudmi sem se že rokovala, od tolikih sem se že poslovila ...

Mamino zanimanje za računalnik in za internet se je povečalo za tisoč odstotkov. Ko smo jo na družinskem sestanku pred štirimi leti preglasovali, da lahko pojdem v New York, je šla v drugo skrajnost. Začela se je izobraževati, šla na tečaje, najela inštruktorja, ... Tako da je na dan mojega odhoda najbrž vedela več o internetu, možnostih komunikacije in skypu več kot kdorkoli v naselju. In tudi o samem mestu, kamor sem bila namenjena.

»Mami, če se boš kdaj naveličala slovenščine, lahko še vedno poučuješ računalništvo ...« sem se rada pohecala.

»Ti se kar šali, ampak to so resne stvari.« je rekla mami. Ko sem videla, kako je že med temi izrečenimi besedami nabirala solze v očeh, sem kar hitro spremenila temo.

S pogledom sem še zadnjič drsela po hribih in po naselju. Sonce se je na vzhodu odevalo v prekrasne rdečkasto škrlatne odtenke, ki so bili iz minute v minuto svetlejši. Cerkev je mirno ždela med hišami in bdela nad svojimi farani, počasi je kapljalo v dan ptičje petje. Čutila sem, da je čas, da se poslovim in moje oči so postale vlažne. Tukaj, v tej mirni točki sem vedno našla svojo srečo ... Vedno sem lahko pozabila na težave. Zdaj pa me bo ločila tako velika razdalja ... Še vedno lahko ostanem doma ...

Čakaj. Za to potovanje sem živela. Pripravljala sem se zanj, kot se nevesta pripravlja za ženina. Dve leti sem bila vzor vsem osnovnošolcem. Vpisana sem bila celo v zlato knjigo odličnjakov. In nato sem bila odlična še v dveh letnikih gimnazije (sicer se nisem družila s sošolci in sošolkami drugače kot v samo šoli, ampak imela sem svoj cilj in to je bilo glavno). Zares sem se trudila. Na internetu sem spoznala vse, kar je bilo treba vedeti o New Yorku. Celotno sprehodila sem se po mestu s pomočjo googlovega satelita (neverjetno, kako natančno lahko vidiš ceste, mesto in okolico – kot da si že tam). Z veseljem in ljubeznijo sem se prvi dve leti prepustila vsakršnim žaljivkam sošolcev v osnovni šoli, ker sem vedela, kaj me čaka, ko se bo vse to končalo. Čakalo me bo mesto ki sem si ga izbrala. Mesto, o katerem sem celo sanjala. Mesto, ki me je vleklo k sebi bolj, kot sem si upala priznati.

Saj med počitnicami tako ali tako pridem na obisk, sem pomislila. Predstavljaš si kakšno razočaranje bi vzkliklo v meni, če odneham zdaj? Ne, ne. To so samo nepotrebne ovire. Nekakšno zanikanje zaradi strahu. Čustva. Navezanost. Ne smem si tega privoščiti. Ne zdaj, ko sem tako blizu.

Mami sem povedala, da grem na hrib za hišo in jo prosila, naj mi da znak in mi pomaha, ko bo pripravljena. Izrecno sem jo tudi prosila, naj bo točna, saj ne smem zamuditi leta. In res. Prišla je iz hiše in iztegnila roko. Celotno iz daljave sem lahko videla, da to počne s težavo. Zares ni hotela, da grem; vedela pa je, da nima smisla, da me zadržuje.

Počasi sem vstala in sprevidela, da je že skoraj dan. Da bi odgnala nepotrebne misli, sem se pognala v dir po hribu navzdol. V petnajstih sekundah sem bila doma. Pri vhodnih vratih sta se Ela in oči postavila v vrsto, mami pa me je čakala pri avtu. Vedela sem, da bo znova čustveno, zato sem hitro rekla:

»Mogoče bi bilo fino, da hitro opravimo ... Mami me že čaka.« nerodno sem se prestopila in najprej objela očija. Še nikoli ga nisem videla tako vznemirjenega. Ko sva se objela, se je Ela odmaknila stran. Najbrž sta se že prej dogovorila, da bosta drug drugemu dala prostor, da se vsak od mene primerno poslovijo. Toliko o hitrem slovesu.

»Oprosti, ker sem bil mogoče ... malo manj aktiven oči, kot bi si morda ti od mene želela ...« je med objemanjem rekel. Spustil me je in me pogledal naravnost v oči, da sem lahko čutila, kako so ti stavki namenjeni samo meni.

»Mislil sem, da je prav, da moram delati za svojo družino in svoje otroke, v resnici pa sem zamudil vlak, na katerem si ti, moja najmlajša punčka. In zdaj odhajaš.« njegove oči so se orosile. Mislim, da še nikoli nisem videla očija jokati. In kar je najhujše, jokati je zaradi mene.

»Ne, oči. Super si bil. Res.« sem naju skušala potolažiti. Zdelo se mi je nesmiselno, da bi mu govorila, da sem stara sedemnajst let, torej izrazi punčka najbrž niso več primerni. Bilo mi je prijetno, domače. Kot da bi sestavil zadnji košček odnosa med mano in njim. Tudi sama sem se zavedela, kako sem ga v resnici pogrešala vsa ta leta. Res je, vsak večer je ležal na kavču, nikoli pa se nisem spomnila, da bi se z njim resnično povezala. Z mami je bilo tako preprosto, da sem pozabila na očija.

»Sicer pa se itak vidimo. Na skypu.« Ta izgovor sem imela pripravljenega vnaprej. Injekcija proti sentimentalnosti.

Njegove oči so bile še vedno prikovane na mojih. »Spomnim se, ko sem te prvič videl ... Prišel sem takoj, ko sem izvedel, kaj se dogaja. Ker je bilo zelo nepričakovano – komaj šest mesecev si bila notri, pa si že hotela ven – niti nisem vedel, kako je s tabo. Si živa, zdrava? V tisti stekleni škatli te niti pobožati nisem mogel ... Lahko pa sem videl tvoje oči. Bila si odločena, da boš preživela. Tako kot si zdaj odločena, da ti bo uspelo ... Verjamem vate, Ina. Pa vseeno pazi nase.« Znova me je objel.

»In zdaj ti bom dal darilo. Zelo bom vesel, če ga boš vedno nosila s sabo.« Iz žepa je izvlekel majhen ovalen predmet v roza barvi.

»Upam, da imate dekleta rada roza,« se je nasmehnil. Ko je pritisnil na gumb, sem vzkliknila, kajti ven je sunkovito pokukal nož.

»Oči -« sem začela nasprotovati. »Kakšno krvoločno darilo.«

»Pusti, da končam.« me je prekinil. »To ni samo sredstvo za samoobrambo. Lahko ti pomaga razrezati hrano, odpreti pismo ali pa ti na hitro priskoči na pomoč na taborjenju ...« zdrznila sem se ob misli, kako *isti* nož uporabljam za vse te različne aktivnosti ...

»Poleg tega ima tudi odpiralč za konzerve, majhne škarjice in še zelo dobro izgleda. Vrhunski mehanizem, ki se nikoli ne pokvari. Garancija je pet let...«

»Mi ga hočeš podariti ali prodati?« sem se nasmehnila.

»In kar je najboljše,« se ni pustil motiti, »majhen in priročen je, v modni roza barvi z bleščicami in na hrbtni strani ima posvetilo.«

Obrnila sem ga. Na hrbtni strani je bilo z nerodno očijevo pisavo, s permanentnim flomastrom napisano: *Rad te imam, moja najmlajša punčka. Naj ta stražar dobro pazi nate.*

In datum.

Čutila sem, da prav dolgo ne bom več zdržala. Spraševala sem se, kako dolgo sta se na to pripravljala in kakšno mi bo zagodla Ela. Hitro sem ga objela in se mu zares lepo zahvalila. Želela sem mu dati vedeti, da mi darilo in njegova čustva *zares veliko pomenijo*, hkrati pa sem vedela, da sem na čisto tanki meji, da se pošteno razjokam, odložim prtljago, si premislim in pokopljem svoje sanje za vedno.

Ko je Ela videla, da sva končala, se je približala, oči pa se je malo umaknil. *To sta stoprocentno vadila*, sem pomislila. Neprizadeto mi je že od daleč prhnila:

»Kaj je, ta mala, a zdej pa misliš, da kar tako lahko greš, al' kaj?« Všeč mi je bil njen pristop. Bil je bolj svež in manj teatralen.

»Ja, mislim, da lahko, ja. Imam celo podpisa obeh staršev, ti ju mogoče pokažem?« sem se vživela v igro. Počutila sem se kot na mejnem prehodu.

»Ne, ne, v redu je. Ti sam sem prid'.« Razširila je roke in me objela. Čutila sem, kako se raztapljam v njenem objemu in kmalu niti nisem več čutila, da se objemam. Samo stali sva tako in obstajali v tišini. Vedela sem. Tudi njo bom pogrešala. Ko sem tako slonela na njenem prsnem košu, me je nekaj pričelo žuliti. Spomnila sem se, da je to njen obesek. Tisti zlati obesek, na katerega je bila vedno tako ponosna. Majhen srček, katerega vsebino je samo ona dobro poznala.

Tako sva stali, kot bi bili v drugi dimenziji. Nato me je spustila in mi strogo rekla:

»Zdej pa zapri oči. Pa da ne bi slučajno kej špegala!«

Poslušno sem zaprla oči. Nekaj sekund se ni zgodilo nič, zato sem pomežiknila.

»Da ne bi niti pomislila na to!« me je ostro opomnila.

Tako sem stala in čakala, da se nekaj zgodi. Kmalu sem začutila njena komolca, ki sta me na nenavaden način objela okoli glave in na prsnem košu mi je začelo potrkavati nekaj majhnega. Menda ja ni ...

»Lahko že odprem oči?« sem nestrpno vprašala.

»Naj ti bo.«

Hitro se je umaknila. Odprla sem oči, se potipala pri vratu in široko zazijala. Očitno je bila moja reakcija napisana v Elinem scenariju, kajti fotoaparat v njenih rokah se je sprožil. Neverjetno, slikala me je!

»Tale fotografija bo pa meni v spomin,« je zadovoljno rekla.

»Ela, tega ne morem. To je vendar *tvoj* obesek.«

»Saj boš tudi ti naslednje leto stara osemnajst let, a ne? Nam vsaj takrat ne bo potrebno kupovati novega.« Zasmejala se je.

»In zdaj ti pač moram izdati, kako se odpre. In zdaj pač moraš videti, kaj je bilo v njem teh nekaj let.« To je izgovorila tako, kot da sploh nikoli ni bila skrivnost. Prijela je obesek za mojim vratom, en gumbek obrnila za 180 stopinj levo in ga potegnila navzven, drugega pa je enako obrnila v desno in pritisnila noter kot gumb v dvigalu. Kako preprosto, sem pomislila. Namesto, da gumbka tiščiš narazen, da se odpreta, ju samo malo obrneš, vsakega v svojo smer in uganka je rešena.

Odprla je obesek in srček se je razpolovil. Na eni polovici srca je bila majhna Elina slika, na drugi strani pa ... Moja?!

Bila sem popolnoma začudena. Odprla sem usta. *Zdaj* bi me šele morala fotografirati ...

»Pričakovala sem, da imaš notri Gregorja, ali pa Matejo, Evo, ...« začela sem naštevati njene številne prijateljice.

»Vse lepo in prav, ampak samo za eno prijateljico v življenju zares zatrdno veš, da te bo vedno imela rada, ne glede na to, kako in zakaj sta se nazadnje skregali ... To je moja sestra. To si ti, ta mala.« zdelo se mi je, da je vzdevek *ta mala* dodala na koncu, zato, da ne bi bilo preveč ganljivo.

Tokrat sem neukrotljive škripce, polne vode, želela dvigniti samo toliko, da bi ji pokazala, kako sem začudena in hvaležna. Žal pa je bilo vode in čustev preveč. Ko sem si dovolila, da sem jih samo malo dvignila, so se pod težo vode zlomili in iz mojih oči je začelo vreti. Objela sem jo.

»Jaz pa zate nimam ničesar,« sem izdabila.

»Saj ti odhajaš, ne jaz.« me je zavrnila. »In sploh, podarila si mi fotko za v okvir. Kaj okvir, za na jambo plakat.« Zasmejala se je.

»Vedno te bom imela rada,« je še rekla, ko me je spustila z objema.

»Hvala enako.«

Hitro sem se poskušala obvladati. Moram biti močna. Moram. Moram.

Ko sva končali, sem s pogledom objela oba, očija in Elo.

»Hvala vama. Hvala obema. Res vaju imam rada.« in da me ne bi znova premagala čustva, sem hitro rekla:

»Sicer se pa itak že jutri vidimo, na skypu.«

Hitro sem se obrnila, odprla sovoznikova vrata v avtu in sedla vanj. Mami me je že čakala in videla sem, da je bila tudi ona ganjena, čeprav se najin prizor slovesa še ni niti začel ...

16. LETALIŠČE

Obsedela sem na stolu in čakala na »izstrel«. To je bil eden tistih trenutkov, ko tisti, od katerih si se poslavljaj, obstojijo na mestu ter čakajo, da se boš odpeljal, da bodo začeli mahati v slovo. Z mami sva odpeljali s peščenega dovoza, oči in Ela pa sta takoj pričela mahati. Njuna inovativnost me je ganila. V nekem trenutku sta stala drug poleg drugega in mahala samo z zunanjima rokama, tako, da je izgledalo, kot da maha en sam, malo debelejši človek. Nato sta se postavila eden za drugega, in mahala tako, da je imel eden roke v zraku, ko jih je drugi imel spodaj in obratno. Izgledalo je, kot bi bila ena oseba s štirimi rokami. Vse te živahne figure so se vedno bolj oddaljevale, dokler jih ni zakrila sosednja hiša, mimo katere sva se peljali.

Mami je zavzdihnila. Čeprav je bila zelo močna ženska, se vseeno kdaj pa kdaj ni mogla upreti občutku krivde ali pa – od časa do časa biti žrtev. Barvo svojega glasu je znala tako pristno začiniti, da si v trenutku bil na njeni strani, ne glede na to, kje si bil prej.

»Si se zares odločila, kaj ...?« je rekla po petnajstih minutah tišine in enakomernega brnenja motorja. Čutila sem tisto čarobno začimbo, ki bi name morda celo začela takoj učinkovati, če je ne bi tudi prepoznala. Zdi se mi, da tega najbrž ni delala zanalašč. Bilo je bolj kot nekakšna podzavestna materinska reakcija.

»Res, ja.«

Tišina.

Še enkrat je globoko zajela sapo in izdihnila. Spomnila sem se, kako se je v zadnjih štirih letih spremenila. Ker je bila zaradi mojega odhoda kar naprej zaskrbljena, se je naučila celo meditirati. Njena sodelavka – ki sicer slovi po svojem miru in lahkotnem reševanju konfliktov tako v razredu kot v zbornici – jo je povabila na meditacijsko skupino in od takrat naprej je veliko lažje živela z dejstvom, da grem pač živeti v New York. Na koncu mi je celo pomagala pakirati, natisnila mi je načrt podzemne železnice ter mi bila vedno na voljo, če sem jo potrebovala. Tudi mene je kakšno jutro povabila, da sva skupaj sedli na stol in se sproščali. *Brez sebe, odplakni svoje misli*, mi je govorila. Bilo mi je prijetno in domače. Počutila sem se, kot da sem to nekoč že počela. Hkrati pa je povezovalo mene in njo. Ele namreč meditacija ni preveč zanimala. Meni pa je tudi pomagala, da sem v poplavi napisov INA+TINE bila večinoma precej mirna ter da hormonom nisem več popuščala. Pravzaprav lahko s ponosom povem, da sem jih celo uspela ukrotiti.

Kljub temu, da je bila mirnejša, se v zadnjih izdihljajih najinega ne-elektronskega druženja v živo ni mogla upreti temu, da bi me še zadnjič pokušala zadržati – naj bo to z barvo glasu ali pa s kakšno materinsko pripombo ...

»Bodi previdna,« je znova začela. »Naredila sem ti spisek ulic, ki so znane kot varne in spisek ulic, za katere je bolje, če se jih izogibaš. Prosim, obljubi mi, da boš hodila samo po varnih ulicah ...«

»Seveda bom, mami. Ne skrbi.«

Na avtocesti se je približalo križišče. Mami je zavila v smer Kranj, proti Brniku, proti letališču Jožeta Pučnika. Pomislila sem, kako zanimivo je, da se naše glavno letališče ne nahaja neposredno v Ljubljani, ki je glavno mesto države. Mami je med vožnjo vedno zelo rada videla, da se sovoznik z njo pogovarja. Menila je, da tako lažje ostane zbrana. In tistega dne sem se še posebno z veseljem družila z njo. Med vožnjo sem skušala čimbolj vsrkati njeno prisotnost. Opazovala sem jo iz profila, kako dopoldansko sonce sije na njen obraz in zazdela se mi je zelo lepa.

Ena izmed njenih posebnosti je namreč bila tudi ta, da ni bila zgolj zunanje lepa. Če bolje pomislim, njena zunanost ni vsebovala nekakšnih lepotnih presežkov. Imela je vedno urejene v čop spete črne lase, majhno in suho postavo ter oglat in še kar simetričen obraz. Vedno me je bolj očaralo tisto, kar je žarelo od znotraj navzven. Njena duša. Zaradi nje sem vedno imela občutek, da je moja mami lepotica brez primere. Zdela se mi je kot prototip bitja, ko notranja in zunanja lepota stojita z roko v roki. Ta žar najbrž lahko občutiš samo v živo ... Preko skypa pa ... No, bolje nekaj kot nič.

Ko me je vprašala, o čem razmišljam, sva se začeli pogovarjati o zunanji in notranji lepoti in vožnja je zelo hitro minila. Tako sva se zaklepetali, da sem skoraj pozabila, da odhajam. Šele ko sva parkirali na letališkem parkirišču, mi je srce začelo biti hitreje. Prišli sva uro prezgodaj, kar pa zaradi letaliških formalnosti ni veliko. Bolje prehitro, kot prepozno.

Ko sva preverili dokumente, vstopnico in prtljago (v nahrbtniku nisem smela imeti nobenih tekočin, kako smešno), sva ugotovili, da imava še dovolj časa za kakšno kratko pijačko. Zraven vhoda je bil letališki bar, kjer sva za mizo že začeli zbirati, kaj bova naročili.

Zdelo se mi je tako preprosto. Kot da bi sedela v baru s svojo prijateljico, ki me v celoti podpira v novi pustolovščini. Včasih je mami znala biti tako preprosta, da sem pozabila, da je moja mami. Njena mlada duša ji je sijala iz oči in zdelo se je, da je *ona* mlajša od mene.

Ko je natakara prinesla njej kapučino, meni pa napitek iz aloje vere (ti sokovi so postajali vedno bolj moderni – prav zanimalo me je, kako je z njimi v New Yorku), je mami takoj rekla za račun.

»... da potem ni več sitnosti s tem.«

Ko sem vztrajala, da lahko tudi jaz plačam, ker mi je res veliko pomenilo, me je zavrnila, da je ona na vrsti, da 'me počasti' in da si ne bi nikoli oprostila, če bi bilo obratno. Nato se je skrivnostno nagnila k meni.

»Pa še nekaj je ...« je počasi rekla, kot da gre za državno skrivnost.

»Kaj pa?«

»Z Zoranom sva se dogovorila, da te bova malo podprla tudi v finančnem smislu. Zato sva zate pripravila majhno darilce...« Izvlekla je kuverto.

»Ojoj,« sem pridušeno zjavkala. »Še ne bo konec s presenečenji?«

Moja pripomba je bila seveda mišljena v pozitivnem smislu. Zares nisem pričakovala tako pozitivnega odziva. Dalje kot sem vztrajala s svojo odločitvijo, bolj sem bila nagrajena. Je tako tudi v življenju? Bolj kot si odločen in vztrajen, da boš dosegel cilj, pa čeprav si si medtem skoraj stokrat premislil, večja je nagrada? Najbrž res.

»V kuverti je kartica. Ni se nama zdelo pametno, da bi nosila gotovino po svetu. In sploh, Američani imajo radi kreditne kartice ...« Zadnji stavek je izgovorila kot kakšna najstnica. Hrbtno stran roke je dala predse, kot bi hotela naznaniti, da gre za stvar, ki je zelo »cool«.

»Ni potrebno, da jo zdaj odpreš. Lahko jo odpreš na letalu, če ti bo dolgčas. Let iz Münchna bo kar dolg.«

»No, prav. Hvala mami. Ne bi bilo treba.« To je bilo čisto res. V preteklih štirih letih sem namreč zaradi vseh svojih aktivnosti dobila štipendijo posebno perspektivnih učencev (najbolj je pri tem vztrajala razredničarka Marija, češ za sem zgled vsem na šoli), sama pa se je tudi nisem branila. Po vstopu na gimnazijo so mi jo na Zavodu za šolstvo dovolili ohraniti, paziti sem morala le na uspeh. Odprla sem varčevalni račun in nanj spravila vsak euro, vključno s tistimi, ki sem jih zaslužila s pospravljanjem po stanovanju. Nabralo se je dovolj, da bi lahko za silo preživela, zdaj pa sem dobila še to nepričakovano darilo. Za vsak slučaj.

»Res, hvala.«

Počasi je zvočnik začel naznanjati čas vzleta mojega aviona. Vstali sva in se napotili proti vhodu.

»Da ne boš pozna.« je mami izrekla točno nasprotje tega, kar si je mislila. V zvenu njenega glasu je bilo čutiti, da si še vedno ne želi, da grem, vendar me ne namerava ustaviti, če sem se zares tako odločila ...

Pred vhodom, kjer te varnostniki še zadnjič pregledajo, in kjer sva se morali ločiti, sem se ustavila in jo objela. Tako sva stali nekaj metrov proč od varnostnikov in se prepuščali zadnjemu objemu do naslednjega obiska... Res, objema pa najbrž nikoli ne bo mogoče prenesti preko interneta. Tega občutka topline, ko se dve duši odločita odpreti druga drugi. Ko istočasno občutiš ugodje, odobravanje, varnost in srečo. Čutila sem, da ji želim nekaj reči.

»Hvala, mami.« Pogledala sem jo v oči.

»Odkar te poznam, si bila naravnost najboljša mami od vseh. Nič hudega, če si se kdaj razjezila. To je bilo vsaj znamenje, da te zares skrbi in da si pri stvari. Hvala ker si mi vedno stala ob strani in si vedno verjela vame, tudi če sama nisem. In hvala za trik,« pomežiknila sem ji, »da me vedno vse zanima. Brez njega ne bi bila tam, kjer sem. Hvala ti za vso ljubezen,« s tem sem skušala izžarevati takšno toplino, kot jo sama velikokrat opazim pri njej, »in sploh, hvala za vse ...«. Zmanjkalo mi je besed in znova sem jo objela. Tudi ona je že sumljivo krivila usta, da nisem vedela, ali se smeji, ali pa bo ravnokar bruhnila v jok.

Kar nekaj časa sva ždeli v objemu. Pomislila sem, koga bom lahko objela, ko pridem v New York. Taksista? Ljudi na ulici? Učitelje? Ob misli, kako daleč je zame naslednji objem, posebno objem mojih najbližjih, sem znova občutila bolečino. Morala sem se ugrizniti v ustnico, da nisem zaihtela. Za to bo čas na letalu. Ne zdaj, ko ji bo še bolj težko, če bova obe jokali.

Znova sva se pogledali in materinsko me je pobožala. Ni me motilo. Navsezadnje je moja mami.

»Bi ti rekla, da te imam rada, ampak to itak že veš.« sem se nasmehnila.

»Bi ti rekla, da si moja najljubša najmlajša hči, ampak to itak že veš.«

Privihala sem obrv. »Ali imaš še kakšno najmlajšo hčer, za katero ne vem?«

Ugotovila je paradoks povedanega in planila v smeh, ki se je čudno krivil. Varnostnik, ki naju je opazoval, tako ali tako ni mogel nikoli določiti, ali se smeji, ali jokava.

Končno sva se poslovili in še enkrat so me pregledali, če ne nosim s seboj nobenih prepovedanih stvari.

Po pregledu sem se še zadnjič obrnila nazaj. Za varnostniki je še vedno stala mami, z eno roko je držala svojo jakno, z drugo pa mi je živčno pomahala.

»Pa pazi nase!« je še rekla.

»Bom. Obljubim.«

Najina pogleda sta se še enkrat ujela in nasmehnili sva se. Nisem se zavedala, da je najino slovo trajalo tako dolgo. Pogledala sem na uro in ugotovila, da sploh nisem bila več tako zgodnja. Ljudje so se vsuli iz čakalnic in mami prekrili. Tudi mene so porinili naprej, da nisem več mogla stati na mestu. Pridružila sem se gneči in odšla z njimi.

Še enkrat sem v glavi ponovila scenarij leta. *Najprej München. Sledim oznakam na hodniku, ki so pregledno nameščene nad množico, da jih vsi lahko vidijo. Prestopim na let za New York, časa imam dve uri. Tam me že čaka prevoz do internata.*

Po stopnicah sem vstopila na letalo in našla svoj sedež. Bila sem vesela, da sem sedela ob oknu, rada imam lepe razglede. *To je to*, sem pomislila. *Zdaj, ni več poti nazaj ...*

17. POTOVANJE

Kmalu so zabrnili motorji in letalo se je pričelo premikati. Začeli smo se voziti po vzletni stezi, šlo je vedno hitreje. To je bila moja zadnja dilema. Kakšen tip človeka sem? Se bojim letenja ali ne? Menda je občutek za letenje zapisan v podzavesti in letenje je lahko zelo stresno, lahko pa čisto prijetno.

Ko smo se odlepili od tal, sem v sedežu postala težja; tla, ki sem jih prej skozi okno videla horizontalno, pa so se premaknila poševno. Ničesar negativnega nisem občutila. Nič strahu. Bolj olajšanje.

Ko se je letalo že dovolj oddaljilo, sem pod seboj še zadnjič pogledala na svojo deželo ... Pomislila sem, kako lepa je. Gore, hribi, morje, ravnine, majhna mesteca,... *Žive naj vsi narodi, ki hrepene dočakat' dan, da koder sonce hodi, prepir iz sveta bo pregnan* ... Zagotovo je to najbolj nesebična himna na svetu, saj ne poveljuje le enega naroda, ampak vse, ki bodo želeli mir na svetu. Mir, ne vojskovanja. Nasmehnila sem se ob misli, da je bil naš pesnik France Prešeren enakih misli kot John Lennon, ko je napisal Imagine. Najbrž bi se odlično razumela.

In tam je ležala, vsa lepa, obsijana s soncem. Nekje pri letališču je majhna pikica opazovala letalo. Mogoče moja mami? Vedno dlje sem bila ... Vedno manjša je bila pokrajina pod menoj in ko sem videla kako se približujemo oblakom, sem še zadnjič pogledala dol. Občutek letenja mi je bil izjemno prijeten, čeprav me je ob pogledu na Slovenijo še vedno rahlo stisnilo pri srcu ... Saj je ne izdajam, če sledim sanjam. Služim ji. Veliko bolj nesrečna bi bila, če bi ostala tu, samo zato, ker pač moram. Pričeli smo se dvigati med oblake, dokler ni pokrajina pod mano ostala v megli. »Se še vidiva, draga moja,« sem zašepetala.

Naslonila sem se na sedež. V hrbtnem žepu sedeža pred menoj je bil cel kup revijam podobnega materiala, večinoma podatki o letenju, voznih redih in drugih informacijah, ... Ko je minilo približno pol ure, nam je prijazna stevardesa razdelila obroke v plastičnih škatlicah. Zdelo se mi je neverjetno, polet je trajal komaj uro in petnajst minut, in že smo dobili malico. Kot da bi na vlaku od Ljubljane do Kopra delili zastoj obroke ... Z veseljem sem odprla dobljeno darilo in pojedla vsebino. Bil je ravno čas za malico in kruh z namazi, solato in dodatki mi je izjemno teknil. Na koncu pa je bila – kot posladek - priložena tudi čokoladica. Ker sem bila prvič deležna takšne pozornosti ob potovanju, se mi je ta gesta zdela res zelo lepa. Kasneje pa sem se vsega tega – obrokov, vprašanj, če je vse v redu, če kdo kaj potrebuje, itd. – uspela navaditi. Nisem se še dobro zavedela, da smo v zraku, ko smo že začeli pristajati. *To je bilo pa zelo hitro*, sem pomislila in začela pripravljati svoje stvari.

Na mojo veliko srečo so se stvari v Münchnu razpletale preprosteje, kot sem si sploh upala predstavljati. Oznake so bile zares pregledne in točne. Ker je bilo to letališče veliko večje kot pri nas (kjer smo do vhoda aviona lahko peščili), nas je tukaj že čakal letališki avtobus. Nato je šlo zelo gladko: prevzem prtljage, prijava, čakalnica, (kupila sem si celo magnetek za spomin), vstopnica, pregled varnostnikov in že sem znova sedela na letalu.

To je bilo veliko večje od prejšnjega. Sedeži so bili razdeljeni v več vrst (v prejšnjem pa sta bili le dve vrsti, leva in desna), stoli so bili opremljeni s slušalkami in na stropu

so bili nameščeni ekrani. Stevardese so nas prijazno pripravile na 8 ur dolg let. Če primerjam s prejšnjim letom, kjer smo zastonj dobili /e kosilo, smo tukaj poleg rednih obrokov dobili tudi cel set za udobno potovanje, ki bi ga lahko vzeli s seboj!

Veselo sem sedla na svoj stol in radostno ugotovila, da spet sedim ob oknu. Bila sem zelo lahkotna. Počutila sem se, kot bi vse težke energije zmedenosti in domotožja pustila doma. Vse skupaj se mi je zdelo, kot zadnja in najboljša nagrada za odločnost. Vedno bolj sem se čutila okrepljeno in predano svojemu cilju.

Vzlet ni bil več tako skrivnosten, kot prvič. Še z večjo lahkotnostjo sem gledala ven. Prijetno je bilo opazovati, kako se dvigujemo. Če sem obraz dovolj približala oknu, sem si lahko predstavljala, da ne sedim na sedežu in da ne gledam skozi okno, ampak da sem *jaz* tista, ki letim.

Še bolj domače pa sem se počutila, ko sem videla, da po televiziji predvajajo stvari, ki sem jih včasih tudi sama spremljala doma. Začeli so s predvajanjem nanizanke *The Nanny*, ki me je vedno nasmejala s svojim brezskrbnim odnosom do sveta. Na slušalkah smo si lahko izbrali, v katerem jeziku želimo nanizanko poslušati. Seveda na seznamu ni bilo slovenskega jezika. Bili pa so nemški, španski, italijanski,... Najbolj smešno pa mi je bilo poslušati nanizanko v kitajščini.

Kmalu je letalo prevzela tiha enoličnost. Pluli smo med meglicami, ki so bile vedno enako pastelne barve ... Nekajkrat se je celo zgodilo, da smo leteli nad oblaki in zdelo se je, kot da letimo nad prostranim belim morjem. Nato smo se znova hitro zakopali v vato beline ...

Niti sama nisem vedela, kdaj sem zaspala. Naslednje, kar sem slišala, je bil glas, da pristajamo ter naj si priprnemo varnostne pasove. Obvestili so nas tudi, koliko je ura v New Yorku in še nekaj podrobnosti. Pripravila sem se za pristanek, malo sem si uredila poležano frizuro in pogledala ven. Bilo je kot v filmih. V trenutku sem videla nekaj najbolj znanih prizorov Amerike ... Brooklynski most, Kip svobode, ... Letalo je zaokrožilo proti letališču, ki je bilo zares ogromno. Iskreno sem upala, da bodo tudi tokrat oznake jasne in pregledne ... Če ne, se bom mimogrede izgubila.

Pristali smo brez težav. Pri vhodu nas je tako kot v Münchnu čakal avtobus in nas peljal do prevzema prtljage. Ko sem na tekočem traku našla svoje kovčke, sem se nemudoma počutila bolj varno. Ravno ko sem se pri izhodu začela spraševati, kaj pa zdaj, sem opazila gnečo ljudi. Med njimi so nekateri v rokah držali napise z imeni ali naslovi podjetij, ipd.

Zelo blizu vhoda je stal možakar srednje rasti, nekoliko debelušen pa vendar spodobno urejen in na glavi je nosil čepico. Lahko bi sklepala, da je šofer. Ko pa sem videla, kaj mu piše na tablici, pa sem vedela, da se nisem zmotila. Res je bil voznik. Moj voznik.

18. NEW YORK, NEW YORK

»Ina Kralj?«

»Da, to sem jaz,« sem odgovorila po angleško.

»Smem videti osebni dokument?«

Uau, so pa natančni. No, hvala bogu. Zaradi tega vem, da so očitno zares morali počakati mene, in ne ljudi ki se izdajajo zame.

»Seveda.« segla sem v nahrbtnik in pokazala dokumente. Njegov izraz na obrazu se je iz strogosti prevesil v nasmejano dobrodošlico.

»Ime mi je Jeffrey in peljal vas bom do internata, če pa bi želeli, vam lahko pokažem tudi to, kje poteka najbližja pot do vaše gimnazije. Če boste pešačili, sta lokaciji oddaljeni uro in pol. Lahko pa si izberete tudi podzemno železnico ali taxi. Oboje se nahaja v neposredni bližini prelepega Centralnega parka...«

»O, hvala. Z veseljem si bom v živo ogledala pot, gospod Jeffrey. Bi mi lahko, prosim, samo še povedali, koliko je ura ...? Na letalu sem pozabila spremeniti kazalce na svoji ...«

»3 pm.«

»Odlično, najlepša hvala.« Na moji zapestni uri je kazalo, da je ura osem, torej smo v New Yorku pet ur pred slovenskim časom. Zato se mi je torej dan zdel tako dolg...

»Zdaj pa kar za menoj, prosim.« Kavalirsko je pokazal z roko naprej in se rahlo priklonil. Vzel je večje kovčke, da bi me razbremenil. Kmalu sva prispela do ceste, kjer je čakal velik črn avto. Kovčke je pospravil v prtljažnik, sama pa sem sedla na zadnji sedež avtomobila.

Vozila sva se kar dolgo in že zdavnaj sem se pripravila na to, da mesto, v katero vstopam, niti malo ni podobno Ljubljani. Če se prav spomnim, je mesto 513 krat večje od Ljubljane. Torej je skoraj 7 krat večje od države, iz katere prihajam.

Čeprav se je zdelo veliko, mi je takoj priraslo k srcu. Mesto je utripalo s posebno, višjo frekvenco, ki je poganjala tudi moje srce. Bilo je veliko, a se ga nisem bala. Nasprotno. Dobila sem zanimiv občutek, kot da sem *tudi tu* doma. Ima lahko človek dva doma? Je smiselno, da smo ljudje patrioti? Je res, da nekoč ne bo več držav?

Peljala sva se po zares dolgem mostu in prispela na drugi rt. Poleg prelepih plaž so bile takoj zraven nagnete ogromne stolpnice. Vedela sem, kje sva, saj sem mesto že v celoti raziskala prek Googlovega satelita. Kaj bi dandanes ljudje brez interneta? Zavila sva desno in se začela približevati Centralnemu parku. Peljala sva tudi mimo Empire State Buildinga. Hecno. Čeprav je zgradba stala tam in ostalim mimoidočim ni bila prav nič posebna, sem se počutila kot otrok, ki je dobil darilo na božični večer. Videla sem jo v živo in zdela se mi je pravljica.

Ko sva prispela do Centralnega parka, sva kmalu zavila levo na 68th Street. *Kako praktično*, sem pomislila. Namesto različnih imen, ki bi prišleka zmedle, so tukaj ulice razporejene kar po številkah. Seveda, preveč jih je, da bi vsaka imela svoje, unikatno ime. Ulice so bile izjemno lepo, pravokotno urejene. Presenetljivo hitro sva prispela do gimnazije. Jeffrey je ustavil avto, da sem si jo lahko поближе ogledala.

Stena stavbe je bila temno siva, nad ornamentom na portalu pa je bila že bolj svetla. Različni barvi zidu (svetlo in temno sivo) je razmejevala bela prezidana črta. Lesena vhodna vrata so imela zlate ročaje. Tri stopnice so vodile do vrat. Glavni vhod se je razdelil na troje vrat: ena, sredinska, ki so delovala skoraj grajsko, in dvoje stranskih, ki so bila manjša. Na vsakih vratih je bilo v višini oči manjše podolgovato okence z zanimivimi železnimi rešetkami v obliki črke Y na obeh straneh (zgoraj in spodaj enako). Zaobljen ornament (bele barve) nad vrati je vsa tri vrata povezal v eno celoto in z bogatim okrasjem deloval že skoraj orientalsko. Na vsaki strani so bila tudi kvadratna okna, ki po obliki morda niso sodila toliko zraven. Tudi stranska vrata so imela enake ornamente, le da so manjši. Na levi strani vrat je bil napis, za katero gimnazijo gre, notri v vitrini pa je bilo še nekaj nujnejših obvestil.

7 različnih vrat je v stavbo vodilo samo s pločnika, od tega so bila malo naprej še ena vrata, ki so bila še večja od vhodnih in so imela še lepši ornament. Nad vhodnimi vrati je plapolala modra zastava, na kateri je bila narisana rumena levova glava in napis, ki je vzpodbujala k učenju.

Pločnik pred šolo je bil sestavljen iz večjih kvadrov (nekateri so se po barvi rahlo razlikovali), iz njih pa so enakomerno, na vsakih pet metrov rasla drevesa. Zasajena so bila na zunanji tretji tretjini pločnika, da niso ovirala prehoda v šolo. Tudi na drugi strani ulice so bila drevesa in vsa okolica je izgledala urejeno in zeleno. Ljudje, ki obiskujejo to šolo, morajo biti zagotovo prijetni in kultivirani.

Obrnila sem se in se odpravila nazaj proti avtu. Jeffrey je že sedel za volanom, igral se je s telefonom in potrpežljivo čakal, da vase vsrkam novo okolje. Odprla sem zadnja vrata in prisedla. Rekla sem mu, da sem pripravljena, da mi pokaže pot. Vedela sem, da gre zgolj za dva ovinka. Peljala bova nazaj proti Central parku, nato bova zavila levo in peljala navzgor po ulici Central West. Po lepem kosu poti ob Central parku, torej ves čas naravnost mimo muzeja, pa bi morala zaviti levo na 87th Street. Na zemljevidu je vse skupaj zelo preprosto. V živo pa je zadeva malo večja. Zato sem bila zelo vesela, da sem imela na svoj prvi dan v New Yorku pri sebi osebnega vodiča.

Ko sva se tako vozila po dolgi ulici, sem na levi lahko opazovala živopisen Centralni park. Bilo je navdušujoče; ne samo, ker je bil tako velik, ampak tudi, koliko obrazov je po poti zamenjal. Od urejenega parka s potkami za tek, do gričevnatih predelov, ki so bili kar precej obraščeni z drevjem. Ponujal je vse: od džungle do umirjenih krajev za piknik. Tudi prebivalci so izgledali zadovoljno. Kot bi bili veseli, da si na tem koščku zemlje vsak lahko privošči oddih po svoje, ne da bi ga kdo motil.

Semaforji so bili na najini strani, tako da sva kar hitro prispela do odcepa, kjer je bilo treba zaviti levo na 88th Street. Pot je bila – poleg tega da je bila dolga – tudi zelo preprosta. In obljudena. Odločila sem se: najbrž bom kar pešačila. Ob parku mi bo

pot hitro minila, pa še zdravo je. Poleg tega so poti delovale zelo varno, nikjer ni bilo kakšnih manjših temačnejših ulic, ki bi lahko bile nevarne.

Jeffrey je parkiral pred študentskim domom. Oziroma, pred internacionalnim študentskim centrom. Že soseska je delovala starinsko in urejeno, sam vhod v dom pa tudi ni izstopal. Presenetila me je bolj njegova notranjost, ki z zunanostjo ni imela preveč skupnih lastnosti. V pozitivnem smislu, mislim. Če je bila zunanost bolj starinska in teatralna (stavba je bila bordo rdeče barve, okna in vrata pa so imela ob straneh nekakšne okraske, ulete v pravilne pravokotnike), je bila notranjost zelo topla, jasno in sodobno opremljena.

Na levi je bila recepcija, kjer so vedeli, da prihajam. Že od daleč je prijazna receptorka z ameriškim naglasom vprašala: »Ina Kralj?« in zdelo se mi je smešno, ker sem prvič slišala svoje ime v amerišščini.

»Saj razumete, toliko različnih narodov je pod našo streho in vsak jezik ima drugačna pravila glede izgovorjav ...« se je izgovorila.

»Seveda, seveda. Razumem.«

Bili sva skoraj preveč vljudni. Bilo mi je malo nerodno, ker sem prvič tako daleč od doma, ona pa mi je očitno želela voščiti kar najbolj prijetno dobrodošlico.

Ko sem se prijavila in izpolnila nekaj obrazcev, mi je pokazala, kje imam sobo. Jeffrey mi je pomagal odnesti stvari v sobo, potem se je poslovil. Rekel je, da dela v stavbi in da se tako ali tako še vidimo. Receptorka mi je rekla, da naj ji povem, če bom imela kakšna vprašanja.

Moja soba je bila v prvem nadstropju, zadnja na hodniku levo, torej na drugi strani stavbe kot recepcija. Ko sem odprla vrata, je vame zavel prijeten vonj po svežem. Opazila sem, da so okna na desni odprta, postelja, ki je ležala desno od vhoda v prostor, pa je bila sveže preoblečena in zelo estetsko pospravljena. Poleg okna je bila pisalna miza z lučko, zraven nje pa tudi dve večji omari. Odložila sem stvari in sedla na posteljo. Soba je bila sicer preprosta, vendar urejena precej sodobno in delovala je - vzpodbudno za učenje. Brez nepotrebnih okraskov. Čeprav sem bila utrujena od potovanja, sem se odločila, da kar zdaj hitro izpraznim kovčke.

Z oblekami sem uspela kar hitro opraviti, tudi čevlje sem hitro zložila ob vhodu. Odprla sem majhen nahrbtnik, ki sem ga imela s seboj na letalu in iz njega je pogledala bela kuverta. Saj res, moja kartica.

Odprla sem kuverto in izvlekla vsebino. Poleg kreditne kartice in listka s kodo, na katerem je pisalo, naj se jo naučim in takoj uničim, je bilo tudi majhno pisemce.

Ljuba Ina!

Čeprav naju v srcih stiska, ker si šla, sva nekje v kotičku podzvesti vseeno vesela, ker sva te očitno uspela vzpodbuditi, da te zanimajo vse širjave sveta. Želiva ti, da tudi v Ameriki še vedno ravnaš po zdravi pameti in da slediš svojim občutkom. Rada te imava,

mami in oči.

19. PRVE VEZI Z DOMOM IN NENAVADNO SREČANJE

Takoj naslednji dan po zajtrku, sem že ždela v študentski sobi (v pritličju), poleg računalnika in se prijavila na skype. Bila sem prva na zajtrku in bilo je zanimivo, ker sem bila v jedilnici skoraj sama. Čeprav je bila pri nas ura sedem zjutraj, je v Sloveniji bila že dvanajst. Nestrpno sem sedela pred računalnikom ... Ne samo zaradi domotožja. Tudi zato, da bi preverili, kako stvar deluje in da bi se videli in slišali, čeprav smo oddaljeni tisoče kilometrov. Ta poskus se mi je vedno zdel nadvse vznemirljiv.

Seveda sem s seboj prinesla tudi slušalke in jih priklopila na računalnik, da ne bi z zvokom iz zvočnikov slučajno koga motila. Na spodnji desni strani ekrana se je pokazala kljukica, da se je prijavila »druzinaKralj«. Ker so se vsi trije odločili, da bi istočasno želeli govoriti z mano, so se prijavili kar pod tem imenom. Zazvonilo je.

Oglasila sem se in uglasili smo mikrofone. Mami je njihovega nastavila preveč naglas, ker jo je skrbelo, ali se bomo zares slišali. Nato smo dodali še video sliko (seveda je mami narekovala obema, ker je vse klike imela v malem prstu). Ko me je zagledala na ekranu, je navdušeno vzkliknila.

»Takole bi pa šlo, a ne, mami? Lahko se vidimo vsak teden.« sem jo navdušila.

»Res je neverjetno, ja,« je priznala mami.

Res je, da smo zvokovni test sicer opravili že doma, ampak zdaj je bilo drugače. Lahko bi se *videli*, kjerkoli bi bili. Tudi njo je to »odkritje« popolnoma prevzelo. Sicer pa pogovor – poleg tega, da so vsi trije buljili v ekran, kot da zrejo v veselje – ni bil nič posebnega. Povedala sem, da je bilo potovanje zelo prijetno, da je z menoj vse v redu in da so mi že razkazali pot do šole in nazaj. Celo malo sem se umaknila in jim pokazala študentsko sobo, ter povedala, v katero smer je recepcija.

Doma pa se v enem dnevu tako ali tako ni nič spremenilo, poleg tega, da sem jaz namesto v svoji sobi pač na ekranu računalnika. Zdelo se je, kot da sploh nisem šla. Doba komunikacije ima definitivno svoje prednosti. Odločili smo se, da smo na zvezi in da jim čez nekaj dni preko mobitela ali maila pošljem sporočilo, kdaj naj bodo znova na skypu. Seveda tudi obratno, če bi oni želeli komunicirati z menoj.

Ko smo se poslovili, so bili vsi zelo pomirjeni. Razdalja se sploh ni več zdela takšna ovira. Na tak način bi lahko bila kjerkoli.

Ura je bila osem, ko smo prekinili zvezo. Petek. Ves vikend sem še imela, da se privadim na mesto, da morda nekajkrat prehodim pot do šole in da se pripravim na ponedeljek. K sreči sem nekaj knjig že imela s seboj, o ostalih stvareh pa me bodo tako ali tako informirali, ko pridem tja.

Odločila sem se, da se pred kosilom malce sprehodim, morda ravno do šole in nazaj. Če bom hitra, se lahko vrnem do kosila. Če ne, se lahko obrnem tudi na sredi poti.

Stekla sem do sobe in že na hodniku ob oknih opazila, da se je zunaj prebudil zelo lep dan. Obula sem superge, v žepe jakne zatlačila nekaj najnujnejših stvari (mobitel, vazelin za ustnice, očijevo darilo, mp3 in nekaj denarja), zaklenila sobo in odšla ven.

Imela sem prav. Bil je zelo lep dan in ni bilo težko ugotoviti, v katero smer moram. Proti koščku zelenja na koncu ulice. Tudi na 88th Street je bil lep drevored in to zelenje me je napajalo z dodatnim občutkom varnosti. Ko sem prišla do ulice Central West, sem zadovoljno odšla na drugo stran ceste, hotela sem hoditi ob parku, ki sem ga prejšnji dan opazovala iz avta.

Zares sem si pošteno pretegnila noge. Hoja je bila po tako dolgem letu in spanju prav poživljajoča. Spraševala sem se, kako poživljajoče me bodo naslednji dan bolele mišice, ko sem počasi puščala za seboj križišča s sedeminosemdeseto, šestinosemdeseto, petinosemdeseto, ... ulico.

Na glavni cesti je bilo zelo živahno. Vsaka hiša je bila po svoje vabljiva. Vmes je mravljišče ljudi, kolesarjev in avtomobilov sestavljalo glavno cesto, na moji levi strani pa se je razprostiral Centralni park. Da bi tudi sama malo pospešila tempo, sem s seboj vzela tudi mp3. Ela mi je pomagala sestaviti kombinacijo pesmi, ki si jih bom lahko vrtela v New Yorku. Zadnji dve leti me je kar dostikrat povabila, da sem z njo »surfala« po internetu, smešno pa je bilo to, da niti nisem vedno imela časa, da bi se odzvala vabilu. Morala sem ohranjati odličen uspeh.

Tako sem vključila mp3 in ravno je bila na vrsti pesem »Empire State Of Mind«. Zares sem se počutila kot v filmu. Zelo hitro sem bila pri muzeju in vedela sem, da sem približno na pol poti.

Ela mi je pripravila zelo veliko optimističnih pesmi. Pot mi je minila tako hitro, da sem se pri 69. cesti kar zdrznila, če nisem šla morda predaleč. Nato pa sem se olajšano spomnila, da hodim navzdol, torej se številke ulic manjšajo in ne večajo.

Pospravila sem mp3, ker so me ušesa že malo ščemela. Na križišču, kjer bi morala zaviti desno proti oseminšestdeseti ulici, sem ravnokar zamudila zeleno luč. In tako sem pač čakala pri semaforju, kdaj bom lahko prečkala ulico.

Ravno, ko sem se odločila, da bom podrobneje preučila znake na tem križpotju, da bom naslednjič zagotovo vedela, da moram tu zaviti, me je nekaj zmedlo. Nasproti mene je stala naključna skupina ljudi, ki so ravno tako kot jaz čakali na zeleno luč. Vsi so gledali vsak v svojo smer, večina je zrla v daljavo, mimo mene. Razen enega človeka.

Imel je srednje dolge, svetle, skoraj bele lase in zagotovo je bil starejši od petdeset let. V celoti je bil oblečen v črno – imel je črno obleko in pod njo črno srajco. V svetlem sončnem dnevu je deloval zelo temno in nasprotujoče. Čeprav je bil njegov obraz že skoraj grozljivo resen, bi lahko rekla, da so nekatere poteze na njem bile mehkejšje, kot njegova toga drža. Čeprav je na robovih oglatega obraza povešenost lic izdajala njegova leta, je hkrati rahlo srčasta brada izžarevala nekakšen skrivnosten čar. Stiskal je tanke ustnice in šele po nekaj sekundah sem ugotovila, da mož gleda mene. Ne mimo mene, gledal je vame. Čeprav sva bila oddaljena za vso širino glavne ceste, sem videla, da očesni šarenici, ki sta se skrivali v simetrično

oblikovanih očeh na vrhu ravnega nosa, nista enako obarvani. Desno oko je bilo svetlo modre barve, levo pa temno rjave, skoraj črne. Ko sem si sestavila celotno sliko čudnega moškega v črnem, se mi navsezadnje ulica niti ni zdela več toliko varna. Pa četudi sredi belega dne.

Če bolj pa me je presenetilo, ko sem v ustih začutila okus po železu. Je to kri? Nemogoče, sem se mar ugriznila v ustnico? Z jezikom sem tipala notranjost ustne votline, da bi preverila, kje se nahaja izvor tega okusa. Ničesar nisem našla.

Semafor se je obarval zeleno in znova se mi je zdelo, da se film mojega življenja vrti počasneje kot sicer. Srce mi je utrpnilo, temačni gospod pa me je še vedno prebadal s pogledom. Odločila sem se, da bom ob prečkanju ceste gledala naravnost in se naredila, kot da omenjenih pogledov sploh nisem opazila.

Naredila sem nekaj manjših korakov po zebri za pešce in gledala naprej proti svojemu cilju. Zdelo se mi je, da sem že skoraj rešena, ko sem začutila močan sunek v desno ramo. Temna postava se je sredi ceste na pol obrnila proti meni. Slišala sem nekaj besed v ostrem britanskem naglasu.

»Pazi, kje hodiš!«

In že je odkorakal naprej.

Bila sem tako šokirana, da sem obstala sredi ceste. Šele ob hupanju, ki se je slišalo iz vozil in ob opazki, naj se nekam premaknem, sem se zmedeno predramila in opravila preostanek poti.

Okus po železu je izginil.

Iskreno sem upala, da tole ni vsakdanja pot temačnega gospoda, kajti sicer si bom sama morala poiskati drugo. Počasi sem odkorakala proti cilju in na cesti sem opazila napis: »X-ING SCHOOL«. To je pa opozorilo na take, kot sem jaz, sem pomislila.

Ko sem prišla do cilja, niti nisem bila tako navdušena. Hitro sem se obrnila in krenila nazaj proti študentskemu domu. Čeprav mi je pot hitro minila, sem se zavedela, da sem v resnici pozna.

20. ZADNJI VIKEND PRED ŠOLO

Tisti petek sem imela resne težave s spanjem. Prav težko sem se sprostila. Želela sem priklicati občutke zanosa ob mojem prihodu v svetlo mesto, občutke miru od pogledu na Central park; pa mi je vedno, ko sem zaprla oči, prekrižal pot možki v črnem.

Ko sem za vekami hotela videti mirno morje, sem na sredi zagledala čoln in v njem – črno postavo. Ko sem hotela videti gozd, je on kukal izza vsakega debla. Ko sem hotela videti peščeno plažo, je sredi plaže vzniknil črn prestol, na katerem je sedel mož v črnem, ki mi je v britanskem naglasu zabrusil: »Pazi, kje hodiš!«. Še ko sem hotela šteti ovčke, je hodil med njimi in me resno gledal.

Tudi prav, sem pomislila. Bom pa pač štela može v črnem, da bom lažje zaspala. Več kot jih bo, boljši rezultat zame. In tako sem začela. En možki v črnem je prečkal cesto. Dva možka v črnem sta prečkala cesto ... In tako se jih je vedno več nagnetlo na moji strani ceste. Ko sem ugotovila, da sem si s svojo trmo v resnici nastavila past, so se možje v črnem začeli smejati in kazati proti meni. Počasi so začeli iztegovati roke proti meni, kot da bi me želeli prijeti za vrat. V grozi sem odprla oči in globoko vdihnila.

Ne bo šlo. Vstala sem in prižgala luč. Ko je bilo svetleje, sem se veliko boljše počutila. Pogledala sem na uro. Ena zjutraj. *Odlično. Kaj pa zdaj?* Vzela sem list papirja in se odločila, da ga narišem, kolikor dobro pač znam. Potrudila sem se, da sem ujela vsako podrobnost, ki mi je ostala v spominu ... Brada, lica, različno obarvani očesni šarenici, svetli lasje, ...

Nato sem se lepo pogovorila z njim. Pred seboj sem podržala papir in mu rekla:

»Dragi gospod v črnem. Nimam pojma, kdo ste, zato bom zelo vesela, če bi me prosim lahko pustili spati. Zares vam nisem ničesar napravila, da bi lahko bili jezni name in mogoče ste me s kom zamenjali. Najlepša hvala, ker sva se to uspela zmeniti na lep način. Želim vam prijeten večer in lahko noč.«

Zložila sem papir in ga shranila v svoj planer. Legla sem v posteljo in se delala, kot da sem luč po nesreči pustila prižgano. Spomnila sem se nekega ameriškega filma, kjer se je mala punčka bala ugasniti luči pred spanjem, ker se je bala »sluzastih srkalcev duš«. Nasmehnila sem se ob misli, da imam IQ sedemletnega otroka.

Zaprla sem oči in ugotovila, da ga ni več. Za mojimi vekami je bila svetloba. Mogoče pa je le nekaj na tem. Ne vem, ali je pomagal pogovor ali luč, mož v črnem mi je dal mir in lahko sem zaspala.

V soboto in nedeljo nisem dosti hodila ven. Malo zaradi dežja, malo pa zaradi tega, ker sem želela bolje spoznati svoj novi dom. V dveh dneh se je še dodatno napolnil. Učenci iz celega sveta so prihajali sem, da bodo hodili v šole prek študijskih izmenjav. Tudi sama sem dobila dve novi sosedi, s katerima se zaenkrat nisem uspela družiti. Odločila sem se, da jima dam čas, da se privadita na okolje.

Jaz pa sem se kar veselila šole. Angleško sem že precej dobro znala in ni mi bilo težavno se česarkoli zmeniti se karkoli, pa naj bi bilo to v recepciji, v sobi za študente, ali v jedilnici. Tudi vzdušje mi je bilo zelo všeč. Vsi so se med seboj obnašali zelo enakopravno. Ker so prileteli iz vseh koncev sveta, niti ni bilo možnosti, da bi v hiši nastajale zaprte skupinice. Imeli smo drug drugega in to je bilo vse.

Čeprav sem bila zelo prijetno presenečena nad gostoljubjem in nasploh nad prijetnim vzdušjem, ki je vladalo v študentskem centru, sem vseeno komaj čakala šolo. Zanimalo me je, kakšni bodo moji novi sošolci in sošolke, o čem se bomo učili, nekako podzavestno pa sem si tudi hotela pojasniti, zakaj me je sploh tako močno vleklo sem.

V nedeljo zvečer sem se še posebno zgodaj odpravila spat. Zdaj sem lahko spala tudi z ugasnjeno lučjo. Enostavno sem si predstavljala, kako črnemu gospodu pošiljam prijateljske misli, in že ob sami misli na prijaznost je izginil. Očitno enostavno ni mogel zdržati, da se kdo v njegovi družbi dobro počuti. Tako sem lahkotno zdrsnila v sanje in se že prav veselila naslednjega dne, ki sem ga pričakovala vsa štiri leta ...

21. PRVI NEWYORŠKI ŠOLSKI DAN

Ker sem vedela, da bom zjutraj šla kar peš v šolo, sem si že prejšnji dan v jedilnici izprosila dva majhna namaza s kruhom in jih vzela s seboj v sobo, za zajtrk. Tako da sem se, ko sem ugasnila budilko in si pripravila zajtrk, počutila, kot da imam lastno stanovanje. Bivalni prostor, kjer sem sama svoj gospodar. Prijetno mi je bilo gledati na ulico, medtem, ko sem jedla. Mrak, ki je naznanjal prebujenje dneva, se mi je vedno zdel skrivnostno poživljajoč in skoraj pravljichen. Prvi ljudje so že hodili v službe, tudi nekaj avtomobilov je bilo že na cesti. Pojedla sem do konca in oblekla pripravljene stvari.

Sicer sem vedela, da bomo v šoli dobili šolske majice, vendar je stvar bila izbirna. Kdor je želel, je lahko nosil svoje stvari. Dijaki so šolske majice celo uporabljali, kadar je bila nevarnost madežev, torej namesto predpasnika pri gospodinjstvu ali kot zaščitno oblačilo pri kemiji.

Sicer pa nisem hotela biti preveč vpadljiva. Oblekla sem kavbojke, vijolično majico z belim potiskom in vijolične balerinke, ki so bile precej barvno usklajene z majico. Priznam, to kombinacijo sem pripravila že doma. V ogledalu sem se ogledovala kakšno uro in se primerjala s fotografijami dijakov s te šole. Zares sem se želela vklopiti. Hkrati pa sem se zavestno zavirala, da ne bi dajala vtisa nekoga, ki prosi za pozornost ... V tej kombinaciji sem se počutila spontano in sproščeno. Kot nalašč, da spoznam nove ljudi.

Pripravila sem nahrbtnik, vzela jakno in se odpravila ven. Pozdravila sem receptorko – ime ji je bilo Jeanie, ki nas je prosila, naj jo kličemo kar po imenu – ter se odpravila ven.

Pot sem že dobro poznala, čeprav je bila tako zgodaj zjutraj videti drugačna. Ptici v parku se še niso zbudili, starinske hiše pa so izgledale za odtenek bolj temačno. V misli se mi je prikradel neljubi dogodek izpred treh dni in pomislila sem, da bi mi morda koristilo, če bi si kupila kolo. Tudi kolo je zdravo, z njim ne onesnažuješ okolja in bistveno hitreje si na cilju.

Tako sem tisti dan na poti malo bolj opazovala kolesarje. Cesta ob Centralnem parku je bila zelo pregledna in tudi kolesarji niso imeli z razvrščanjem v promet nobenih težav. To bo to. Izpit za kolo že imam, morda si lahko celo pomagam z mamino kreditno kartico, ... Mogoče pa lahko dobim rabljeno kolo po ugodni ceni ... Tukaj se bom še pozanimala, kako je s tem in kje kolo parkiraš. To bi mi znalo res pomagati. Do podzemne železnice sem še vedno imela nekakšno strahospoštovanje ...

Sonce je zelo hitro vzšlo in vedno bolj razkazovalo polno ulico avtomobilov. Čeprav je bil promet tekoč, so nekateri avtomobili trobili ali izsilili prednost. Pločniki so bili vedno bolj polni, ljudje pa so večinoma stopali zelo hitro. Velika gneča se je po navadi valila po stopnišču, ki je peljalo v podzemno železnico in iz nje. Veliko je bilo poslovno urejenih ljudi in moških v kravatah.

Ko sem prišla do križišča z 68th Street, sem se seveda takoj znova spomnila na dogodek izpred treh dni. Za vsak slučaj sem hitro pregledala množico, ki je čakala pri semaforju. Bilo je veliko ljudi v črnih oblekah, ampak nobeden ni gledal mene. Večina

jih je zrla v tla ali pa nekam mimo ulice, na primer v park. Enostavno poslovneži, ki so čakali na prehodu za pešce, katerim ni moglo biti manj mar za blodnje male dijakinje na drugi strani. Bila sem vesela in pomirjena, ker je bil dogodek očitno enkratne narave. Sem pač enkrat v življenju na prehodu za pešce srečala nekoga, ki mi je dal nerazložljiv občutek slabe vesti in me gledal z mešanico jeze, nadvlade in temačnega šarma. Enkrat v življenju pač. In k sreči – nikoli več.

Semafor se je obarval zeleno in me predramil iz misli. Oba pretoka ljudi z obeh strani ceste sta se združila in prav nič dramatično ni bilo. Nobenih sunkov v ramo, nobenih britanskih žaljivk, ... Še zadnjič sem se obrnila in pogledala nazaj na prehod. V mislih sem se poslovila od izkušnje, za katero nisem mogla določiti, ali je bila dobra ali slaba. Bila sem vesela in ponosna, da se mi je že prvi dan v Ameriki zgodilo nekaj razburljivo. Naravnost filmskega.

Prispela sem do šole in bila sem uro prezgodnja. Vseeno je kar nekaj dijakov že vstopalo skozi vhodna vrata in sklenila sem, da se pomešam mednje. Vedela sem, v katerem nadstropju je tajništvo in odpravila sem se po modrem stopnišču, takoj ob preddverju. Zdelo se mi je hecno, da toliko stvari vem o tej šoli. Če bi se vpisala na gimnazijo v Ljubljani, se mi ne bi zdelo vredno vsak dan viseti na internetu in poizvedovati o uslužbencih, o tem, v katerem nadstropju je kaj, ... Ker pa sem se odpravljala na drugi konec planeta, sem *morala* vedeti vse. Če bi se dalo ugotoviti preko interneta, bi našla celo, kje so stranišča.

Torej, čakala sem pred vrati tajništva in nekako nisem upala iti noter. Na hodniku so bili modri stoli in sedla sem na tistega, ki je bil najbližje vratom. Nekaj učencev je šlo mimo mene in vsak je imel svoje skrbi, niso si belili glave zaradi mene. Očitno je čakanje pred tajništvom tukaj navada. Pred menoj pa se je ustavila dijakinja z dolgimi črnimi lasmi. Imela je temne oči s precej estetsko oblikovanimi obrvmi. Sprednji lasje so bili nad čelom ravno postriženi (kot fru-fru) in z obraza so se smejale rdeče ustnice.

»Ti si pa nova, a ne?« me je ogovorila v pristni amerikanščini.

»Sem, ja. Je to zelo očitno?«

Nasmehnila se je.

»Je *dovolj* očitno, ker si že na vrsti, pa vseeno čakaš. Dve možnosti sta: ali enostavno ne veš, da greš lahko noter, ali pa te je strah vstopiti. Ali pa oboje. Torej si zagotovo nova.«

»Pa me imaš.«

Ker sem ugotovila, da je njeno pametno govorjenje v bistvu šala, sem se nasmehnila. Bila je vesela, ker je naletela na dober odziv publike. Podala mi je roko.

»Jaz sem Hannah.«

»Jaz pa Ina.«

Ponovila je moje ime, kot da bi želela preveriti, če je prav slišala. Najbrž se mi bo to v prihodnje pogosto dogajalo. Brez besed me je prijela za roko, da sem vstala. Potrkala je na vrata, jih odprla in sproščeno rekla:

»Živjo, gospa Britmann, to je nova dijakinja Ina. Zanima jo, kje bomo dobili majice, najbrž pa tudi, kdaj in kje se bo odvijal prvi šolski dan. Pa tudi mene zanima, če je tudi letos v telovadnici.«

»Oh, saj res, na obvestilu sem pozabila dodati podatek, da se dobimo v telovadnici,« je vzkliknila prijazna gospa s skodranimi sivimi lasmi, na nosu pa je imela bralna očala.

»Prosim oprost, to se mi še nikoli ni zgodilo!« Zmedeno si je popravila očala in s tem opravičilom tudi mene pomirila. Tako hiter vpad v pisarno je bil zame kar šok, pa čeprav sem se trudila, da tega ne bi pokazala. Navsezadnje sem se sprijaznila s tem, da je Hannah očitno v višjem letniku in da mi je s tem naredila uslugo. Kot da bi me prijateljsko porinila v morje, pred katerim sem sama na veliko razglabljala, ali bi skočila vanj, ali ne. Hitro in neboleče.

Dala nama je ustrezne podatke in naju napotila proti telovadnici. Na poti do tja sem izvedela tudi, da je urednica šolskega glasila. Iz njenih ust je vse zvenelo zelo preprosto in nič preveč dramatično. Še eno leto na tej šoli pač.

Povedala sem ji, da sem iz Slovenije in to je pritegnilo njeno pozornost.

»Uau, dobro govoriš za nekoga iz daljnih krajev,« me je pohvalila. Zdelo se mi je, kot da ji ime države iz katere prihajam, sicer ne pove dosti, vsekakor pa se ji je zdelo eksotično.

»Povej mi kaj,« me je vzpodbujala.

»Kaj pa?«

»Kako rečete na primer ... Uspešen prvi šolski dan?«

Povedala sem ji in zabavalo me je, kako si je skoraj zlomila jezik ob učenju stavka.

»Pa kaj je to, ruščina ali kaj?« se je razburjala. Razložila sem ji, da imajo nekateri slovanski jeziki med seboj dosti podobnosti, a se včasih tudi zelo razlikujejo. Nekateri jeziki so si po zvenu celo zelo podobni, a se razlikujejo v pomenu.

Kljub temu, da se ji je zdelo zelo naporno, je z veseljem ponavljala stavek, dokler ni zvenelo vsaj približno podobno temu, kar sem ji pokazala. Seveda pa je »r« še vedno zvenel angleško. Ponosno je ponavljala stavek in iz njenih ust je zvenel kot kitajščina. Skratka, kot nekaj izjemno učenega in poleg mene je samo ona vedela njegov pomen.

Tako sva prispeli do telovadnice, kjer je že kar nekaj dijakov čakalo na začetek prireditve. Prostor je bil zelo prijeten, z obokanim stropom. Lahko se je namreč uporabljal za telovadbo ali pa za razne kulturne dejavnosti. Pod balkonom je bil tudi prostor v steni, kjer je bil postavljen oder. Nad odrom je bil košarkaški koš, ki je bil pritrdjen na balkon. Na balkonu so bile obešene temno modre plahte, očitno zastave

šole. Po prostoru so bili v polkrog nameščeni stoli, na robovih pa so bile tudi modro oblazinjene klopi.

Hannah je rekla, naj pridem za njo in v kotu dvorane je pokazala na klop. Prijela je oblazinjen del klopi in ga dvignila, da se je klop odprla. V votli klopi je bilo kar veliko prostora, zagotovo bi se dalo v njej skriti človeka.

»Kul, a ne?« je rekla.

»Mhm,« sem pokimala, čeprav sem z mislimi bila že na začetku prireditve. Začasno sva se poslovili, saj sva morali sedeti na različnih koncih dvorane. Ko sem se par korakov oddaljila, me je znova poklicala po imenu.

»Hej, Ina?«

»Kaj?«

Zasmejala se je. »Uspešen prvi šolski dan,« je rekla po slovensko in poskušala izgovoriti čimbolj pravilen »r«.

Zasmejala sem se in ji po angleško rekla:

»Hvala, tebi tudi.«

Šla sem sedet v prvo vrsto, k ostalim novincem. Tik pred začetkom ure je po zvočniku zadonelo, da naj se vsi dijaki brez izjeme zglasijo v telovadnici. In že tako je bil prostor precej napolnjen. V kakšni minuti je zvonec zazvonil začetek ure.

Pri odru se je nagnetel učiteljski zbor in z zanimanjem sem opazovala, kdo nas bo letos učil. Prijazna črnolasa mlada gospa – imela je okoli petintrideset let – je testirala mikrofona, ki je zaradi velikega donečega prostora parkrat zacvilil.

»Dragi dijaki, upam, da se dobro slišimo. Pozdravljeni na prvi šolski dan na tej čudoviti šoli ...« razložila je vse podrobnosti in pravila, ki jih moramo vedeti. Kje in kdaj dobimo majice, kdaj je malica, kako in zakaj se obrnemo na tajništvo, ... Nato je slavnostno napovedala:

»In sedaj bi brez nadaljnje zavlačevanja predstavila tudi ravnatelja naše šole. Torej prosim za močan aplavz, z nami je tudi gospod ravnatelj Aidan A. Davies!«

Za odrom so se odprla še ena vrata in za njimi je stal napovedani. Naenkrat mi je zledenela kri v žilah. Očitno se zgodba niti ni končala, šele začela se je! Mož v črnem je pogled usmeril naprej, v dvorano in izgledalo je, kot da nekaj išče. Kot da *nekoga* išče. Mirno je prikorakal v ospredje odra in vzel mikrofona. Vesela sem bila, ker sem sedela v drugi vrsti in ne v prvi. Počasi sem se nagnila naprej in se skušala skriti za človeka pred mano. Ravno to je privleklo ravnateljevo pozornost. Našel me je v delčku sekunde in čeprav je govoril vsej dvorani, sem čutila, da je vsako drugo besedo pogledal proti meni. Znova sem v ustih začutila okus po železu.

»Tudi jaz vas lepo pozdravljam na ta lep sončen dan,« je rekel rutinsko. Videlo se je, da niti malo ne misli tega, kar govori. Po uvodnem pozdravu se je še bolj zresnil.

»Pravila na tej ustanovi so vam torej bila predstavljena. Vedite, da so jasna in dokončna. Kdorkoli jih bo kršil, bo imel opraviti z mano.« Ostro je pogledal proti meni in v njegovih različno obarvanih očeh se je poblisnilo.

»In da ne boste razočarani, vaš ravnatelj ima tudi smisel za humor,« je rekel v nasprotju s tem nenavadno trdo in odsekano.

»Ime mi je A.A.Davies. Aidan za prijatelje, vi pa me lahko kličete gospod ravnatelj Davies!«

Vedela sem, za kateri izraz gre. Za precej razširjen način predstavljanja, ko poveš svoje ime in hkrati človeku razložiš, da te lahko kliče po vzdevku, kot te kličejo prijatelji. Tokrat je bila šala namenjena v obratno smer, če se temu sploh lahko reče šala. Čeprav se je ravnatelj ledeno nasmehnil, da smo lahko videli njegove rahlo poševne, a še vedno zelo simetrične zobe, se dijakom ni zdelo preveč smešno. Učiteljski zbor je zmedeno zaploskal in tudi dijaki so z mešanimi občutki sledili aplavzu.

Ravnatelj je mikrofona znova vrnil organizatorki prireditve, sam pa je izginil tako hitro, kot je prišel. Na vrsto je prišel zabavni del in zaplesala nam je šolska plesna skupina. Všeč mi je bilo, ker so delovali tako sproščeno in v njihovih gibih je bilo veliko atraktivnih gibov hip-hopa. Končno sem lahko za nekaj sekund zadihala in kri v mojih možganih je znova začela normalno cirkulirati.

Torej. Mož v črnem je ravnatelj te šole. Piše se Davies in bilo bi zares dobro, da poskušam biti čim boljša učenka in čimmanj izstopati, če želim ohraniti celo kožo. Naenkrat ta šola sploh ni bila več tako pravljicična. Zakaj me je tako vleкло sem? Zakaj? Začutila sem domotožje ... Pomislila sem na malo vasico, skrito med hribi, kjer so vse stvari tako preproste in majhne. Res je, da vsako najmanjšo stvar izvejo vsi prebivalci, ampak življenje je še vedno bilo tako ... Preprosto. Tukaj je bilo vse tako široko in veliko. Široko, svetlo mesto. Veliko veselje in hkrati velika skrivnost. Velika jeza, velika sreča, močni občutki ... Sem do sem prišla zato, da se obrnem in grem? Ne, zagotovo obstaja namen, da sem tukaj! Moram se okrepiti, da me srečanja z ljudmi ne bodo mogla več zмести. Dala bom vse od sebe, da napravim ta letnik. In potem? Bomo že videli, kako bo naprej.

Po dveh atraktivnih plesnih točkah je sledilo razdeljevanje urnikov, objava spiska imen po razredih in razdeljevanje majic. Pogledala sem na urnik in videla, da se s sošolci dobim v učilnici za angleško literaturo. Tam naj bi tudi dobili ključe od svojih omaric.

Na izhodu sem znova srečala Hannah.

»Te zanima, kje je učilnica za angleško literaturo?« me je že od daleč pozdravila. Dobila sem občutek, da nje prav nič ne more presenetiti.

»Ja, prosim,« sem vljudno rekla.

Začela mi je že razlagati, ko se je ustavila, malo pomislila in rekla:

»Veš kaj? Tudi jaz grem v tisto smer, lahko greva kar skupaj do tja.«

Ker je nekaj novincev slišalo, o čem se pogovarjava, so avtomatsko šli za nama. Na poti do učilnice sem kar nekajkrat opazila kovinske lijake za pitje vode. Zdela se mi je domiselna ideja. Že velikokrat sem slišala, da je za učenje - in tudi na splošno - dobro piti veliko sveže vode. Tukaj pa so to tudi dosledno upoštevali. Spotoma mi je Hannah tudi pokazala, da so omarice v tretjem nadstropju in me opozorila, da moram tukaj biti pač potrpežljiva. Med odmori je tu gneča in tako kot jaz bodo tudi ostali najbrž želeli zamenjati knjige in podobno. Všeč mi je bilo, ker so bile tako smiselno postavljene, da so kar najbolj izkoristile dani prostor. Znova so bile modre barve in tukaj so bila tudi tla modra. Na sredini je vsaka omarica imela majhno lično okroglo ključavnico z zatičem. Da bi bile lažje prepoznavne, so ključavnice na sredini imele majhno piko in vsaka ključavnica je imela piko drugače obarvano.

Ko sva prispeli do učilnice, sem se ji zahvalila, ona pa je zamahnila z roko:

»Ni problema. Z veseljem. V bistvu si čisto v redu, veš.« Čeprav pohvala ni bila izrečena ravno čustveno, sem vedela, da misli resno.

Šla je naprej po hodniku, sama pa sem vstopila v razred. Najprej mi je v oči padlo to, da v razredu ni bilo miz, ampak so po prostoru bili razporejeni samo stoli. Res pa je, da je vsak stol – tudi ti so bili modre barve – imel ob strani lesen nastavek, ki si ga lahko nastavil predse namesto mize. Tla so bila iz parketa, stene pa belkaste barve. Ob straneh so bile postavljene lične lesene omarice, tabli pa sta bili dve. Prostor, ki je bil namenjen tablam, je bil pomaknjen bolj v notranjost. Tako da je bila zelena tabla (za pisanje s kredo) nameščena na zid, hkrati pa je bilo možno čez njo spustiti belo tablo (na katero se piše s flomastrom).

Učenci so večinoma sedeli na stoli in bil je eden tistih trenutkov, ko se moraš ravnati po intuiciji. Prideš v prostor, poln ljudi. Kam te najbolj vleče? Kam sedeš? Pogledala sem po prostoru. Hotela sem čim hitreje vsrkati vzdušje in prebrati ljudi, ki so v njem. Imela sem srečo: zares se nihče izmed njih ni poznal od prej. Morali bomo iti od začetka. Tudi v tem razredu – tako kot v študentskem domu - ni bilo skupinic. Ljudje so izgledali enakopravno. Sicer so se med seboj pogovarjali, ampak imela sem občutek, da bi se enako prijateljsko pogovarjali med seboj tudi, če bi vse pare govorcev zamenjala.

To me je navdajalo s prijetnim občutkom zaupanja. Torej je očitno vseeno, kam sedem. Izbrala sem stol v drugi vrsti, ki je bil še prost. Zraven mene je sedela prijetna dijakinja s svetlimi kodrastimi lasmi. Njen obraz je bil zelo simetričen, poleg zelenih oči, ki so kukale izpod plašnih svetlih obrvi, so jo krasile tudi prelepe polne ustnice. Čeprav je bila zares lepa, je bilo videti, kot da se tega sploh ne zaveda. Kot da se svoje lepote celo *sramuje*. Odločila sem se, da jo ogovorim.

»Živjo.«

Obrnila se je.

»Živjo,« se mi je skromno nasmehnila nazaj. Ko se je smejala, je bila še lepša.

»Jaz sem Ina.«

»Meni pa je ime Jeanette.«

»Torej prihajaš iz...«

»Francije, ja. Iz majhnega mesteca Limay. Pol ure od Pariza.«

»Jaz pa sem iz Slovenije. Prihajam iz majhnega naselja Vače. Pol ure od glavnega mesta države, Ljubljane.« Všeč mi je bilo, da ji lahko na tako podoben način opišem, od kod prihajam.

Ker je opazila podobnost, da sva obe oddaljeni pol ure od glavnega mesta svoje države, se je še enkrat nasmehnila. Zdelo se je, da je pred tem mislila, da je edina tujka med Američani. Srečanje z menoj jo je prepričalo v obratno, da tukaj sploh ni edina.

»Ti je všeč tukaj?« sem nadaljevala.

»Zelo. Učitelji so bili zelo prijazni, tudi dijaki so me prijazno usmerili sem. Občutek imam, da bi mi tukaj bilo še zelo prijetno, če ne bi...«

Ustavila se je in me še enkrat pogledala. Najbrž ni točno vedela, ali mi lahko dovolj zaupa. Namesto nje sem dokončala stavek.

»... Če ne bi imeli tako mrkega ravnatelja?«

Znova se je nasmehnila in prikimala. Prav zanimalo me je, zakaj je tako negotova. Če bi jaz imela njen obraz, bi me že našli na naslovnica modnih revij, v zasebnem življenju pa bi slovela po zabavah in kdo ve, po čem še. Ona pa je bila tako preprosta. V pravem nasprotju z izgledom, ki pa ga tudi ni posebej poudarjala. Brez pretiranega makeupa ali privlačnih oblačil. Zgolj majica in kavbojke. In prepričana sem bila, da bo ravno tako kot večina ljudi v razredu, tudi ona oblekla gimnazijsko majčko. Da se bo videlo, kam spadamo.

Zazvonilo je in skozi vrata – ki so bila, začuda, modre barve – je vstopila učiteljica angleške literature. Bila je zelo prijetnega videza, svetle lase je imela postržene na paža in bila je svetle polti. Okoli modrih oči je imela le nekaj majhnih gubic, ki so izdajale, da je najbrž stara okoli ... Petintrideset let?

Ljubko je prijadrala do katedra in odložila knjige.

»Pozdravljeni, učenci,« je začela, kot da nam bo povedala zanimivo pravljico.

»Ker se ne poznamo, bi bilo najbrž zelo umestno, če vas prosim, da na list papirja napišete svoje ime in državo, iz katere prihajate. Ker pa smo pri pouku angleške literature, pa bom zelo vesela, če bo v nekaj minutah vsak izmed vas pripravil kratko

predstavitev samega sebe v čimbolj pravilni angleščini. Lepo bi bilo, če vključite kakšno zanimivost o sebi, kaj imate radi ali česa ne marate. Tudi jaz se vam še nisem predstavila, ker bom tako kot vi tudi sama izpolnila listek in vam povedala o sebi kakšno skrivnost... » in že nam je razdeljevala liste.

Zdelo se mi je izjemno inovativno. Najbrž se bomo ob takšnem uvodu vsi zares potrudili biti čimbolj zanimivi. Pomislila sem, da bi tiste zgodbice, ki mi bodo najbolj všeč, na skrivaj napisala v zvezek, za spomin. Lahko bi si v zvezek napisala tudi imena, da jih bom lahko doma obnovila.

Na voljo smo imeli le pet minut, da napišemo zadano nalogo. To je bilo kar precej težko. Kako naj se predstavim pred vsemi in še zabavna moram biti hkrati? Ozrla sem se po razredu in ugotovila, da se ostali enako živčno potijo nad listkom, kot jaz. To me je malo pomirilo. Po petih minutah je učiteljica iz torbice izvlekla teniško žogico.

»Podajali si bomo tole, tako da bo vrstni red zgolj naključje. Ko končate s predstavitvijo, enostavno žogico podate komurkoli želite.«

Prijela je svoj listek in se svečano odkašljala.

»Da vam bo malo lažje, bom kar jaz začela. Torej: vsem lep pozdrav. Ime mi je Lucy Highmore in sem učiteljica angleške literature. Zanimivo v zvezi z menoj je to, da imam zelo rada internet, zato vse domače naloge, ki jih določim, vedno lahko najdete tudi na edlinu. Rada imam tudi Facebook, Myspace in YouTube, zato pazite, kaj objavljate. Zdaj vem vaša imena.«

»No, ne še...« se je opogumil nekdo v razredu in vsi smo se zasmeli.

»To je zaenkrat to. Vidite, ni tako težko...« je rekla in svoj listek položila nazaj na mizo.

»In komu lahko podam tole čudovito žogico..?« je smeje vprašala.

Devetindevetdeset odstotkov učencev je pogledalo v tla, jaz pa sem prepozno umaknila pogled.

»O, dekle v drugi vrsti. Ujemi!«

In že sem bila zapečaten. Vstala sem in skušala čimbolj sprostiti roke, da ne bi izdajale tresavice, ki jo je povzročalo prekomerno bitje srca.

»Živjo, ime mi je Ina Kralj in prihajam iz Slovenije, Evropska unija. Zanimivo v zvezi z menoj je to, da ... Imam tudi jaz rada internet.« sem hitro zaključila.

»Pozabila sem povedati, da je eno izmed pravil tudi to, da ne smemo ponavljati za svojimi predhodniki,« me je popravila učiteljica in v razredu je završalo. Očitno se je večina nameravala podobno izgovoriti.

»No, prav,« sem se trudila nasmehniti.

»Zanimivo v zvezi z mano je to, da ...« odločila sem se za iskrenost.

»... da se tukaj med vami počutim zelo domače. Čeprav se prvič vidimo. Čutim skoraj, kot da vas že poznam. Upam, da to ni zvenelo preveč čudno ...« ustrašila sem se, da sem bila mogoče preveč iskrena pred razredom tujcev. Pogledala sem v tla. Kaj sem pa pričakovala? Me ni življenje ničesar naučilo? Kako se je nazadnje končalo, ko sem bila iskrena? Z dvema letoma sramote. In zdaj na prvi šolski dan naredim popolnoma enako napako. Bravo zame!

Pogum, Ina. Pogledala sem gor in se pripravila na posledice. Vame je zrlo enaintrideset širokih nasmehov. V ozadju se je razvil aplavz, ki se je razširil po vsem razredu. Tega pa res nisem pričakovala.

Ozirala sem se po prostoru in upala, da ne sanjam. Zares, ampak zares so bili navdušeni. Učiteljica je imela rahlo orošene oči. Tako zelo pa spet nisem bila ganljiva. Samo iskrena pač. So to tako močno začutili..? Je to mogoče?

»Hvala, Ina. Podaj žogico naprej. Upam, da boste ostali bolj prizanesljivi, da mi ne bo potrebno vso uro jokati ...« se je nasmehnila.

Odločila sem se, da podam žogico nekam v ozadje. V četrti vrsti, v kotu so pri oknih sedeli trije fantje. Izstopal je srednji, ki je bil malo temnejše polti in imel je temne lase. Vrgla sem mu žogico. Vstal je in se odkašljal. Resno je spregovoril.

»Pozdravljeni, ime mi je Robert R. Davies...« v razredu je završalo. Šele sedaj smo opazili rahlo podobnost, ker je fant bil pač temnejše polti od očeta. Vsi so se v trenutku zresnili, njegov levi sosed pa se je prijel za usta. Zagotovo se je s sosedom veselo zaklepetal, ne da bi vedel, s kom govori. Vprašanje tudi, o čem sta govorila ...

»Ja, res je. Zanimivo v zvezi z mano je to,« začel se je smejati, »da imam očeta s slabim smislom za humor.«

Ves razred je olajšano hušknil v smeh, z učiteljico na čelu. Robertov levi sosed je umaknil roko in se veselo zasmel. Tudi Jeanette poleg mene se je popolnoma sprostila. Zdaj je zagotovo čutila enost, ki je vladala v razredu. Vesela sem bila, da smo vsi enakega mnenja, torej bo pouk v tem razredu mogoče celo ... prijeten? Zares, priznam. Zelo lepo mi je bilo.

»Hvala, Robert. To je bilo res zelo zanimivo. Lepo je videti, da je pri tebi malo drugače, pa čeprav zelo cenim gospoda ravnatelja ...« se je na koncu popravila, da ne bi kdo dobil napačnega mnenja. Seveda je ravnatelja potrebno spoštovati. In prav je tako. Vseeno pa se celo učiteljica Lucy ni mogla upreti temu, da ne bi ob iskrivi pripombi hušknila v smeh.

In tako smo si podajali žogico. Robert jo je podal športniku Johnu. John (katerega zanimivost je bila, da ga je zanimala tudi opera) je podal žogico Jeanette. Ko nam je zaupala, da kdaj rada skrivaj kaj zapoje, je podala svetlolasemu fantu z očali, ki mu je bilo ime Ted. Čeprav je najboljši v kemiji, še ne ve, kaj bo naredil z življenjem. In bilo bi mu všeč, če ga kličemo Teddy. Nato Newyorčanka Elyssa, ki bi rada bila glasbenica. Naslednji je žogico ujel temnolasi Dominic, ki bi rad bil novinar, pa mu

starši ne pustijo. Za njim je bila rdečelasa Kayleigh, ki bi nekoč rada bila holywoodska igralka. Naslednji je bil glasbenik Jesse, ki bi rad ustanovil glasbeno skupino, zato nas je kar prosil, naj razmislimo, če bi kdo želel biti del nje. Nato je žogico ujelo črno laso dekle vzhodnjaškega videza. Povedala je, da ima kitajske korenine in da ji je ime Ching Lan, kar pomeni prelepa orhideja. Naslednji je bil Ian, ki bi rad nekoč bil učitelj in si to želi, odkar je pred desetimi leti dobil mlajšega bratca. Zanimivost: doma se včasih zapreta v kopalnico in se igrata, kot da sta v šoli.

Naslednja je žogico ujela Alysha in nam zaupala, bi rada postala slikarka. Na splošno je bilo zares zanimivo v zvezi s sošolci že samo to, kaj si želijo postati v življenju. In to dejstvo so pridno izkoriščali. Tudi naslednji, ki je ujel žogico. Vendar pa je bilo z njim malo drugače. Vstal je in se nekoliko obotavljal, kot da se odloča, ali bi nam povedal svojo skrivnost ali ne.

»No, kar začni, Derek, saj ne grizemo,« se je pošalila učiteljica. »Do sedaj še nikogar nismo dajali v nič zaradi njihovih skrivnosti.«

»Jaz... Bi pa rad nekega dne postal pisatelj. Dobil bi noro dobro idejo, ki bi postala hit.«

Derek se je ozrl po razredu. Ko je ugotovil, da ga podpiramo pri njegovi nameri, je zadovoljno globoko izdihnil. Sedel je na stol, učiteljica pa je nadaljevala.

»Pisanje je tudi zdravo za razvoj domišljije. Zares upam, da ti nekoč uspe. Bravo, Derek.«

Bila sem vesela in počaščena, da sem del takšne prijetne skupine ljudi. Prvič v življenju sem dojela lepoto besede sošolec. Nekdo, ki s teboj hodi v šolo in te hkrati vzpodbuja, da si med seboj pomagamo. Učiteljica Lucy pa nas je – hote ali nehoti – hipnotizirala, da smo si že na prvi šolski dan povedali več, kot smo si sploh upali sanjati.

Naslednji je žogico ujel Jimmy in Jesseju namignil, da igra bobne. Nato je Kelly rekla, da rada kuha. Rebecca bi rada zbrala ekipo in ustvarila šolski muzikal. Philip je zagret fizik in matematik in bi rad odkril kakšno povsem novo teorijo o energetiki. Kiana bi rada postala manekenka. Sabrina najraje gleda televizijske nanizanke.

»Upam, da boš našla tudi čas za šolo,« je rekla učiteljica. To je bil tisti dan njen najbolj negativen odziv.

Žogica je znova letela po zraku. Rodney je rekel, da sicer še ne ve, kaj bi z življenjem, ampak bi se pa zelo rad naučil kakšen glasbeni instrument. Ginna je povedala, da v prostem času rada meditira v Central parku in da je blizu tudi doma. Francesca je po mami italijanske krvi in si želi nekoč postati operna pevka. Elliot se v življenju rad igra igro »The Glad Game«. To je igra, ki se jo igraš vedno, ko se ti zgodi kaj slabega in si nato poskušaš izmisliti čim več razlogov, zakaj je ravno to najboljša stvar, ki se ti je lahko zgodila. April rada hodi v kino. Sasha obožuje vse, kar je v zvezi z borilnimi veščinami in kriminalnimi nadaljevankami. George bi rad postal učitelj surfanja. Lilly bi rada odkrila revolucijo na področju kozmetike. Črno lasa Sienna je bila morda edina, ki ji ta igra, da moramo povedati nekaj zanimivega o sebi,

ni bila preveč všeč in je to tudi odkrito povedala. Na hitro je navrgla, da ima rada odmore in podala žogico naprej. Brian je povedal, da ima zelo rad živali in da bi rad postal veterinar. Lance rad posluša francoske šansone. Zadnja je žogico ujela svetlolasa Christy. Videlo se je, da je od čakanja precej utrujena. Seveda, vso uro si je morala ponavljati v glavi, kaj bo rekla in gledati, kdaj bo na vrsti. Rekla je, da ima rada stare filme, da pa ne mara čakanja. Razred se je nasmejal.

Predstavljanje nam je vzelo vso uro. Takoj ko je Christy končala in pogledala po razredu, če nismo še koga pozabili, je vrnila žogico učiteljici. Ta se nam je zahvalila, nato pa na hitro povedala še nekaj pravil v zvezi z reditelji in nam razdelila ključne omare. Predstavila se nam je tudi kot naša razredničarka. To dejstvo je razložilo nekakšno navezanost, ki jo je izžarevala vso uro. Morda nas je zato lahko še bolj navdušila.

Ko je odzvonilo konec ure, mi je bilo kar žal, ker je tako hitro minilo. Pospravila sem zvezek, v katerega sem si na skrivaj zapisovala imena, da si bom lahko doma malo ponovila, kdo je kdo. Zares sem hotela čim prej znati imena svojih sošolk in sošolcev.

Naslednji predmeti niso bili tako zanimivi, kot je bil prvi. Na koncu sem bila že prav pošteno utrujena. Zdelo se mi je, da sem vso svojo energijo pustila v učilnici angleške literature, ko sem z veliko količino adrenalina morala preseči sebe in povedati nekaj zanimivega. Ko mi je adrenalin padel, sem začutila srečo in olajšanje. Seveda sem se tudi skušala kar najbolj koncentrirati na imena in podatke. Po koncu ure mi je tudi koncentracija začela padati. In med odmori smo morali prehoditi toliko stopnic ...

Pri zadnji uri, uri biologije, sem že skoraj spala. Seveda smo pri vsakem profesorju morali na svoj način povedati ime, ali pa smo ga samo napisali na listek pred seboj. Ampak najbolj smo si še vedno zapomnili uro angleške literature. Pri biologiji smo si napise z imeni zapeli z bucikami kar na prsni koš, tja, kjer jih imajo po navadi delavci v trgovinah ali hotelih.

Sama sem sedla bolj v zadnjo vrsto in obraz naslonila na obe roki. Tudi ostali so bili že pošteno utrujeni, pa vendar so se nekateri vsaj trudili, da tega ne bi kazali tudi ubogemu profesorju Dawsonu, ki za to ni bil prav nič kriv.

Kmalu sem poleg njegovega govora, ki se je zdel zelo enoličen, začela poslušati tudi ptičje petje. Valovi obeh frekvenc so ustvarjali prijetno podlago za razmišljanje. Pomislila sem, da bi bilo na tej šoli zabavno prešteti vse stvari, ki so modre barve ... Tako počasi nisem več slišala niti profesorjevih besed, niti petja ptic. Zdelo se mi je, da je mimo mene hušnila senca, se obrnila proti meni in z nasmejanim fantovskim glasom rekla: »Zares lepo te je videti«. Ta glas sem slišala jasneje kot karkoli pred njim. Kot bi odmeval tudi v moji glavi.

Zdrznila sem se in se zravnila. Odprla sem oči in zadovoljno ugotovila, da ni nihče videl niti tega, da sem zadremala niti tega, da sem trznila. Prvi šolski dan, jaz pa spim. Še enkrat sem se zravnila in si s prsti pomela oči. Profesor je ravno kar na tablo napisal domačo nalogo in hitro sem jo prepisala v zvezek. V isti vrsti kot jaz je sedelo nekaj fantov in videla sem, da se tudi oni borijo s spancem.

Ko je zazvonilo konec ure, smo olajšano odšli domov. Pri omaricah sem v gneči pospravljala še zadnje stvari, ko sem srečala Hannah.

»Kako, novinka Ina? Si preživela 'USPEŠEN PRVI ŠOLSKI DAN'?« se je znova trudila v slovenščini. Tokrat skoraj nisem več imela moči, da bi ji šalo vrnila.

»Uspešen in utrudljiv.« sem bila prijazna. Želela sem domov.

»Hvala ti za vse, Hannah. Se vidiva jutri.«

»Utrujena zgledaš. Imaš prevoz?«

»Niti ne.«

»Jaz imam avto. Te peljem?«

Spraševala sem se, s čim sem si zaslužila takšno velikodušno ponudbo. Ji lahko zaupam? Ne vem. Vedela pa sem, da sem zares zbita. Če grem peš, je vprašanje, kdaj bom prispela domov, če ne bom prej zaspala spotoma na kakšni klopci.

»No ... Prav, če res lahko. Živim v mednarodnem študentskem centru.«

»Sem si mislila, ja. No, pridi z mano.«

Vožnja je res hitro minila. Hannah je bila nasmejana in sproščena, očitno je bila navajena tempa šole. Rutinsko je peljala po ulici Central West in lahkotno rekla:

»A ne bi bilo fino iti kakšen večer na Broadway in si neobremenjeno pogledati kakšno predstavo, ki je popolnoma nova in v kateri nastopajo nova, še neznana imena, ki so jih ravnokar odkrili?«

»Ja, bilo bi zanimivo,« sem pripomnila, čeprav nisem vedela, od kod je priletela ta misel, saj sama nisem bila sposobna razmišljati o čem drugem, kot prvem šolskem dnevu. Ko sem ji omenila idejo, da bi nekoč lahko prešteli vse modre stvari na šoli, se je naglas zasmejala.

»Smo že v našem razredu poskušali, pa ni šlo. Preveč jih je!«

Z avtom je šlo tako enostavno in hitro. Še malo pogovarjanja o tem, kako je bilo, nekaj njenih komentarjev o profesorjih, pa sva že bili pri meni. Ponudila mi je, da me lahko zjutraj pride iskat, ker gre tako ali tako tukaj mimo.

»Zakaj si tako prijazna?« sem jo vprašala.

»Recimo, da si želim z ljudmi ravnati tako, kot bi si želela, da bi oni ravnali z mano. Ko sem prišla na to šolo, nisem doživela ravno popolne dobrodošlice.«

Sicer me je zanimalo, kaj se ji je zgodilo, ampak sem se odločila, da je ne bom nadlegovala. Že sama ponudba, da me vozi v šolo, se mi je zdela skoraj preveč prijazna.

»Tako ali tako sem si želela kupiti kolo.« sem rekla.

»... Dokler pa si ga ne kupiš, moja ponudba velja.« je dodala.

»No ... Če si res prepričana...«

»Seveda,« je hitro rekla, »Ni problema. Se vidiva jutri ob pol sedmih.«

Zaprta sem vrata avtomobila in odpeljala je s pločnika. Hitro sem stekla v svojo sobo, kjer sem legla na posteljo. Hitro dihanje se je upočasnjevalo, dokler nisem utonila v mislih in zaspala. Zbudila sem se šele zvečer in bila sem vesela, da sem si pri malici vzela rogljiček, ki ga nisem mogla pojesti, kar s seboj. Večerjo sem namreč prespala. Preden sem tisti večer odšla spat, sem si seveda pogledala, kaj smo dobili za domačo nalogo. Odločila sem se, da bom delala sproti. Na hitro sem preletela tudi imena sošolk in sošolcev ter si skušala v spomin priklicati obraze ...

Zares, zanimiv dan. Poln vsega. Novih ljudi, doživetij, ... Kjer je temen pol, je očitno tudi svetel. Kot jin in jang.

Misli so mi naključno brzele mimo glave, tudi ko sem se pripravljala za spanje. Pred spanjem sem se vesolju še enkrat zahvalila za čudovit dan. Tokrat nisem imela težav z nespečnostjo kot med vikendom. Izginila sem v sekundi.

22. DNEVI ŠOLANJA IN PONOVO SREČANJE

V naslednjih dneh se je vse odvijalo zelo hitro. Vsako jutro me je pred vhodom čakala Hannah. Vedno sem vztrajala, da ji nekako povrnem, denarja seveda ni hotela. Lahkotno je rekla, da jo lahko kdaj povabim na pijačo, čeprav ni izgledalo, da ne bi imela dovolj svojih prijateljev.

V šoli sem se najbolj družila z Jeanette, Gino, Elliotom in Christy. Sicer sem se tudi z ostalimi ujela, ampak razred je bil enostavno preveč številčen, da bi med vsakim odmorom pokramljala z vsakim. Poleg tega pa so tudi tu nastale skupinice. Sicer ne tako očitne in ostre, da bi se lahko navezovala na moje izkušnje iz preteklosti. Ljudje so se pač začeli povezovati glede na skupne interese.

Elyssa, Jesse, Rodney in Jimmy so že začeli ustanavljati glasbeno rock skupino. Iskali so vsakogar, ki bi lahko pomagal: tekstopisce, skladatelje, kogarkoli, ki bi ga to zanimalo. Derek in Dominic sta napisala nekaj pesmi in včasih so se dobili v glasbeni učilnici in preizkušali, kako bi verze uglasbili. Tudi Jeanette in Francesca sta se jim včasih pridružili in moje mnenje je bilo, da bi lahko z Elyso ustvarile zelo lep trio. Sicer je šlo za tri popolnoma različne glasove, ampak so se skupaj zelo dobro ujeli.

Fantje so se dostikrat pomešali v družbo deklet, posebno pred urami, ko je bilo treba oddati domače naloge ali seminarske. Sicer pa so se med seboj odlično razumeli. Bilo je nekaj samo po sebi umevnega, da ni bilo med njimi nobenega pretepanja in da so to obdobje že davno prerasli.

Zdelo se mi je zanimivo, da se me je Robert nekako izogibal. Do ostalih ljudi je bil vedno nasmejan in prijazen. Do mene pa je bil nekako ... zadržan. Če me je na primer opazil, da se bližam po hodniku, se je naredil kot da me ni videl in se hitro odločil za drugo pot. Ni se mi zdelo pošteno. Ničesar mu nisem napravila. Lahko bi me vsaj pozdravil.

Sicer pa sem se tudi s fanti dobro razumela. Elliot me je znal vedno nasmejati, ko je krožil po razredu in iskal v vsakem problemu dobre stvari. Zares mi je bil s tem zelo v pomoč, da sem našla rešitev, tudi ko sem bila potrta. Kadar sem bila žalostna, me je imel najraje. Takoj je prišel k meni in me vprašal, v čem je problem.

Tudi Hannah se je končno spomnila, kako ji lahko pomagam. Pri šolskem glasilu sem včasih, ko je ona potrebovala fotografije tematike, ki jo je obdelovala, pomagala in zbrala material. Včasih sem fotografirala kar z mobilnim. Tako me je nekega dne, ko je pisala članek o požarnem alarmu poslala v klet, da bi fotografirala naprave, ki proizvedejo opozorilni zvok, da moramo zapustiti stavbo.

Vedela sem, kje je. Takoj pri stopnišču v klet. Vzela sem mobilnik in se odpravila proti alarmu. Hotela sem čim hitreje opraviti, kajti čeprav so bili kletni prostori in hodniki prebarvani belo, je klet vedno oddajala nekakšno temačnost. Vsaj zame.

Hitro sem pripravila mobilnik in ga nastavila na fotografiranje. Tako ali tako je Hannah fotografije kasneje obdelala in naredila moje amaterske fotografije celo zelo spodobne. Bili so trije rdeči zvonci, ki so se po velikosti stopnjevali. Najprej sem slikala vsakega posebej, nato pa še vse tri skupaj iz različnih kotov.

Naenkrat sem v ustih dobila čuden občutek. Znova železo. Mogoče sem že predolgo v kleti in vonjam ta vonj po postani kovini ... Nenadoma sem za seboj zaslišala oster britanski naglas.

»Kaj, za vraga, pa ti počenjaš tu spodaj?«

»Foto.. khm, fotografiram za šolsko glasilo. Požarni alarm.« sem skušala razložiti. Temna postava se mi je začela približevati. Bil je precej višji od mene. Vsaj glavo in pol.

»Ali se mar nismo lepo dogovorili, da ima vstop v šolsko klet le hišnik. In seveda jaz. Predstavljam si, kakšna gneča bi nastala ob vseh teh napravah, če bi vsi hodili tu spodaj.«

Nato se mi je še bolj približal in s hrbtom sem se zaletela v zid za sabo. Kar pomeni, da zbežati nisem imela kam, kaj šele da bi se branila. Resno je dodal:

»Lahko bi se še komu *kaj* zgodilo.«

»R-razumem,« trudila sem se, da ne bi jecljala. Drgetala sem tako ali tako že. Z narejeno prijaznostjo se je ledeno nasmehnil.

»Tokrat bom milosten. Samo tri ure šolskega pripora. Če pa te še kdaj najdem tu ...«

»Ne bo se več zgodilo, zagotovo ne,« sem mu zatrdila.

Iz suknjiča je potegnil list papirja in mi ga izročil: »Tole odnesi v tajništvo. Tam boš dobila navodila, kako naprej.«

Hitro sem pospravila mobilni telefon in najprej negotovo, nato hitreje, in ko sem bila prepričana, da ni odšel za menoj, z nadčloveško hitrostjo odbrzela po stopnicah.

Ko sem srečala Hannah, sem bila najbrž blede kot stena, kajti takoj me je vprašala, če je z menoj vse v redu.

»Vse, vse. Samo tole odnesem v tajništvo ...«

Nemudoma mi je iztrgala listek iz rok. Ko je prebrala njegovo vsebino, je tudi ona prebledela. Dobila je solzne oči in videlo se je, da ji je zares žal.

»Ina, prosim, oprostite, ker sem te zvelkala v to. Zares nisem hotela. Mislila sem, da bo vse v redu,« zdaj je že pošteno jokala, »nisem vedela da boš naletela ravno nanj. Res ne. Sama si zares nisem upala dol, fotografijo pa sem nujno potrebovala ...«

»Saj je samo pripor. Teh nekaj ur bom pa že zdržala. Nikar preveč ne dramatiziraj.«

Skušala sem jo potolažiti. Še nikoli je nisem videla tako čustvene in zaskrbljene.

»In vsega sem jaz kriva, vsega sem jaz kriva ...« si je ponavljala v solzah.

»Bi mi lahko prosim razložila, kaj se dogaja, če se že nočeš potolažiti?« sem že skoraj histerično vzkliknila.

»Prav. Dobiva se, ko opraviš kazen. Po šoli. Pri Rigolettu.«

Restavracija čisto pri šoli, kamor so dijaki pogosto šli jest, torej. Tudi prav. V tajništvu sem oddala papir, povedali so mi, katera učilnica je šolski pripor in sem šla tja. Prav nič dramatično ni bilo. Eden izmed učiteljev je bil zadolžen, da v razredu vzdržuje mir. In tako smo sedeli v tišini. Zaprla sem oči in se sprostila. Tole je lahko še prav zabavno, sem pomislila. Nikjer ne piše, da je sproščanje prepovedano. Dobro, lahko bi se tudi igrala s svojim mobitelom, kot nekateri, ampak enostavno se mi ni dalo. Z njim sem si danes nakopala dovolj težav.

Prvi dve uri sta minili zelo hitro, malo težje je minila tretja. Stol me je že precej ožulil in pomislila sem, da je najbrž ravno to bistveno pri šolskem priporu. Da je kazen dovolj vzgojna, da je enostavno več ne ponoviš. Pomislila sem, če takšna kazen lahko kaj vpliva na učni uspeh. Nisem si predstavljala da je kaj takega mogoče. Če bi sama bila ravnateljica, bi takšne stvari obravnavala popolnoma ločeno. Saj tvoje obnašanje vendar nima povezave z ocenami ... Seveda, če bi *jaz* bila ravnateljica ... Ker pa je ravnatelj gospod Davies, je najbrž stvar malo drugačna.

Morala si bom še enkrat prebrati šolski zakonik, da ne bom znova kaznovana tako po nepotrebnem. Upam, da se Hannah ne obremenjuje preveč...

Tako je počasi minila tudi tretja ura. Odšla sem ven in se odpravila proti rdeče uokvirjeni stekleni izložbi restavracije, kjer sva bili zmenjeni.

23. PRI KOSILU

Že s ceste sem opazila Hannah, ki je sedela v najbolj temnem kotičku prostora. Zdelo se mi je, da je s tem, ko je želela biti neopazna, še bolj privabljala pozornost. Kot sem jo jaz, ko sem se skrivala za vrsto ljudi pred seboj, na prvi šolski dan. Vstopila sem skozi rdeče uokvirjena zastekljena vrata in se ji približala. Takoj, ko sem bila pri njej, sem ji stoje rekla:

»Pridi, greva sedet na svetlo kot normalni ljudje.«

»Ne, hvala.«

»Pridi, no, saj se samo pogovarjava.« sem jo pocukala za rokav.

»Ne, tukaj je v redu,« je bila vedno bolj glasna.

»Saj ne preprodajava drog!« sem ji zabrusila. Tokrat je radio ravno zamenjal pesem in čisto slučajno je bil moj zadnji stavek edina stvar, ki je naenkrat bila slišna vsem. Izstrelila sem ga v tišino. Ljudje so se obrnili proti nama. V zadregi sem tiho sedla na stol poleg Hannah.

»Moraš biti ravno v hudi zadregi, da me ubogaš, kaj?« se je nasmehnila.

»V tej temi naravnost prosiš za pozornost. Samo toliko, da veš.« sem ji vrnila.

»Pa preidimo k stvari,« sem nadaljevala. »Kdo je bila tista norica, ki je jokala in dramatizirala pred mano na hodniku pred tremi urami in zakaj je to počela?«

»Zapleteno je ... Prisegla sem, da ne bom nikomur povedala ... Ne veš, v kakšne težave lahko zabredem ... «

»Lahko mi zaupaš. Pa saj to veš.« Da bi jo spravila v boljšo voljo, sem se pošalila: »Navsezadnje mi *moraš* povedati, ker si me zvlekla v težave ... «

»No, prav. Ampak prisezi, da ne boš nikoli, nikoli, nikoli, ... «

»Prisežem, da ne bom nikoli, nikoli, nikoli ... «

»... tega povedala nikomur.«

»... tega povedala nikomur, razen, če bi ta nekdo lahko kako pomagal ... «

»NE!« je skoraj zavpila. Ljudje so se znova obrnili proti nama.

»NIKOMUR POVEDALA. PIKA:«

»Prav, prav. Nikomur povedala in pika. Povej že.«

Začela je počasi in negotovo.

»Torej ...«

»Torej, kaj bosta dami pojedli?«

Zmotil naju je čokat natak, ki se je trudil govoriti v angleščini z italijanskim naglasom. Obe sva poskočili od strahu.

»Zelenjavno pico in kokakolo,« je hitro rekla. Seveda, tri ure časa je imela, da se odloči. Ker me je nadaljevanje zgodbe zares zanimalo, sem se hitro zbrala. Kaj bi jedla?

»Imate pico s tartuffi? In tudi jaz bi kolo zraven.« dobro, da sem prejšnji teden slišala, da je ta vrsta pice zares dobra. Vsaj Jeanette jo je poizkusila in mi jo priporočila.

Ko je italijansko-ameriški natak presenečen odšel, ker sva mu naročilo tako hitro zrecitirali brez enega samega pogleda na jedilni list, me je Hannah pogledala v oči, češ, da ve, kaj sledi. To, kar mi je dolžna povedati. Nadaljevanje zgodbe ...

»Torej...«

»S kislom, smetano ali brez?« me je natak presenetil in izgledalo je, kot da pri tem celo uživa. Kar materializiral se je pred nama. Hitro sem rekla:

»Brez!« ter pogledala njo.

»Oprosti. Kar nadaljuj.«

Opazovali sva, kako se je tokrat natak v resnici oddaljil oddat naročilo. Šele, ko sva *videli*, da je na drugem koncu prostora, je Hannah začela s pripovedovanjem. Znova je začela počasi in negotovo.

»Torej...«

»To si že rekla.«

»Vem, ampak laže se zberem, če prej rečem besedo *torej*. Mi dovoliš, da nadaljujem?«

»Seveda,« sem hitro rekla.

»Torej, zgodilo se je pred enim letom. Ravno sem se odpravljala domov. V rokah sem držala veliko stvari in zvezkov, tudi copate, ki sem jih nameravala zamenjati. Tako sem na stopnišču želela urediti stvari, ko mi je en copat zdrsnil preko ograje v globino. Prav do kletne etaže. Ko sem pospravila ostale stvari, sem se odpravila do kleti. Pobrala sem copat, potem pa... Spomnila sem se pravila, da nihče, ampak nihče ne sme v kletne prostore in zares me je zanimalo, zakaj. Ker se je pouk končal, je šola postajala vedno bolj tiha in zdelo se mi je, da tudi v kletnih prostorih ni nikogar. Rekla sem si, da napravim en krog po hodniku potem pa domov. Šla sem mimo šolskih požarnih alarmov. Čeprav je bil hodnik bel, se mi je zdel srhljiv. Hodila sem po hodniku in odpirala vrata. Videla sem dosti prostorov. Kopirnica, shramba,

skladišče, ... Hodnik je bil vedno bolj temen. Čisto na koncu so bila ena vrata precej odprta. Skoznje sem videla na sredini sobe postavljeno navadno belo svečo, poleg nje pa je na tleh bila lesena tabla z nekakšnimi poslikavami. Prostor je bil zares zelo temačen in po stenah so viseli nekakšne maske in amuleti. Pred mano so se vrata naenkrat zaprla ...»

»KOKAKOLI, mladi dami!« je zavpil natak, da sva znova trznili. Spet se je materializiral čisto poleg naju.

»Najlepša hvala,« mu je zabrusila Hannah s tonom glasu, ki je sporočal ravno obratno. Razumel je sporočilo in se hitro umaknil. Hannah je zmedeno zmajala z glavo.

»Kje sem že ostala?«

»Pri tem, kako so se vrata sunkovito zaprla...«

»Aja, saj res. Torej, vrata so se zaprla. Naenkrat je pred menoj iz teme vstal njegov obraz. Z roko je slonel na vratih. Nato je sledil dialog, katerega se zaradi strahu, ki sem ga čutila, tako ali tako ne spomnim najbolje. Rekel mi je, da ima moč, da me uniči in da v življenju ne bom mogla priti do primerne izobrazbe, skratka, da me lahko popolnoma onemogoči.

Kmalu je poleg besed prešel k dejanjem. Grobo me je prijel za komolec in mi grozil. Po pregovarjanju in prisegi, da nikoli ne bom nikomur povedala, da je v kleti nekakšna temna sobica, me je navsezadnje le izpustil. Bila sem prestrašena kot še nikoli. Še ko sem dobila dovoljenje, da lahko grem, sem se od strahu komaj premikala ...»

Naredila je nekaj požirkov kokakole. Govorjenje v takšnem stanju strahu jo je precej utrudilo. Vseeno pa sem čutila olajšanje. In hkrati breme v svojem srcu, ker sem vedela, kakšno odgovornost nosim. Tega ne bom nikoli nikoli nikoli... Nikomur povedala.

Tudi natak se je že navadil, da se mora premikati bolj očitno in je že od daleč sporočil, da so pice gotove. Počasi se nama je približal in se večkrat prepričal, da ga zares vidiva. Ni želel ponovno prestrašiti strank.

Pred naju je postavil hrano in molče sva pojedli. Čeprav je bila pica okusna, me ni mogla manj zanimati. V glavi sem še vedno urejala nove podatke in si nekajkrat prevrtela najljubše dele ravnokar slišane grozljivke... Temen prostor ... Sveča ... Plošča ... Maske ... Amuleti ... Kaj naj bi to pomenilo? Ima kakšno zvezo z okusom po železu, ki ga dobim v ustih, vsakič, ko se srečava?

Plačala sem račun in odpravili sva se ven. Zahvalila sem se ji za vse, kar mi je zaupala in ji še enkrat obljubila, da bo ta skrivnost pri meni varna in da jo bom varovala z življenjem. Odpeljala me je domov. Med potjo nisva veliko govorili. Mislim, da je vsaka izmed naju bila dovolj zaposlena z mislimi, ki so brenčale okoli najinih glav ...

24. SKRIVNOSTNI OBISKOVALEC

Ko me je odložila pri študentskem domu, sva se hitro poslovili in avto je odpeljal. Obstala sem na temačni ulici starinskih hiš. Za trenutek sem si želela zbistriti glavo, preden bi vstopila v svet ostalih ljudi in na poti do sobe pozdravila receptorko. Opazovala sem hiše nasproti in zazdele so se mi prav filmsko starinske. Ko sem se tako zatopila v izgled ulice, sem na rami začutila roko. Očitno je nekdo za menoj. Hitro sem se obrnila.

Za mano ni bilo nikogar. Vseeno nisem čutila, da sem sama. Nekdo je v bližini. V strahu sem stekla noter, hitro pozdravila receptorko in oddrvela v svojo sobo. Čeprav sicer zaupam ljudem in se do sedaj nisem zaklepala v sobo, sem tokrat napravila izjemo.

Ker sem bila veliko preveč budna, da bi šla spat, sem se odločila, da se bom s čim zamotila. Sedla sem za mizo in se skušala zaposliti. Iz torbe sem vzela šolske stvari in se namenila delat domačo nalogo. Tako sem najprej predelala matematiko; označila sem si mesta, ki jih nisem razumela, da jih bom kasneje preverila na internetu, nato sem še enkrat prebrala zapiske biologije, kemije, ...

Ker ura še vedno ni bila prepozna, sem odšla v študentsko sobo pogledat, če bi še vedno lahko uporabila internet. Ko sem šla mimo recepcije, me je ustavila Jeanie.

»Ina! Je vse v redu?«

»Kako?«

»Je vse v redu s tabo? Prejle si tekla mimo mene, kot da bi ravnokar zagledala pošast.«

»Aja, tisto. Ne, ne, v redu sem,« sem jo skušala pomiriti.

»Kaj pa se je zgodilo?« je hotela vedeti.

»Nič, nič, spomnila sem se, da sem pozabila nekaj urediti za prijateljico ...« sem se izmotala. Nič pametnejšega mi ni prišlo na misel. Kaj pa naj ji rečem, da sem shizofrenična?

»No, prav. Če pa bi kdaj bilo kaj narobe, pa mi kar povej.« je še zaključila.

»Prav. Super. Hvala. Samo še nekaj. Saj lahko uporabim internet za pol urice?«

»Seveda, vse do 22. ure.« Kazalec pa je kazal malo čez deveto.

»Najlepša hvala.«

Odšla sem do računalnika in počasi pozabila na skrbi. Dokončala sem domačo nalogo in pregledala celo nekaj slovenskih šolskih strani. Snov je tako ali tako podobna in s pregledovanjem slovenskih strani sem imela občutek, da tudi slovenščino vsaj malo obnavljam. V zadnjem času sem tako veliko govorila angleško,

da sem začela že razmišljati v angleščini. Zato mi je kar malo odleglo, ko sem videla, da sem še vedno lahko povezana s svojimi prvinskimi koreninami.

Ob desetih sem se odpravila nazaj v sobo. Pripravila sem stvari za naslednji dan in jih zložila v torbo. Potem sem se počasi pripravila na spanje. Poskusila sem razmišljati o lepih stvareh. Zagotovo se mi je tisto na ulici samo zdelo, nemogoče bi bilo, da bi se kdo enostavno materializiral poleg mene in nato znova izginil. Preveč se uživim, to bo. Zato tudi ne hodim gledat grozljivk. Ker gre občutek groze potem z menoj domov. Kar mi je Hannah povedala, moram enostavno pozabiti. Tako ali tako ne smem nikomur povedati, zakaj bi se torej obremenjevala in razmišljala o tem?

Ne. Zavestno sem pričela razmišljati o jutrišnjem šolskem dnevu, o svojih obveznostih, o tem, da bi lahko kdaj Gino in Jeanette povabila na pijačo, ker je možnosti za to okoli naše šole kar veliko. Veliko je prijetnih kavarnic, kjer bi lahko šle na čaj ali kaj podobnega.

Legla sem v posteljo in ugasnila luč. Ko sem zaprla oči, sem znova dobila neprijeten občutek, da nisem sama. Znova sem prižgala lučko ob postelji. Nikjer nikogar. Pogledala sem celo pod posteljo in se zdelo sama sebi prav smešna. Kot da iščem pošasti iz omare.

Znova sem legla in ugasnila luč. Znova sem začutila, da nekdo stoji ob moji postelji. *Mogoče sem nora*, sem pomislila. Mogoče pa se lahko s svojimi halucinacijami enostavno soočim. Navsezadnje sem v sobi, hvalabogu, sama. Nisem si mogla predstavljati, kako bi šele bilo, če bi imela cimro.

»Lahko, prosim, greš?« sem mirno rekla. Zanalašč sem besede izgovorila naglas.

»Mogoče si le plod moje domišljije, mogoče tudi ne, pa saj je vseeno. Lahko greš, da bom v miru zaspala? Lepo prosim.«

Tišina. Seveda niti nisem pričakovala odgovora. Če bi mi namreč iz teme kdo odgovoril, bi itak najbrž umrla od strahu. Res pa je, da sem naenkrat na licu začutila lahen veter in nato - samoto. Kar je bilo v sobi, je očitno odšlo. Oddahnila sem si. *Vidiš*, sem si rekla, *samo pogovoriti se je bilo treba*. V čudni zmesi zmedenosti in olajšanja sem zaspala.

25. VKLOP

Minili so trije meseci in zdelo se mi je, da sem se v novo okolje odlično vživela. V domu sem spoznala novi sosedi – Ezster in Rossano, ki sta me zmeraj znali nasmejati. Obe sta bili postrizeni na paža; Ezster je imela črne, Rossana pa svetle lase. Bili sta prijateljici iz Madžarske in bila sem prav presenečena, ko sem to izvedela. Tudi oni dve sta se razveselili, ker smo ugotovile, da si nismo sosede samo v študentskem domu, temveč tudi v smislu lege držav, od koder prihajamo. Vedno, ko smo se videle, smo se pomenljivo pozdravile: »Živjo, soseda!« in se nam je zdelo fino, ker je bil pomen teh besed dvoumen in smo ga razumele samo me. Včasih sta me ob večerih celo povabili na kakšno dekliško druženje.

S svojimi domačimi sem se slišala vsak teden in videla sem, da so se že popolnoma sprijaznili s temi življenjskimi pogoji. Mami je bila še vedno vodja ekipe, ko smo se priklapljali na kamero in zvok. In še vedno je glasnost dala do konca - da se bomo ja slišali. Postalo mi je že navada, da sem jo na začetku prosila, naj zvočnike in mikfonon nastavi na srednjo jakost, če želi, da ne oglušim. Večinoma so bili pogovori polni zanimivosti (seveda sem govorila le o stvareh, ob katerih ni moglo nikogar skrbeti zame), v enem tednu se le nabere ravno toliko podrobnosti in novosti, da so bile razprave vedno živahne, pa naj bo to o novih ocenah ali pa o tem, da je oči odkril pomembne razlike med dvema hroščema ...

Tudi v šoli mi je bilo zelo prijetno. Dogodek z ravnateljem sem se trudila pospraviti v čim bolj temen del podzvesti in začela sem se zares učiti. Seveda pri tem nisem bila sama, kot prej. Zdelo se je, kot da bi večina razreda že vedela za moj trik, kajti vsi so se za šolsko snov zares zanimali. Zgodilo se je celo, da smo primerjali, kdo ima boljše zapiske – ne zato, da bi med seboj tekmovali, temveč, da smo si prekopirali tiste, ki so bili najbolj točni in natančni in se vsi učili iz njih. Tudi razredničarka, učiteljica angleške literature, Mrs. Lucy Highmore je morala priznati, da smo zelo močen razred in da si radi pomagamo. Še celo Sienna se je omehčala in se kdaj pa kdaj nasmehnila. Čeprav je še vedno bila jezna, ko ji Elliot začel prati možgane z »The Glad Game«. Seveda, njega so nesrečni ljudje naravnost privabljali, Sienna pa dostikrat niti *ni hotela* biti dobre volje. To je sodilo k njenemu imidžu, značaju.

Meseci so bili vedno bolj hladni in še preden sem se zavedela, je bil že december. Učiteljica Lucy je napovedala, da bomo v razredu zbirali darila in pred božičem napravili mini srečelov.

Bila sem vesela, ker so me takšne stvari vedno zabavale. Posebno v tem razredu, v tej družbi, v tem okolju ... Ves teden sem razmišljala, kaj bi pripravila kot darilo naključnemu sošolcu ali sošolki. Bilo bi dobro, da je nekaj uporabnega, in seveda primerno mora biti tako za fanta kot za dekle ... Celo s Hannah sem se še večkrat dobila. Skupaj sva šli po trgovinah in ne glede na to, kaj mi je predlagala, sem vedno našla razlog, zakaj se mi darilo ne zdi primerno. Razen enkrat, ko pa je bilo ravno obratno. V trgovini s cd-ji sem zagledala cd z naslovom: Božični evergreeni v rock preobleki.

»Tole bi lahko bilo zanimivo,« sem rekla.

»Kaj? Božični rock komadi? Hmm, mogoče bi celo šlo. Vprašanje edino, kaj si bo učiteljica mislila, če dobi tvoje darilo. Tudi Francesci najbrž ne bi bilo všeč ...«
Postalo mi je že skoraj žal, ker sem ji povedala toliko podrobnosti o našem razredu.

»Dobro, dobro, saj vem,« sem nejevoljno rekla. Nisem si znala predstavljati, da bi to komu podarila, mi je pa sama ideja bila prav simpatična. Božič na nov, igriv način. Odštekano in simpatično. Mogoče bi celo lahko to kupila sebi, za pričaranje božičnega vzdušja ... Hannah je predmet pogovora že odložila nazaj na polico in odpravili sva se iz trgovine.

»Kaj si pa ti želiš? Pomisli, kaj bi kupila sebi,« me je vzpodbujala.

Ravnokar sva se sprehajali mimo stojnic s kristali.

»Sebi bi kupila ... Sebi bi kupila ...« zagledala sem se v nekaj izdelkov iz kristalov in mineralov: »Sebi bi kupila obesek.« Prijela sem rjavo svetleč obesek, nad katerim je pisalo: Tigrovo oko.

»Hmm. Zanimivo. Tu imaš prav, lahko ga nosi fant ali dekle.« prebrala je listek, ki je bil pripet zraven: »Pomaga pri učenju, utrjevanju samozavesti, ... Uporablja se za zaščito ali kot talisman proti zlim mislim in urokom, kaže kako pravilno uporabiti svojo moč, povečuje telepatske sposobnosti in jasno zaznavanje ljudi ... Ti verjameš vse to?« me je pogledala izpod čela.

»Saj ni važno. Pomemben je namen. Verjamem, da obstaja nekaj večjega od nas, ja. Oblika energije, to zagotovo. In če se je je vsaj malo ujelo v tale kamenček ... Ne vem. Mogoče pa deluje.«

Hannah se je nasmehnila: »Torej, ne gre za moč uroka; gre za moč, ki jo pripišeš uroku ...«

»Točno tako. Mislim, da bo tale obesek naravnost super.« Takoj sem pomahala prodajalki. Zraven sem našla tudi lično škatlico in ji oboje izročila kot material, ki ga želim kupiti, ter plačala izpisani znesek.

Bila sem srečna in zadovoljna, da sem prišla do rešitve na tako lep in izviren način. Tudi Hannah se moram nekako zahvaliti. Pomislila sem, da bi ji lahko kupila kaj večjega. V zadnjih mesecih sva se res povezali. Še nikoli se nisem z nikomer tako svobodno pogovarjala. In še: vedela sem, kaj si želi.

Bil je že zelo pozen večer, ko sva se poslovili. Bila sem zares hvaležna, ker je šla z menoj. Saj ni važno, da sem kamenček izbrala jaz, pomembno je, da sem imela njo, ki je komentirala moje zamisli, pomagala pri predlogih in me vozila od enega trgovskega centra do drugega. Tudi sosedi sta bili dobre volje. Ob pozdravu sta mi namignili, da se moramo nujno dobiti, ker imata darilce zame. Nasmehnila sem se in rekla, da res ne bi bilo treba. Ko sta vztrajali, sem privolila, da se kmalu vidimo in se poslovila. Utrujeno sem sedla na posteljo in si v opomnik na mobitelu napisala seznam ljudi, ki jih tukaj želim obdariti. Dodala sem seveda tudi sosedi. Ko sem končala, sem odložila telefon in odprla vrečko z nakupom s stojnice. Iz škatlice je pokukalo Tigrovo oko in pomislila sem, da je ta kamen resnično nekaj posebnega.

Tudi sama sem želela kamnu dodati nekaj skrite moči in srečne privlačnosti. S prosto roko sem improvizirala čarobni gib, ob katerem bi kamen lahko dobil posebne sposobnosti ... Upam, da ga bo dobila Jeanette, ali pa mogoče Gina ... Saj ni važno. Tisti, ki ga bo dobil, naj ima srečo v življenju. Tako, ja. Nestrpno sem ga pospravila nazaj v škatlico in pred spanjem odštevala minute do šolskega žreba ...

26. ZADNJI ŠOLSKI DAN PRED PRAZNIKI

Tisto jutro sem bila malo utrujena, ker smo prejšnji večer pri obeh *sosedah* praznovali božič. Podarila sem jima dva bona za trgovino z ličili in ročno izdelane pralineje. Ker sta se zelo radi kdaj pa kdaj lepo uredili, sta bili darila zelo veseli. Meni sta podarili zapestnico prijateljstva, ki sta jo nosili tudi onidve in ves večer smo se imele zelo lepo. Primerjale smo, kako praznujemo božič pri nas in kako pri njih. Naučili sta me tudi nekaj družabnih igric. Zato sem šla spat bolj pozno. Zjutraj, ko me je Hannah prišla iskat, da bi se skupaj peljali v šolo, pa sem skoraj zaspala. K sreči sem vse stvari že imela pripravljene, tako da sem bila urejena v par minutah. Lično darilo sem nosila posebej v vrečki, da se škatlica ne bi poškodovala. Imela sem občutek, da bo danes poseben dan ...

Tudi šola je bila bolj praznično okrašena. Celotni nekateri dijaki so bili oblečeni v rdeče jakne z belim puhom. Ali pa so imeli rdeče kape z belim cofkom. Božiček je res blagovna znamka. Sama nisem imela na sebi ničesar rdečega. Že tako sem bila malo naveličana te barve, ki sem jo videla praktično povsod, kaj šele da bi jo oblekla. Imela sem belo-zeleno majčko in temu primerno sem izbrala tudi ostale kose oblačil (bundo, kavbojke, čevlje, ...). Vseeno pa sem želela izgledati vsaj malo praznično, zato sem bolj eksperimentirala z make-upom in uhani.

Počasi se je pričel šolski dan. Tokrat nisem mogla slediti, kaj smo jemali. Misli so mi ves čas uhajale na svečani dogodek, ki se bo odvijal med uro angleške književnosti, ki je zadnja na urniku. Tako sem ostale predmete, ne glede na to, kako zabavni, praznični ali zanimivi so bili predavatelji, poslušala le na pol. Lahko bi le mehansko obnovila zadnje izgovorjene besede, če bi me kdo kaj vprašal, a jih ne bi znala umestiti v pravilen kontekst snovi predmeta.

Končno. Zvonec je naznanil začetek zadnje šolske ure. Trudila sem se hoditi počasneje, kot sem zares želela. Na vso moč sem se zadrževala, da nisem kar naprej govorila o praznovanju. Niti sama nisem vedela, zakaj mi ta ura pravzaprav toliko pomeni. »Saj je samo butast božični srečolov,« bi marsikdo rekel. Vsako darilce bo dobilo svojo številko in potem bomo žrebali. Darila so morala biti vredna okoli pet dolarjev, kar ni bilo veliko. Česa se pravzaprav veselim? Poceni darila? Žrebanja?

Prispeli smo v učilnico in sedli vsak na svoj stol. V tej učilnici smo vse mesece sedeli tako kot na prvi šolski dan. Najbrž čisto nagonsko, ker smo si takšno postavitve pač zapomnili in smo zato tudi vedeli, kje kdo sedi. Ravno tako sem se v tej učilnici počutila najbolj varno. Ne vem, zakaj. Nekako je bila najbolj *naša*. Odmor – med katerim se je Jeanette ves čas spraševala, kaj je v moji mali škatlici – je precej hitro minil in kmalu je vstopila v razred tudi učiteljica Lucy.

»Upam, da ste pripravljeni na svečani dogodek,« je rekla že pri vhodu. »Tudi jaz imam svoje darilo, še pred tem pa sledi posebno doživetje Charlesa Dickinsona in njegove Božične zgodbe ...«

Belo tablo, ki je visela nad zeleno, je povlekla navzdol in ugasnila luč.

»Mislim, da nikoli nismo prestari za ogled kvalitetnega animiranega filma,« je rekla sproščeno.

V razredu je završalo. Nekateri so bili proti, drugi so se smejali, dekleta pa so večinoma bila za stvar, razen Sienne, seveda.

Učiteljica se ni zmenila za tiste, ki so bili proti in prižgala projektor, ki je bil že vnaprej pripravljen. Pogledali smo si Disneyevo adaptacijo Božične Zgodbe in zdela se mi je prav zabavna. In ganljiva. Čisto na koncu, ko se je skopušnik Ebenezer Skrooge že omehčal in obdaril vse ljudi okoli sebe ter objel malega Tima, je tudi meni šlo na jok. Pogledala sem po razredu in ugotovila, da sploh nisem edina. Negodovanja, zakaj moramo gledati risanko, že zdavnaj ni bilo več in vsi so do zadnje minute zatopljeno spremljali program. Celo Sienna. Zraven nje je sedel Elliot. Ob najbolj ganljivem trenutku jo je prijel za roko, ki ji je obstala na mizi. Za pol sekunde je njen obraz odseval zamaknjenost božične idile, nato pa se je nemudoma zresnila in roko ogorčeno umaknila.

»Upam, da ste uživali tako kot jaz,« je rekla mrs. Highmore, »in toliko, da boste vedeli, Božična zgodba je eno pomembnejših del angleške literature. Danes ste spoznali njeno zabavnejšo adaptacijo. Nikoli ni prezgodaj ali prepozno, da znova postanemo brezskrbni kot otroci. Posebej pa na božič.«

Imela je prav in čisto nihče ji ni več ugovarjal.

»In sedaj nam je ostalo še nekaj minut za ... Darila!« je slavnostno napovedala.

Zgodilo se je hitreje, kot sem pričakovala. Vsi smo svoja darila zložili na mizo pri tabli, pred tem pa smo na njih nalepili številke, ki so bile ravno tako pripravljene na mizi. Nato je vsak izžrebal listek in z mize vzel darilo, ki je bilo pod izžrebano številko. Če je kdo izžrebal svoje darilo, je seveda lahko listek vrnil in poskusil znova. Moje darilo je nosilo številko 14. Ves čas sem bila na preži, kdo ga bo dobil.

Pogledala sem tudi v zadnjo vrsto proti fantom in presenečeno ugotovila, da nad srečelovom očitno niso vsi tako navdušeni kot jaz. Nekateri fantje so sedeli in se pogovarjali, Robert pa je celo dremal, naslonjen na roko. Bila sem kar razočarana. Mislila sem, da jim bo dogodek bolj zanimiv, vsekakor nisem pričakovala spanja. Okoli učiteljice so se nagnetle v glavnem punce. Kljub temu, da zadnje vrste očitno ni zanimalo, kaj bodo dobili, sem se postavila na prežo. Mene pa je zanimalo, kako bo, in žreba nisem nameravala zamuditi zaradi dolgačasnežev v zadnji vrsti.

Jeanette je dobila darilo, ki ga je pripravil Lance. Gina je izžrebala Georgeovo darilo. Jaz sem izžrebala darilo s številko 5. Bilo je oglato, kot da bi bil v okrasni papir zavit cd. Očitno sem prejela glasbo, tudi prav. Še naprej sem opazovala, kdo bo izžrebal moje Tigrovo oko. Na mizi so ostala le še tri darila. Kot za vse ostale izžrebane številke, je učiteljica tudi to prebrala naglas.

»Izžrebana je ... številka 14!«

Takoj sem pogled umaknila od mize proti človeku, ki je dobil moje darilo. Najina pogleda sta se ujela. Očitno mu ni bilo več do spanja. Njegov pogled je bil miren in

prepričan. Pomignil mi je z glavo, kot da točno ve, čigavo darilo je dobil. Nasmehnil se mi je in presenečeno sem pogledala stran. Kako je lahko na pamet vedel, da je dobil moje darilo?

Robert je brez besed vzel majhno škatlico in sedel na svoje mesto. Odprl jo je in si kamen takoj brez premisleka obesil okrog vratu. Ne vem zakaj sem zardela in postalo mi je zelo vroče. Da bi sprostila napetost, sem odprla tudi svoje darilo. Iz omota je pokukala škatlica za cd, z naslovnico, ki mi je bila prav dobro poznana: Božični Evergreeni v rock preobleki.

In to še ni bilo vse. Ko sem ga odprla, je bil na desni strani nosilec zvoka, na levi pa posvetilo:

Želim ti nadvse vesel božič, Ina.

Lep pozdrav, R.

Presenečeno sem zazijala in zaprla cd. Spomnila sem se, da sem v razredu, polnem sošolcev in da bi bilo dobro, da bi posvetilo skrila. Kasneje se bom pogovorila z njim. Še enkrat sem odprla plastično škatlo in vzela iz nje ovitek. Spravila sem ga v malo večji žep jakne. Če me bo kdo vprašal, kaj sem dobila, mu bom pač pokazala samo cd.

In res. Prva se je proti meni obrnila Jeanette. Na hitro sem ji pokazala cd in uspelo mi je. V resnici je bila tako zaposlena s svojim darilom, da je mojega zgolj na hitro preletela, ga pohvalila, kako je inovativno in se spet posvetila svoji darilni vrečki.

Ura je precej hitro minila. Robert je bil prvi, ki je vstal in odšel, ko je zazvonilo in čeprav sem pohitela za njim, ga zunaj ni bilo več. Niti tega nisem videla, v katero smer je odšel. Iz učilnic so se vsuli dijaki in nesmiselno bi ga bilo iskati. Je že imel razlog, zakaj je odšel. Vsekakor pa se mu ne bi bilo treba truditi z nekakšnimi malimi čarovnijami, zato da na koncu resno odkoraka iz razreda. Takšno obnašanje se mi je zdelo še posebno neprijetno. Tudi zato, ker so se bližali prazniki. Lahko bi si vzel vsaj minutko.

Spomnila sem se, da se bom zunaj srečala s Hannah in na hitro sem še zadnjič voščila vesel božič sošolcem, sošolkam ter Mrs. Highmore, in se odpravila proti izhodu.

Pri vratih me je Hannah že nestrpno čakala in me pozdravila s hitrim:

»Kje si tičala? Odmora je že konec!«

»Oprosti, ampak ... Saj veš, voščili smo si in se je malo zavleklo ...«

»Ni važno. Pridi z mano.« Šlo ji je na smeh. Najbrš gre za darilo, sem pomislila. Bila sem brez skrbi, kajti tudi sama sem zanjo pripravila presenečenje ...

Zavili sva okrog vogala šole. Očitno je imela težave z iskanjem parkirnega mesta. Ponosno mi je pokazala svoj avto in rekla:

»Ta-daaa!«

Nisem točno vedela, na kaj namiguje, dokler nisem videla, da je na zadnji del avta nekaj pritrjeno ... Nekaj, kar je bilo roza barve, kovinsko, z dvema kolesoma, ...

»Menda ja nisi!« sem kriknila in si ogledala kolo, ki je bilo lično navezано na zunanji del prtljažnika. Na sredini je vse skupaj povezovala velika pentlja.

»Preden se razburiš, ti lahko razložim, da je kolo sicer rabljeno, ampak v odličnem stanju. Kupila sem ga od prijateljice, ki ga ne bo več potrebovala, saj je dobila avto, kolo pa je ves čas ohranjala v odličnem stanju ... In tudi ni me drago stalo.«

»Hannah, res ti ne bi bilo treba ...« sem nasprotovala. Moje darilo bo v primerjavi z njenim kaplja v ocean.

»Veš, kaj je tvoj problem? Preveč si skromna. Reče se: hvala.«

»Hvala,« sem rahlo nejevoljno ponovila.

»In da se ne boš vozila po tem mrazu, vaju s kolesom lahko zdaj zapeljem domov.«

Če je ne bi tako dobro poznala, bi mi bila njena brezkompromisna prijaznost sumljiva. Zdaj pa sem se je že navadila in bila mi je prav domača. Objela sem jo.

»Hvala.« Tokrat sem to besedo izrekla z največjo mero topline. Bila sem tudi hvaležna, ker sem v borih nekaj mesecih – poleg družbe čudovitih ljudi ki so sestavljali naš razred – dobila tudi iskreno prijateljico, ki mi je vedno bila pripravljena pomagati.

Sedla sem v avto. Preden je Hannah vzpostavila kontakt pri avtomobilu, sem se obrnila k njej.

»Tudi jaz imam eno malenkost zate ... Priznam, da je moje darilo malo manjše. Ampak upam da ti bo všeč. V bistvu gre samo za novost, s svežimi imeni Broadwayskega odra ...«

Podala sem ji kuverto. Videla sem, da je bila iskreno vesela in tudi presenečena; očitno tudi ona od mene ni pričakovala velikih daril.

»Zdaj sva si bot,« je priznala. »Mislim, da si za vstopnice plačala celo več, kot sem jaz za kolo ...«

Zasmejali sva se in se odpeljali s parkirnega mesta. Hannah je prižgala radio. Tisto popoldne je bila ulica še posebno polna. Ampak gnečo sva tudi pričakovali. Na pločnikih se je trlo ljudi, promet se je le počasi premikal. Vreme ni preveč služilo vzdušju. Bilo je oblačno in ustvarjalo vtis mraka, čeprav je bil še dan.

Ko sva bili nekje na sredi poti, sem naenkrat začutila udarec po glavi. Kot bi me nekdo z roko rahlo butnil po vrhnjem delu glave. Obsedela sem na mestu, Hannah pa je še vedno vozila in poslušala radio. Vedela sem, da tisto pred nekaj dnevi očitno ni bilo enkratno doživetje. Stvor iz grozljivke se je vrnil. Čutila sem, da nekdo sedi na zadnjem delu sedeža. *Oh ne, vsaj ne pred Hannah*, sem pomislila. Nisem ji hotela pokvariti praznikov.

Še vedno je sedel na zadnjem sedežu. Kaj je čakal? Da ga znova ogovorim? Pred prijateljico? Skušala sem biti čimbolj mirna, čeprav je v meni kar vrelo. Dovolj sem imela vsega. Sem mar zmešana? Zakaj me ne pusti pri miru? Preden sem ugotovila, kaj se dogaja, je moj obraz že bil popolnoma prekrit s solzami. Poskušala sem ihteti tiho, da bi svoj jok čimdlje zadržala zase. Še vedno je sedel na zadnjem stolu čisto za mojim sedežem. Na rami sem začutila roko. Ko sem pogledala nazaj, ni bilo nikogar. Plaz solza se je še bolj vsul in šele na zadnjem križišču, kjer je zavila desno in morala pogledati v obe smeri, je Hannah opazila moj zatekli obraz.

»Za božjo voljo, kaj pa se je tebi zgodilo?«

V trenutku sem se morala zbrati. Naj ji povem? Me bo razumela? Težko bi si bilo v eni sekundi izmisliti stvar, ki je lahko tako velika, da bi zanjo izjokala vso telesno tekočino, ki jo premorem.

»Se ... ne boš norčevala iz mene, če ti povem?« sem v krču vprašala.

»Ne, seveda ne. Tudi jaz sem ti zaupala skrivnost, se spomniš? Zdaj si ti na vrsti.«

»No, prav.«

Povedala sem ji vse, kar vem o stvoru, ki me je obiskal. Ne vem, kaj je to. Povedala sem ji tudi, da je nazadnje izginil, ko sem ga lepo prosila, naj gre.

»Se ti zdi, da sem nora?« sem jo vprašala.

»Nikakor.« Zvenela je zelo prepričljivo. »Morda imaš kakšno sposobnost, ki se je niti sama ne zavedaš. Meni se včasih ... *sanja*, kaj se bo zgodilo,« mi je rekla. Če ne bi živela v norem svetu prividov, bi se norčevala iz nje. Tokrat pa sem jo vzela smrtno resno.

»Res?«

»Res, ja. Tudi *tebe* sem sanjala, preden sem te spoznala. Sanjala sem tudi, kako boš oblečena na prvi šolski dan.«

Široko sem zazijala. Je to mogoče?

»Očitno so nekatere stvari res določene vnaprej,« se je nasmehnila. Ves pogovor je prenesla veliko bolj mirno, kot sem pričakovala.

»Upam pa, da lahko s pozitivnim pogledom na svet vsaj preprečimo kakšno napačno odločitev. Nimam pojma, zakaj sanjam takšne stvari in sem se tudi že nehala

spraševati. Tudi sama sem mislila, da se mi meša. To niso bili zgolj deja-vuji, to so bili zame ogromni šoki. Mislila sem, da sem nora. Potem pa sem poskusila gledati stvari malo bolj pozitivno ... Kot dar. Mogoče pa mi bo še kdaj prišel prav. Tudi tvoje zaznavanje sveta je mogoče dar.«

Še nikoli prej nisem razmišljala na ta način. Zares me je pomirila, čeprav mi je bilo neprijetno govoriti o tem v družbi ... tretje osebe, če se nesnovnemu obiskovalcu na zadnjem sedežu lahko tako reče.

Še enkrat sem jo objela, tokrat kar sede, v avtu.

»Hvala ti. Res.«

»Te pospremim?«

»Ne, je že v redu. Sama se moram soočiti z njim.« To sem izrekla, da bi jo pomirila. V resnici nisem bila popolnoma prepričana, kaj me čaka ...

Skupaj sva odvezali kolo s prtljažnika in ga pospravili v klet, nato se je poslovila. Na ulici sem ostala sama ... No, skoraj sama.

»No, pa opraviva!« sem rekla. Počasi sem se odpravila po stopnicah in vstopila. Stvor je seveda šel za mano. Obnašala sem, kot da ga ne čutim in pozdravila Jeanie. Rekla sem ji, da bom danes najbrž šla bolj zgodaj spat, voščila sem ji lahko noč in se odpravila po stopnicah.

Počasi sem se pripravila za spanje. Nikamor se mi ni mudilo. Tako ali tako je bil nevidni stvor vedno z mano, jaz pa sem se počutila kot obsojenec na smrt. Vedela sem, da se bo zgodilo nekaj pomembnega in čutila sem, da danes ne bo odšel kar tako, na lepo besedo. Imel je *namen*, da se je vrnil. Preden sem se v resnici odpravila spat, sem sedla za pisalno mizo. On je sedel na postelji in njegovo prisotnost sem čutila vedno močnejše. Ob občutku neizogibnosti sem znova pričela jokati. *Očitno dobre stvari res ne trajajo večno*, sem pomislila.

Na hitro sem vzela list papirja in svinčnik, napisala kratko obvestilo in se spodaj podpisala. Papir sem pustila na sredini mize, da je bil dobro viden in legla v posteljo.

Zanalašč sem ugasnila luč; tako ali tako sem ga *čutila*, ne glede na to, ali je bilo svetlo ali ne. Ko sem tako ležala, sem njegovo prisotnost občutila še močnejše.

»ZAKAJ si tu?« poskusila sem biti čimbolj tiha, vseeno pa je vprašanje privrelo globoko iz srca ...

27. OBISK

Namesto odgovora sem začela drgetati. Vedela sem, da je nevidni stvor še vedno tu, da me gleda in opazuje in da nima niti najmanjše namere oditi. Ležala sem v postelji. Naenkrat sem začutila, da je sedel na rob postelje ... *Kaj bova zdaj, sem pomislila. Bom umrla?*

Začutila sem pritisk na prsih, kot bi mi nekdo tja položil roko. Kot prej, v avtu, ko me je taisti stvor butnil po glavi.

Naenkrat sem začutila mir. Začela sem izginjati. Najprej sem izgubila noge. Nato roke. In še preden sem se lahko panično uprla, sem izgubila trup. Začutila sem, kako zelo se moja duša razlikuje od telesa, h kateremu je bila privezana celih 17 let.

Je to – to? Konec? Še dobro, da sem napisala poslovilno pismo in ga pustila na pisalni mizi, za vsak slučaj ... *Prosim sporočite mojim staršem, Zoranu in Amaliji Kralj, ter sestri Eli, da jih imam zelo rada in da sem neznansko hvaležna za vso podporo v življenju. Zagotovo sem na boljšem kraju ...*

Moralo se je zgoditi.

Naenkrat me je zajel še močnejši vrtinec. Edino, kar sem čutila, je bil čudak zraven mene ... Vedela sem ... Očitno odhajam.

Njegova roka se je prilepila na moj prsni koš in začutila sem dvig. Bilo je, kot da dviguje utež, ki je peresno lahka. Vedno bolj sem videla njegov obris, ki je bil popolnoma bel. Iz njegove bele roke, ki je bila še vedno prisedana na moje lebdeče telo, so začele uhajati bele pikice, ki so bile videti kot nekakšna zelo visoka frekvenca. Moje telo je začelo cvrčati od prsnega koša navzven. V meni je bilo vedno več belih celic, ki so utripale veliko hitreje, kot sem kdajkoli zaznavala svoje telo.

Čeprav za zdaj novo, se mi je to občutje vseeno zdelo domače. Tudi strah je popolnoma izginil. Naenkrat sem se počutila, kot da sploh nisem človek in kot da nikoli nisem bila. Nikjer ni bilo več čustev, pravil, norm, ... Vse to sem pustila za sabo. Nato se je moje telo v celoti napolnilo s svetlobo hitrejše frekvence in obstala sem v popolni tišini. Nikjer ni bilo več misli in vse je bilo čisto preprosto.

Ne vem, kako dolgo sva plavala v tišini, vem pa, da do prijatelja poleg sebe nisem več gojila nikakršnih negativnih čustev. Čustev sploh ni bilo več. V cvrčanju hitre frekvence so se popolnoma raztopila ...

Naenkrat sem čutila, kako ločena sem od Zemlje. Da je frekvenca mojega telesa drugačna od frekvence tega planeta. Počutila sem se, kot da sem na nek način *premagala* ta planet. Kot da so vsi testi in vsi odnosi tukaj bili popolna iluzija. Kot da je *zares* vse mogoče.

Nato so mimo moje glave začele drveti slike. Ko sem jih pobližje pogledala, sem ugotovila, da so v resnici filmi ... Ker sem vibrirala tisočkrat hitreje kot prej, sem lahko vse filme naenkrat dojela v sekundi ...

Moje telo je belo in podolgovato. Vibracija mojega telesa je enaka najvišji frekvenci v vesolju. Živim na planetu, ki ves čas gori. Ne čutim vročine, ker vibriram z veliko višjo frekvenco kot visoka temperatura. Poleg mene so bitja, ki se premikajo z močjo misli. Vse poteka izjemno hitro. Najhitrejši sem jaz in meni zelo podobno bitje. Vem, da sva nastala iz iste vibracije, razcepljena iz enega telesa. Nato: odločitev za trening v predmestju predmestja vesolja. Premagati enega najtemnejših planetov in ga narediti svetlejšega. Poskrbeti za usklajeno ravnovesje. Jaz in bitje ki je podobno meni, sva v trenutku v magnetnem polju Zemlje. Opazujeva gibanje planeta in opažava razliko v višini vibracije planeta. Vedela sva, da bo tako, čeprav prej tega nisva mogla občutiti. Ko naju zajame sila gravitacije in pospešen spust frekvence, je prepozno, da bi si premislila. Padeva v močan sunek ozkega tunela in naenkrat postaneva čisto majhna in lepljiva. Najprej se iz oprijete komore izrinem jaz, nato ti. Pristala sva v sredini jame, okoli naju je osemindvajset poraščenih Zemljanov, oblečenih v kože, ki navdušeno ploskajo in plešejo. Zaradi močnega šoka uporabiva glas in se začneva dreti. To ljudi še bolj navduši. Počasi se z leti naučiva njihovega jezika in načina življenja. Nizko vibracijo planeta popolnoma prevzameva in skupaj hodiva na lov ter sva del tropa. V času odraščanja si najdeva partnerja za razmnoževanje. Nastaneta dve družini. Pleme se poveča za nekaj otrok. Jaz umrem ob napadu na sabljastega tигра in se nato znova spomnim, zakaj sem tu. Ti mi slediš čez dvajset let, ko po nesreči padeš v prepad in se znova spomniš, zakaj sva prišla.

Jaz se rodim v revni družini, ki živi v leseni kolibi. Ljudje so oblečeni v plahte blaga, nekatere ženske imajo na sredini čela rdečo piko. Tokrat sem moškega spola. Ker nas je preveč, da bi preživel, zelo zgodaj zapustim dom. Pridem do samostana, kjer so vsi oblečeni rdeče in so vedno nasmejani. Tam srečam tebe. V meni se prebudi daljni spomin in zdi se mi da vem, zakaj sem prišel. Prepoznam smisel življenja in se prepustim duhovnemu učenju. Preden bi lahko prebudila in uporabila svoje znanje, tujci napadejo naš samostan in pobijejo njegove prebivalce. Tudi naju.

Medtem ko spreminjava oblike teles in življenj, ugotoviva, da se nama je v orbiti Zemlje pridružilo zelo veliko visoko frekvenčnih bitij. Vesela sva, da nama pomagajo, čeprav so večinoma neuspešni. Četudi se takoj spomnijo svoje naloge, četudi kažejo Zemljanom znanje visokih frekvenc, zadeva spodleti. Zemljani namreč njihovih prikazov ne dojamejo kot učno uro, ampak jih proglasijo za čudeže. Nimajo dovolj moči in zaupanja, da bi se poistovetili z visoko frekvenco, zato se postavijo na nasprotno stran in jo častijo. Tako je na svetu vedno več ver, ki povečujejo in znanje narobe interpretirajo ...

Znova čakam spust, tokrat prijokam v bogato rodbino. Vidim, da sem punčka. Ljudje me učijo, naj se lepo obnašam in naj se ravno držim. Ker ne trpijo ugovorov, da bi razmišljala kakorkoli drugače, ubogam, kar mi govorijo. Na neki zabavi spoznam zanimivega pesnika in v trenutku v njem prepoznam tebe. Zdi se mi, da življenje prej sploh ni obstajalo. Ne spomnim se naloge, ki nama

je bila dana, vem le to, da si tukaj moj edini prijatelj. Zaljubim se. Večkrat se skrivaj dobim s teboj, dokler naju ne zasačijo. Ker najina zveza ni dovoljena, te zaprejo v ječo. Kmalu zbolim zaradi bolezni, ki okuži večino sveta. Izveš, da sem umrla zaradi kuge. Znova se spomnim, zakaj sem prišla sem. Kmalu najdeš način, da tudi ti zapustiš telo, a na povsem neprimeren način. Zavrneš svoj obstoj s pomočjo samomora in tvojo substanco zagrne tema. Tvoja vibracija postane prenizka, da bi jo lahko še kdaj srečala ...

Rodim se v revni kolibi in zelo je mrzlo. Odraščam v visokogorju in ko dopolnim petnajst let, se v nekem trenutku spomnim, zakaj sem prišel. Ugotovim, da na kmetiji ne bom našel potrebnega znanja, ampak da se moram povezati s svojo frekvenco, ki mi bo pomagala dvigniti energetski nivo planeta. Dolgo časa preživim v jamah Himalaje in si zapomnim vsako sporočilo, ki ga dobim iz veselja. Nekega dne na sprehodu po gori srečam tebe in kljub modrosti, ki se je naselila vame, se razjokam kot otrok. Poveš mi, kako si se spoprijateljil z nizko zavestjo in jo nato premagal, ter si prislužil pot nazaj, kar le redkim uspe. Skupaj trenirava in obnavlja znanje, ki se ga spomniva vedno več. Z gibi telesa si pomagava, da nova sporočila preneseva v frekvenco Zemlje in to gibanje poimenujemo joga. Vedno več učencev imava, a ugotoviva, da sama nisva dovolj močna, da bi obrnila frekvenco celotnega planeta. Prosiva za pomoč. Dobiva odgovor. *Frekvenca že prihaja, planet je potrebno pripraviti.* Odločiva se, da bova zapustila telo in znova poskusila na drugi strani oble.

Rodim se v Evropi, ti pa se rodiš v Ameriki. Jaz sem deklica, ti si deček. Moji starši so Slovenci, tvoja pa sta Britanec in Indijka. Ob rojstvu tvoja mati umre. Ker si ohranil večino znanja ki sva ga pridobila, poznaš skrivnost, kako potovati iz telesa, zato me redno obiskuješ vse do vstopa v osnovno šolo. Jaz sem večino znanja pozabila, ker sem se prežgodaj rodila in sem znova doživela premočen šok. Ker imaš več izkušenj z nizkimi frekvencami kot jaz, te takšna nihanja več ne zmedejo. Med obiski me skušaš spomniti, kdo sem in zakaj sva tu. Ker veš, da sem edina, ki te lahko vidim, se bojiš, da bi se ljudje okoli mene tega ustrašili in zavirali moj razvoj. Odločiš se za odhod, hkrati pa mi ves čas pošiljaš telepatska sporočila. Odločim se, da odpotujem v Ameriko. Ves čas me spremljaš in varuješ. Na prvi šolski dan med uro biologije celo na hitro odpotuješ iz sebe in mi zaželiš dobrodošlico. Vsak dan odhitiš čim hitreje domov v stanje sproščenosti, kjer odpotuješ k meni. Ta majhen trik si izkoristil tudi, ko si med žrebom odpotoval iz telesa in vodil mojo roko, da sem ujela številko tvojega darila, sam pa si med žrebom fizično telo sicer obrnil stran in zamižal, z dušo pa si se obrnil proti roki, ki je drsela med listki s številkami in izbral pravega ...

Kadar se preveč vpleteš v moje misli in čustva, takrat te zaznam in se zaradi človeške blokade močno prestrašim. Ravno kar sva znova eno v beli vibraciji najinih prvotnih frekvenc. Najina naloga je ozavestiti ljudi, da na Zemljo prihaja nova dimenzija življenja in jih pripraviti na obdobje miru, kar sploh ni lahka naloga. Ljudje so v osnovi ravno tako svetlobna bitja, ki so sem prišli trenirati stanje višjih frekvenc, vendar se večina zaradi nizke vibracije teles in planeta tega ne spomni. Zato pa je na tem planetu vedno več bitij, ki nama pomagajo.

Večina ljudi bo kmalu morala prepoznati obstoj višje frekvence ljubezni in stanje nenehne notranje sreče, če bodo hoteli preživeti. Prihaja obdobje miru.

Ugotovila sem že, da to niso filmi, temveč spomini. Obiskovalec me je znova postavil na tla, tokrat tako, da sem stala poleg postelje. Zagledala sem svoje speče telo, kot da nisem jaz.

»Preden kaj rečeš, te moram opozoriti na tole.« je rekel in pokazal svetlobno vrvico, ki je mene pripenjala k spečemu telesu na postelji.

»Previdno jo primi in poglej, kam pelje.« Začutila sem jo in zdelo se mi je kot nekakšna popkovina. Skozi vrvico sem lahko začutila srčni utrip svojega telesa, ritem dihanja, položaj telesa. Vrvica je povezovala mojo snovno in nesnovno levo nogo. Čisto blizu telesa je bila privezana okoli noge.

»In sedaj nežno zrahljaj vozelo. Pazi, da se vrvica ne strga, to je zelo pomembno. *Razplesti* jo moraš,« mi je dajal jasna navodila, »in zelo pomaga, če si že vnaprej predstavljaš, da ti je uspelo.«

Sprva je bila vrvica zares močno zavozlana okoli noge, nikakor je nisem mogla razplesti. Nato sem si pomagala z ravnokar slišanim nasvetom. Poskusila sem občutiti zmagoslavno olajšanje od dejstvu, s kakšno lahkoto mi je uspelo. In glej, vrvica se je začela mehčati. Zares je sledila moji misli. V trenutku se je razklenila kar sama. Naenkrat sem držala v roki drugi konec sveteleče popkovine in nič več me ni privezovalo na telo. Lahko bi odšla kamorkoli.

»Pomembno je, kako shraniš zaključni konec vrvi, ki je zelo občutljiv,« je rekel in pokazal svojo levo nogo. Od gležnja do kolena je imel ob nogi zavezano svetlikajočo vrv, kot bi nosil čevlji z visoko zavezanimi vezalkami preko meč.

»Poskusi jo zavezati okoli noge, kot vezalko. Zadnji kos vrvi spodvij navznoter, tako da bo zaščiteno. *Predstavlja si*,« je znova poudaril, »da si zaključni košček vrvi zares pospravila na varno.«

Znova sem se ravnala po navodilih in takoj mi je uspelo. Šele sedaj, ko je bila nevarnost mimo, se je lahko sprostila.

»Greva na sprehod?« me je igrivo vprašal.

»Kam pa?«

»Nebo je najina meja.«

Prijel me je za roko in odšel skozi zaprta vrata. Nekaj časa sem potrebovala, da sem se navadila, da tokrat vibriram z mnogo redkejšo in višjo frekvenco, kot ostale snovi na Zemlji. Skozi leseno ploskev zaprtih vrat je pomolil glavo in nasmejano rekel: »Prideš?«

Pogumneje sem stopila naprej. Po delčku sekunde teme med tem, ko sem prehajala skozi les, sem bila na drugi strani. Kako preprosto.

»Torej, kako naj te zdaj kličem, Robert ali Ravi?« sem rekla, ko sva se sprehajala ob nočnem Central Parku.

»V šoli bi najbrž bilo boljše prvo, tukaj pa mi je ljubše drugo,« je nasmejano rekel.

»Hvala za vse, kar si mi pokazal,« sem rekla. Nekako nisem vedela, kako naj začnem pogovor. Želela sem mu tako veliko povedati, hkrati pa sem imela občutek, da je vse to že vedel. Nekaj časa sva samo hodila v tišini. Zanimivo je bilo hoditi, ne da bi slišala ali čutila tla pod nogami.

»Ravi?«

»Ja?«

»Pogrešala sem te.«

»Ne moreš si misliti, kako sem jaz tebe.«

Znova sva utihnila. Hodila sva po parku in ugotovila sem, da je bilo okoli naju več ljudi, kot bi pričakovala sredi noči.

»Ne boj se, ampak vsi ti ljudje niso ... Telesa. Nekateri so samo duše, ki znova čakajo na rojstvo, na spust.«

Tudi meni se je zdelo čudno, da so naju nekateri lahko videli.

»Si zato, da greva stran odtod?« je rekel in mi ponudil roko. Pomolila sem mu roko in zataknil jo je za svoj vrat, z drugo pa me je prijel pod koleno in me dvignil. Seveda sem bila peresno lahka. Zaprl je oči in se zbral. Naenkrat sva se odlepila od tal. Zaradi svojih starih zemeljskih sporočil sem znova trznila. Centralni Park pod nama se je vedno bolj oddaljeval. Nagonsko sem zaprla oči. Ko sem ugotovila, da ni razloga za strah, sem jih spet odprla. Pod nama so se bleščala zvezdnata tla. Luči v nočnem New Yorku so bile tako ... pravljичne. Letela sva nad mestom in bilo mi je prijetno toplo. V fizičnem telesu bi čutila veter, tu pa sem občutila zgolj mir in varnost. Bolj kot sva se oddaljevala od mesta, večja in bolj svetleča je bila preproga luči pod nama.

Na sredini luže luči je bila temna lisa in vedela sem, da je to morje, ki je vmes, med rti. Znova sva se začela približevati mestu, tokrat je letel naravnost proti temni lisi. Na sredini lise se je pokazala svetla točka in takoj sem prepoznala otoček, na katerem je kip svobode. Pristal je na njegovi glavi, kjer ni bilo nikogar. Niti snovnih niti nesnovnih bitij.

»V mislih sem prosil za malo zasebnosti,« je skrivnostno rekel.

»Mislim, da to noč še nikomur ni prišlo na misel, da bi se zadrževal na Glavi svobode,« sem se pošalila. Razgled je bil prekrasen. Noč je bila jasna in v tej razdalji

je bilo mesto tiho in mirno. Luči so se sicer premikale po cesti, zvok pa se je razgubil v noči in naju ni več dosegel. Čutila sem, da je prišel čas, da se pogovoriva.

»Oprosti, ker sem čakal do sedaj,« mi je rekel, kot da bi čutil, kaj razmišljam.

»Želel sem, da se navadiš na novo okolje. Izogibal sem se ti, ker nisem želel, da me takoj prepoznaš. K sreči sem pred leti s pravočasnim odhodom poskrbel, da si zares lahko pozabila name ...« Čutila sem frekvenco njegovih misli. Bil je žalosten, ker ga nisem prepoznala že takoj, na prvi šolski dan.

»Kako lahko to rečeš? *Nikoli* te nisem pozabila. *Zavestno* sem te potisnila v podzavest. Veš, kako boleče je bilo zame, ko si odšel? In kako sem se počutila, ko nisem vedela, ali zares obstajaš ali pa se mi meša?« V meni so se prebudile deset let stare rane, spomnila sem se razočaranja in zmede. Spomnila sem se upanja in groze ob ugotovitvi, da ga zares ne bo nazaj.

»Vem. Saj vem. Včasih sem te obiskal in skušal biti nevpleten, a je bilo tudi zame preveč boleče ... Zato kasneje nisem več prihajal. Res pa je, da sem vsak dan mislil nate. Vsak dan sem se v meditaciji pogovarjal s tabo in te vabil, da prideš sem. Tukaj nama bo lažje uspelo izpeljati najino nalogo. Svet je večji in bolj odprt.«

»Si me vabil ... samo zaradi naloge?« Poskušala sem biti čimbolj mirna. Bila sem začudena, da sem še vedno lahko čustvena, če to želim, čeprav mojega razburjenja ne spremlja divje bitje srca. Ker ga trenutno nisem imela pri sebi.

»Se spomniš sanj, ki si jih imela po najinem slovesu?«

Seveda sem se spomnila. Ta večer sem se spomnila vsega. Kako sem naravnost priletela iz šole in ga iskala. Kako mi je Ela rekla, naj pozabim nanj, ker je izmišljen. Kako sem jokala in tulila v blazino. In kako sem se potopila v sanje. Ples na gradu ... Izobčenje ... Sprijaznenje s tem, da imam navsezadnje le sebe. Nato – srečanje sorodnih duš. Ljubezen, ki je svetlejša od vsake zaljubljenosti, ki le tiho in nepreklicno *obstaja*, za vedno. Sreča. Enakopravnost. *Ne potrebujem* ga, ampak ga le *ljubim*. Globoko srečna, da je ob meni. Seveda se spomnim.

»Točno ... Točno *to* čutim do tebe. Od *nekdaj* sem to čutil.«

Spomnila sem se vseh spominov, ki so mi danes znova oživeli. Vedela sem, da *od nekdanj* pomeni zelo dolgo obdobje ... Od najinega nastanka na zvezdi, nekje v središču vesolja, oddaljeni milijarde svetlobnih let.

Obstala sva v tišini, se gledala in se držala za obe roki. Spustil se je in me z desno roko pobožal po licu. Čutila sem mir in občutek nekakšne globoke sreče, ki ustvarja vse dobre vibracije v tem vesolju. Pogon, ki spreminja temo v luč. Objela sva se. Čeprav sem imela neizmerno rada družinske člane in Hannah, s katerimi sem se objemala nazadnje, sem ta objem začutila popolnoma drugače. Kot da bi to bil moj prvi objem v življenju. In hkrati ... nepopisen občutek odkritja, kdo sploh sem. V enosti z njim.

Ta objem je nadomestil vsa leta čakanja. In če bi morala še enkrat doživeti vse teste, vsa zasmehovanja in vsrkati vsa družbena in genetska prepričanja, da bi lahko bila z njim znova na poti, ki sva si jo zastavila, bi to z veseljem še enkrat naredila. Vedela bi, kaj me čaka in bila bi pomirjena.

Zdaj sem razumela tudi, zakaj sem se tega mesta tako veselila. Nekje globoko v sebi sem *vedela*, kam grem, pa si tega nisem upala priznati. Nisem si upala priznati, kdo sem. Bala sem se, da bom razočarana, ko bom odgrnila kopreno pozabe in ugotovila, kdo sem *v resnici*.

Zgodilo pa se je ravno obratno. Trenutek sem doživljala kot občutek, da lahko spet diham. Kot da sem odložila težko skalo prepričanj, ega, norm in vrednot. Ostala sem samo še jaz. In Ravi. Še vedno sva se objemala in se zlivala v eno. Kmalu nisem več čutila, kje se moje telo neha in njegovo začne. Kot da sem padla vanj in se stopila z njim. Odprla sem oči in videla zgolj belo svetlobo. Povsod okoli naju je bilo svetlo. Vseobsegajoča tišina, ki je zajemala najino bistvo, je bila tako resnična. Ne misliti na nič pa tako preprosto.

Žarek se je počasi krčil in znova sva se pojavila v moji sobi. Še vedno sva bila objeta in svetla. S svojim čelom se je dotaknil mojega in čutila sem globoko hvaležnost, ker sem lahko tukaj in zdaj z njim. Ker lahko obstajam v tej vibraciji. Ugotovila sem, da se ne spomnim, kdaj sva zapustila Kip svobode.

»Kako sva pa prišla sem?« sem vprašala.

»V bistvu sva danes vzela že prvi dve lekciji: letenje in teleportiranje,« mi je nasmejjano razložil.

»Ampak ničesar od tega nisem sama napravila.«

»Tako se začne. S kazanjem in posnemanjem. Mogoče bi bilo malo preveč za prvič, če bi vzela vse naenkrat ... Kaj pa delaš jutri ob tem času?«

»Jutri nimam časa, ker se učim leteti,« sem se pošalila.

»Aha. Potem pa pridem pojutrišnjem,« mi je vrnil. Čeprav je šlo za šalo, sem se odločila, da jo bom prekinila.

»Ne, ne. V redu je. Lahko prideš jutri, ker v bistvu potrebujem inštruktorja.«

»Potem pa naj bo. Instrukcije za letenje. Položnico pa vam pošljemo po pošti.«

Zasmejala sva se. Še enkrat sva se objela in pomislila sem, ali je v takšnem stanju mogoče tudi poljubljanje. Vseeno sem se odločila, da sva za danes morda napravila dovolj korakov. Nisem ga želela siliti. Niti nisem vedela, kakšno je njegovo mnenje glede tega ...

Legla sem na posteljo, natančneje v svoje telo. Svetlečo vrvico sem znova privezala nazaj in se zbrala. Počasi sem znova občutila utrip srca in enakomeren tempo diha. Preden sem popolnoma prevzela svoje telo, sem zaslišala Ravijev šepet: »*Takšno je*

moje mnenje glede tega ...« Na ustnicah sem začutila lahno ščemenje: »Pa lahko noč.«

28. BOŽIČNI PRAZNIKI

Ko sem se zjutraj zbudila, sem se počutila popolnoma sveže. Ne spomnim se, kdaj sem se v življenju nazadnje tako dobro počutila... Moje telo je prekipevalo od zdravja, bila sem lahkotna in zdelo se mi je, da sem kar poletela iz postelje. Čeprav prej to ni bilo moja navada, me je tisto jutro nekaj vzpodbujalo, da bi nenehno prepevala. Zdelo se mi je, da je zares vse mogoče in da so vse slabe stvari na tem svetu zgolj testi, preizkušnje.

Čutila sem, da mi srce bije drugače kot prej. Z veliko manj teže. Vdihnila sem lahko več zraka, in imela sem občutek, da je bil bolj svež kot prej, pa čeprav sem bila še vedno v svoji sobi (ki ni bila sveže prezračena). Vedela sem, da včerajšnji dogodek ni bil samo v sanjah, ker je bilo tudi moje telo tako spremenjeno. Bilo je tako sveže in tako zdravo! V njem sem bila *samo jaz*, brez tisočih skrbi. In bila sem normalna. Prešinilo me je: z menoj je vse v redu. V redu sem. Zares sem v redu. Po desetih letih spraševanja, kaj je narobe z menoj, so vsa bremena izginila. Zares. *Odlično sem.*

Tako dobro sem se počutila, da bi tudi, če bi mi nekdo rekel, da so vse skupaj bile samo sanje, veselo odplesala na zajtrk. In točno tja sem tudi šla. V jedilnici sem srečala Ezster in Rossano in kar nista se mogli načuditi moji spremembi.

»Kateri kozmetični proizvod uporabljaš, ko se zbudiš? Ker - jaz hočem enakega!« se je šalila Ezster in stresala s svojimi črnimi lasmi.

»Kaj se je zgodilo s teboj, sosedka?« je vprašala Rossana in pomislila sem, ali sem res tako očitna. Najbrž res.

»Imela sem ... Zares lepe sanje.«

»So bile to ... ljubezenske sanje?« je dvignila obrv Ezster. Zakaj bi ji kvarila veselje?

»Mhm,« sem pomenljivo odgovorila.

»Ali je bilo v njih kaj ... poljubljanja?« je vprašala Rossana.

»Mogoče ... « sem se delala nevedno.

»Ali je bilo v njih kaj ... Juhuhu?« je pomenljivo zapela Ezster in z rokama signalizirala ključno dejanje razmnoževanja živih bitij.

»Hej, o tem se pa ne pogovarjam!« sem jo zavrnila. Šala je šla že skoraj predaleč.

Med zajtrkom sta mi povedali, da sta tudi oni dve odlično spali in da je najbrž krivo vreme. Pogledala sem ven in ugotovila, da sneži. Po radiu je bila pesem »I'm Dreaming Of A White Christmas«, kot da se nisem počutila že dovolj pravljичno. Ko smo pojedle, sta rekli, da imata danes veliko opravkov, ker se slišita z domačimi in morata urediti še nekaj stvari. Veselo sem jima pomahala in voščila vesel božič.

Tako ali tako pa sta me spomnili, da se tudi jaz popoldne slišim s svojimi domačimi. To bo prvi božič, ko ne bom doma.

Dopoldne sem preživela v nenehnem navdušenju nad lepotami New Yorka, natančneje - zasneženega Central Parka. Odpravila sem se ven samo zato, da bi lahko opazovala ljudi in lepoto sveta. Počutila sem se, kot da sem se ponovno rodila. Kot da je ravno danes moj prvi dan na tem raznobarnem planetu. Zelene pokrajine ni bilo več in mostičke, majhne griče in drevesa je prekrivala belina... Spomnila sem se na belino včerajšnjega dne, na svetlečo energijo, ki je zajemala naju z Ravijem večino časa včerajšnjega druženja in srce mi je znova poskočilo. Čutila sem, da ni navajeno vseh teh novih občutenj. Vseeno pa sem vedela, da je dovolj močno, da bo zdržalo vse nove vibracije, ki prihajajo na ta planet. *Mora biti.*

Tudi tokrat sem v parku čutila več *ljudi*, kot teles. Zdelo se mi je, da sem od včerajšnjega dne dalje postala veliko bolj dojemljiva in občutljiva na frekvence okoli sebe. Na bližnji klopci, kjer sem se sprehajala, sem z roko odmaknila sneg in napravila prostor, da sem lahko sedla.

Nekaj časa sem opazovala ljudi, ki so hodili mimo, nato pa sem se sprostila in zaprla oči. Poskusila sem odpreti *duhovne oči*, s katerimi sem gledala včeraj ponoči. Imenovala naj bi se tudi tretje oko, to pa zgolj zaradi mesta, na katerem se nahajajo. Pred seboj sem videla enako pokrajino, kot prej, le da je bilo enostavno prisotnih več ljudi, več duš. Izgledali so kot skupki energije, ki hodijo – ali letijo po območju, ki sem ga opazovala. Vsaka duša pa je imela tudi svojo vibracijo misli. Teh vibracij nisem mogla zaznati tako, da bi dobesedno lahko rekla, o čem kdo razmišlja. Čutila sem jih bolj kot barvne meglice. Nekatere duše so bile zelo svetle, tiste so večinoma lebdele nad tlemi. Druge so utripale v različnih barvah, v vseh mogočih odtenkih. Najbolj temne duše so večinoma tudi gnezdile v telesih in očitno je bilo, da so zaskrbljene, da se jim kam mudi ali pa da zelo močno razmišljajo o ne ravno pozitivnih stvareh.

Tako sem opazila tudi dušo, ki je hodila po potki in po tem sem sklepala, da je najbrž prišla skupaj s telesom. Nekaj časa je bila oranžna, nato rumena in ko se mi je začela približevati, postala svetlo roza in nazadnje zelo blizu beli. Zlato bela. Sedla je zraven mene.

»Meditiramo, kaj?« se je nasmehnila. »Nisem vedela, da se tudi ti rada sproščaš v Central Parku, ali pa samo ponavljaš za mano?«

Že prej se mi je zdelo, da je to ona, zdaj pa sem bila prepričana.

»Gina, kako lepo te je videti na ta zasnežen dan,« sem se mirno razveselila in odprla oči. »Res je, ponavljam za tabo.«

Zasmejala se je. »Kaj pa čutiš ob tem? Mislim, ali se samo malo odpočiješ, ali se ti kaj... Dogaja?«

Čutila sem zadrego v njenem glasu, ker ni vedela, o čem se lahko z menoj pogovarja in na kateri stopnji sem... Razumela sem jo. Tudi meni bi bilo malo neprijetno, če ne bi vedela, ali se pogovarjam s prvošolcem ali z doktorjem. Ali se uči zgolj rekreativno, kar tako, da se malo sprosti, ali je to zanj resen študij. Namuznila sem se ob misli, da

je Gina pri vsej zadevi najbrž kar precej resna, da me sprašuje takšno vprašanje. In ob tem, da nas je več, ki raziskujemo nov način življenja, sem preprosto občutila srečo.

»Včasih se mi kar dogaja, se mi zdi.« sem zamišljeno odgovorila. Olajšano je izdihnila, ker je najbrž dobila občutek, da je končno, *še le sedaj*, dobila pravo sošolko. Seveda, o tem znanju se v šoli ne pogovarjamo. Tisti, ki jih to zanima, so dostikrat v očeh družbe videti čudni. In imeti sočloveka, ki je s teboj v tem je naravnost... Neprecenljivo.

»Res? Kaj se ti pa dogaja?« jo je takoj zanimalo. Odločila sem se, da bom zaenkrat pripetljaj z Ravijem, letenjem in teleportiranjem obdržala zase.

»Večinoma vidim barve,« sem začela. »Včasih za zaprtimi očmi vidim meglice ljudi in ni nujno, da so to fizična bitja. Danes sem opazovala energijo tega parka in tebe, ko si se sprehajala. Najprej sem te videla oranžno, nato rumeno, svetlo roza in nato, ko si sedla poleg mene, zlato-belo. Ne vem še, kaj to pomeni, ampak... Ti to kaj pove?«

Široko je zazijala. Očitno sem spet povedala preveč. Kako je to mogoče, da sem tako odprta? Zakaj se mi to tako pogosto dogaja? Nekaj sekund je potrebovala, da je prišla k sebi. Ko sem dvignila pogled, me je občudujoče gledala.

»Kje si bila ves ta čas?« je presenečeno odgovorila.

»Kako dolgo že to treniraš? Moraš mi povedati!« je vztrajala.

Po pregovarjanju in prošnjah sem ji omenila, da sem v neki meditaciji doživela izkušnjo spomina, odkod prihajam. Seveda sem izpustila Ravija in tudi doživetje sem opisala bolj na hitro in preprosto, v smislu: lahko da je res, lahko pa tudi, da ni. Ampak bila je preveč senzitivna, da bi jo preslepila. *Zaznala* je resnico povedanega. Po nekaj trenutkih tišine je počasi pregovorila. Čutila sem, da mi želi zaupati nekaj, česar ni še nikomur na tej šoli.

»O, moj bog,« je začudeno rekla. »Sama sem šele pred kakšnim letom ugotovila, zakaj sem bila v življenju tako razočarana. Si vedela, da sem včasih uživala mamila?«

»Ne,« sem preprosto rekla. Ni se mi dalo delati drame okoli tega podatka.

»Res, ja. Ko sem se rodila, sem tudi jaz zelo močno čutila ljudi okoli mene. In nad nizko vibracijo večine in nad svojo nemočjo sem bila popolnoma razočarana. To razočaranje me je spremljalo večino šolanja in sprijaznila sem se z občutkom nenehne bolečine, zdelo se mi je kot način življenja. In potem sem v tem velikem mestu nekoč dobila ponudbo, da poskusim travo. Ker sem že tako ali tako bila razočarana nad življenjem, sem pomislila, zakaj pa ne. Kmalu sem jo redno kadila, ker mi je dajala prijeten občutek, da sem lahko videla ljudi, moje prijatelje drugih dimenzij, do katerih sicer nisem mogla. Nato so si stvari sledile kot po tekočem traku: kombinirati sem začela z vsemi mogočimi substancami: heroin, kokain, različne mešanice, včasih boljše, včasih slabše. V meni so se prebujali spomini sreče, hitrih vibracij, tega, da je vse mogoče. Včasih sem po vsem telesu čutila, kot da moje

celice sestavlja čista svetloba. Da sem svetloba, energija. Da smo vsi ljudje dobri. Ko je fizična reakcija v telesu popustila, sem padla nazaj v ta svet in občutila sem vedno večje razočaranje. Bilo me je groza, da živim v svetu, ki nikakor ni kraj, kjer bi hotela živeti. Počutila sem se kot Nezemljan. «

»A nismo vsi?« sem se nasmehnila. »Navsezadnje smo tako ali tako duše, ki se nahajamo v telesih. Sploh ni dvakrat za reči, da nismo vsi nekoč že bili na nekem drugem planetu in popolnoma prevzeli njegove identitete, ter se spraševali, kako izgledajo Zemljani. Čeprav bi Zemljani takrat bili za nas Nezemljani... « Zasmeljali sva se ob globoki in hkrati smešni filozofiji.

»In kaj se je zgodilo potem?« me je zanimalo.

»Zgodilo se je, kar je bilo logično. Za vizije, ki sem jih dobivala vedno redkeje – moraš razumeti, da droga neizmerno utruja telo – bi bila pripravljena narediti karkoli. Ubijati, se prostituirati, krasti,... Zares mi ni v ponos, kaj vse sem v življenju doživela... Dokler ni bilo moji mami dovolj. Neke noči, ko sem želela ukrasti še zadnje vredne stvari v hiši, me je tam pričakala policija. Takrat sem mami zavpila nekaj najhujših stvari, ki jih lahko sploh komu izrečeš, tako sem bila razočarana. Počutila sem se, kot da me sploh in niti malo ne razume in da se je postavila nasproti meni. V resnici je naredila zame najboljše, kar je lahko in danes se vsak dan trudim, da ji to tudi pokažem. Rešila me je pred smrtjo in pred peklom. «

»Pred peklom?« nisem bila navajena slišati tako dokončnih in grozečih besed. Posebno pa ne na tako lep dan.

»Ali veš, kaj se ti zgodi, če napraviš samomor?«

Jaz ne, Ravi pa.

»Ne, ne vem,« sem se naredila neumna.

»Prostovoljno zavrneš najpomembnejši zakon v vesolju. Božansko stvaritev, torej sebe, želiš obsoditi na propad. To pa nikakor ni naša domena, soditi druge ali pa soditi sebe... Zato padeš zelo, zelo, zelo globoko. Padeš v tako nizke in neizogibne vibracije, ki jim je skoraj nemogoče ubežati. Zato sem uporabila besedo pekel. «

»Kako pa to veš?« sem bila radovedna.

»Ker sem to nekajkrat med jemanjem mamil že skoraj izkusila, ampak mi očitno hvala bogu, ni bilo namenjeno,« se je skušala nasmehnuti in nato ugotovila, da je čas, da se govor o žalostnih zgodbah konča. Hitro se je zravnala in zaključila: »No, in potem sem naslednjih mesecih preživljala agonije ki jih nikomur ne privoščim, odšla na nekaj zaprtih zdravljenj, in se na enem izmed shodov bivših narkomanov seznanila z meditacijo. Tako ali tako vsi iščemo pretok energije, ki smo ga izgubili in zamisel, da bi tak pretok lahko dosegli na naraven način, brez jemanja prepovedanih substanc, me je popolnoma fascinirala. V pozitivnem smislu, mislim. Pred kratim sem v meditaciji doživela občutek spomina, da v resnici vem, zakaj sem tukaj. In da je trening na tem planetu v resnici res darilo. «

Tako obširne in globoke zgodbe res nisem pričakovala od nje. Zdelo se mi je, kot da mi življenje nenehno pošilja darila in prepoznave. Tokrat mi je popolnoma nepričakovano podarilo še eno sodelavko. Čutila sem, da nama z Ravijem lahko še kako pomaga. Seveda pa se moram prej pogovoriti z njim.

»Lahko ti tudi odgovorim na vprašanje,« je nasmejano rekla.

»Če povzamem v pravilnem vrstnem redu: »Kako lepo se je sprehajati po parku sama s *sabo*«, »Kako všeč mi je, da tudi tukaj nekateri skrbijo za praznično vzdušje«, »Je tole na klopici Ina?« In pa »Kar naenkrat se počutim tako mirno.«

»Prosim?« sem vprašala.

»Ujela si barve mojih misli in popolnoma so se ujemale z vsebino. Če bi se tem vibracijam še bolj posvetila, bi lahko frekvence *slišala*, kot radio.« mi je razložila.

»In ti jih ujameš?« sem vprašala.

»Ne, ampak bi pa dala vse, da me naučiš to, kar znaš.« je iskreno rekla.

Bila sem začudena. Sploh nisem vedela, da je to kakšna posebna *sposobnost*, če pač vidiš nekaj barvnih lučk.

Pogledala sem na uro in ugotovila, da sem pozna na kosilo. Zahvalila sem se ji za pogovor in za zaupanje. Zaželeli sva si vesele praznike in počasi sem se odpravila.

»Ina?« me je še enkrat poklicala.

Obrnila sem se.

»Saj boš razmislila o tem, kajne?« me je vprašala z nasmehom na ustih.

»O čem?« sem se naredila nevedno.

»Veš, o čem govorim.« Ja, vedela sem. O učenju opazovanja barv avre.

»Seveda bom.« sem ji rekla.

»Lepo se imej.«

Še zadnjič sva si pomahali. Pomislila sem, kako različne in hkrati podobne poti nas bodo na koncu pripeljale do enakih spoznanj. Svojo hojo sem pohitrila, ker sem želela biti točna na kosilo. Sneg mi je škripal pod škornji in skominalo me je, kot da zvok čutim v grlu.

Uspelo mi je. Po kosilu sem se uredila, preoblekla in odšla pred računalnik. Vkllopila sem skyp in razmišljala, o čem se bomo pogovarjali.

Kmalu je zazvonilo in za spremembo so jakost mikrofonov že prej nastavili. Ko smo dodali še video sliko, sem zagledala vse tri družinske člane, oblečene v rdeče. Mami ja potihoma rekla: »Tri, štiri, zdaj!«

In naenkrat je vsak dvignil roko, v kateri je držal kokakolo, in skupaj so vzkliknili: »Vesel Božič, Amerika!«

Moj začuden smeh je vzpodbudil tudi njih in bilo je kot da bi se usul plaz. Zdeli so se mi tako smešni in zabavni, da se nisem mogla nehati smejati. Nato je od časa do časa kdo proizvedel kakšen vzdih, ali pa hehet, ki je znova vzpodbudil val smeha. Mimo sta prišli Ezster in Rossana in se ustavili. Ko sem jih opazila, sem si obrisala solze smeha in ju po angleško povabila, da prideta bližje. Tudi oni dve sta se odpravljali do enega izmed računalnikov, da se bosta slišali s svojimi družinami in bili sta lepo božično urejeni.

Ko se je veselo vzdušje pomirilo, sem družino vprašala, če smo zato, da malo povadimo angleščino, ker imam za njih majhno presenečenje. Strinjali so se in pred ekran sem povabila Ezster in Rossano. Bili sta veseli, počaščeni in dobre volje, ker sta lahko spoznali mojo družino. Pa tudi jaz sem jima bila potihem hvaležna, ker sta moja starša lahko videla, da se mi zares lepo godi in da se družim s sproščenimi in vedrimi ljudmi.

Ko sta odšli telefonirat domov, sem od doma tudi izvedela, da so si kupili kužka, kokeršpanjela. Mami je rekla, da čeprav navidez nikoli ni hotela živali doma, je v zadnjih mesecih nujno potrebovala ob sebi nekoga mlajšega od Ele. Navsezadnje je Ela že mlada ženska in nima več tega občutka, da nujno potrebuje mamo. Kar je tudi prav. Ko je govorila o tem, so se ji oči malo orosile. Čeprav me vidi vsak teden, je to za njen materinski čut še vedno bolj malo. In ko je oči predlagal psa, se je nemudoma navdušila. Zdaj je to najbolj razvajena žival v naselju.

Nasmehnila sem se ob misli, kolikokrat sem si želela imeti psa. Očitno se želje zares uresničuje šele takrat, ko jih spustiš. Ko na nek način obupaš in jo odvržeš v veselje. No, vsaj igrala sem bom lahko z njim poleti.

»Kako pa mu je ime?«

»Ludvik,« je rekla mami. »Oziroma ljubkovalno: Ludo.«

»Se pa vidi, da si ti izbirala ime...« sem komentirala. Oči je odvrnil:

»Mu je že mislila dati ime Ina, pa smo jo na koncu le prepričali da to ne bi bila prava odločitev. Ker je kuža namreč fantek...«

Nasmejala sem se. Veseli me, da se zabavajo. Ela je bolj tiho sedela zraven in se prvič malo bolj odločno oglasila:

»Zdaj pa imam eno božično prošnjo. Lahko dobim nekaj trenutkov s svojo mlajšo sestrico?«

Mami in oči sta se zavedela, da sta nagonsko rinila v ospredje in s tem zapostavila hčerko. Tako so se prerivali pred računalnikom, da je nekdo pač moral popustiti. Ela je pač čakala v ozadju. Starša sta se umaknila in ji prepustila sedež.

»Grevi ven iz sobe, ampak naju potem pokliči, da se poslovimo!« je skrbno rekla mami.

Ko so se vrata zaprla, je Ela oživila.

»Kva dogaja, seka?« me je živahno vprašala.

»Kaj misliš s tem?«

»Mislim, da veš, kaj mislim. Ves ekran žari od tvoje zaljubljenosti. Okoli tvojega obraza so sami srčki. No povej, kdo je.« jo je zanimalo.

Razmišljala sem, kaj naj ji povem. Res je, da mi je bila njena navzočnost nadvse ljuba, ampak niti nisem bila prepričana, če bo sploh razumela. Odločila sem se, da ji samo namignem.

»Mislim, da mi je všeč sošolec,« sem se negotovo nasmehnila.

»Ja, in..?« me je z zanimanjem vzpodbujala.

»Ampak ne vem, kaj naj storim, ker je ravnateljev sin...«

Zasmejala se je, kot da je ravnokar prebrala najbolj zanimivo rumeno novičko.

»Povej več, povej več...« je lačno nadaljevala.

Omenila sem ji, da imam občutek, da ravnatelju nisem preveč všeč.

»Ni problema. To so pač tisti. Vsi imamo s tem probleme,« je ležerno odgovorila.

Potem sem ji povedala, kako sem po naključju izžrebala njegovo darilo in on moje in kako se mi je ob tem nasmehnil. Seveda sem izpustila podrobnosti o sorodnih dušah in o posvetilu znotraj cd-ja. Povedala sem ji v bistvu izključno podatke, za katere sem bila *prepričana*, da so se zgodili. Dogodke, ki so se zgodili medtem, ko sem jaz bila v svojem telesu in on v svojem.

Navdušeno je spremljala povedano in tudi sama se mi je odprla, kolikor se je v tako kratkem času dalo. Povedala mi je, da sta z Gregorjem skupaj že pet let in da sta – poleg vzponov in padcev, ki jih ima vsak par – zelo srečna in da razmišljata celo o poroki. Ampak da je to zaenkrat še skrivnost. Počutila sem se počaščeno.

»Hvala za tako lepo novico, čestitam,« sem ji navdušeno rekla. Pomislila sem, da se sama najbrž ne bom nikoli več poročila. Ker je moja poroka *že bila*. Včeraj.

»Saj veš, ti tako ali tako ne moreš tega povedati nikomur tukaj, ker si pač na drugem koncu sveta,« se je izmikala. V njenih besedah pa je bilo vseeno čutiti ljubezen.

Kmalu je vrsta za mojim računalnikom postajala vedno daljše in morali sva se posloviti. Seveda, vsi so želeli govoriti z domačimi na božični večer. Ela je poklicala še starša in še enkrat smo si voščili vesele praznike. Prekinili smo zvezo in stol pred računalnikom sem prepustila drugim.

Zamišljeno sem odšla do sobe in se spomnila, kaj me čaka danes zvečer. Sredi stopnic sem naenkrat začela hoditi hitreje, dokler nisem skoraj tekla. Najbrž sem tisti večer postavila rekord v hitrostnem tuširanju in umivanju zob. Bila sem veliko prehitra. Spat sem šla ob osmih zvečer in bilo mi je logično, da Ravija še ni. Legla sem v posteljo in se sprostila. Ko sem začutila, kako počasi tonem v spanec, sem se odločila nekaj poskusiti.

29. PRVI TRENING

Hotela sem oditi iz telesa, ampak čisto sama. Želela sem ga presenetiti. Pomislila sem na včerajšnjo noč. Kako sem se počutila, ko me je Ravi dvignil nad telo? Predstavljala sem si sebe, kako lebdim nad telesom. Moj ritem dihanja je bil vedno bolj miren... In naenkrat sem obvisela nad telesom.

Bilo je naporno, ker sem si vsak naslednji korak morala *predstavljati*. Kot da bi trenirala mišico, za katero sploh nisem vedela, da obstaja. Nato sem si *predstavljala*, da stojim ob postelji. Takoj sem bila tam. Zakon teleportacije je bil absoluten in vedno izveden v milijoninki sekunde. Svojo srebrno popkovino sem previdno zavezala na levo nogo, kot prejšnji večer. In že sem bila svobodna. Kmalu sem zaznala njegovo vibracijo in skrila sem se pod posteljo. Moje lastno telo bo krinka, da me ne bo takoj opazil.

»Ina?« je vprašal. Materializiral se je čisto pri mojem telesu.

»Moj bog... Ina. Ina! INA!«

Odločila sem se, da nemudoma končam dramatični prizor. Brez vsakršnega plazenja sem kar vstala in molela zgornji del telesa skozi posteljo.

»Kaj pa je?« sem se nasmehnila.

»To sploh ni smešno. Mislim, da si mrtva.« je resno rekel Ravi.

»Mrtva?« sem počasi vprašala.

»Se zavedaš, kako nevaren postopek si danes izvedla? Če bi šlo kaj narobe, si ne bi nikoli oprostil...«

»Čakaj, čakaj, kaj hočeš reči s tem? Meni je bilo pa prav zabavno.«

»Če bi se vrstica strgala ali zaradi katerega koli razloga poškodovala, bi ti bila v resni nevarnosti. Strgati vrstico je tako, kot napraviti samomor. V trenutku te posrka v zelo nizke vibracije. Ne rečem, nekatere so prav zabavne, ampak... Ko si enkrat tam, je vrnitev skoraj nemogoča.«

»Prav. Oprosti.«

»Ne morem te še enkrat izgubiti. Prav dosti mi je že tega, da te nenehno izgubljam in iščem.«

»Vem, ja. Meni tudi.«

Spomnil se je na to, da mora ohranjati stanje sreče in se popravil. Zravnal je hrbet in ponosno vprašal:

»Kako torej, greva letet?«

Prestavila sem se čisto zraven njega in zapeljivo rekla:

»Z veseljem, gospod pilot.«

Ko je presenečeno zazijal, sem že izginila skozi vrata. Sledil mi je in me vprašal: »Torej si tudi teleportiranje že vadila? Pa kar brez mene?«

»Saj razumeš, kako je z mano in s šolanjem. Vse me takoj zanima. Mogoče celo... očitno malo preveč,« sem se spomnila svojega podviga. Sploh pa sem imela občutek, da se v meni prebujajo nekakšni stari spomini in da včasih enostavno *vem*, kaj moram narediti.

Povedala sem mu za moje današnje prekrasno fizično počutje. Zasmejal se je.

»Ti je všeč?«

»Čarobno. Še nikoli se nisem tako dobro počutila. Kaj se je zgodilo z mano? Mislim z mojim telesom?«

»Ko greš ven iz telesa... Kako naj to razložim. To je kot čistilni servis. Ti greš ven iz stanovanja in pokličeš čistilko, da ti ga lahko pride očistiti. Ko se znova vrneš, je stanovanje čisto, prezračeno in popolnoma sveže. Enako se zgodi s telesom. Med tem, ko te ni, energija čisti njegovo vibracijo. Ko se vrneš, je telo izjemno sveže, čisto in globoko spočito...«

»Hvala za tako slikovito predstavitev,« sem se nasmehnila.

Nato me je prijel za roko in naju predstavil ven. Ker je v Centralnem Parku znova bila gneča, me je prijel za roko in rekel: »Predlagam, da letenje trenirava kar tam, kjer sva začela z njim.« Prestavil naju je... Na zelen hrib. Na vrhu hriba je bil gozd, pod hribom pa pokopališče. Še bolj spodaj levo je bila hiša. Naša hiša.

»Je to mogoče?« sem začudeno vprašala. Do sedaj sem se teleportirala samo po svoji sobi, ravnokar pa sem ugotovila, da enako hitro deluje tudi pri potovanju na veliko večje razdalje.

»Vse je mogoče,« je prepričano rekel Ravi.

In kot da to ne bi bilo dovolj, je tukaj bil že mrak, ki je naznanjal sončni vzhod. Jutro je bilo brez oblaka in ptiči so se vedno bolj prebujali.

»Na kakšen način pa misliš, da sem te obiskoval pred desetimi leti? Z letalom?« se je nasmehnil. Saj sem vedela, teoretično mi je bilo vse jasno. Ko pa sem stvar preizkusila v praksi, me je zmedlo. Bilo je zares hitro. Mislila sem, da sem *bolj* oddaljena od doma.

Pomislila sem, da bi lahko šla pogledat mojo družino. Sicer sem jo videla že prejšnji dan, ampak... Bila sem tako blizu. Ravi je ujel mojo misel.

»Lahko greš, če želiš, ampak vedi, da sva sem prišla vadit.«

»Lahko greva skupaj pogledat kužka,« sem mu skoraj otročje rekla. Videl je, da me sposobnosti, ki so mi bile dane, zelo prevzemajo.

Šla sva skupaj pogledat kužka, ki je sicer imel spalni prostor pripravljen v dnevni sobi, tako ali tako pa je spal v spalnici mojih staršev. Kjerkoli je hotel, večinoma na postelji. Ko sva vstopila v prostor, se je zbudil in zarenčal. Seveda, bila sva mu tujca, saj ni mogel vedeti, da sem hči njegove lastnice. Na glas je zalajal.

»Ja, kaj pa je?« je rekla mami. »Kaj pa lajaš? Si imela slabe sanje, ali kaj? Ludo?« ga je nežno spraševala. Oči je takoj zaspal nazaj.

Umaknila sva se proti vratom in pes se je pomiril.

»Dober čuvaj, ha?« sem rekla Raviju in Ludo je znova dvignil glavo.

»Morda bi bil res čas, da greva.« je rekel in se odpravil skozi zaprta vrata spalnice.

Sledila sem mu. Ko sem prišla skozi vrata, ga nisem več videla nikjer. Pogledala sem ven in ga opazila na hribu. Na hitro sem prehodila ostale prostore, da sem preverila, če so stvari še vedno tam, kjer sem jih pustila. Večinoma moje sobe niso spreminjali. Elina soba je mirovala v jutranjem mraku. Šla sem mimo njene postelje in nad njeno glavo opazila različne barve zabrisanih premikajočih slik. Očitno je nekaj sanjala in ni se mi dalo raziskovati njenih sanj. Zdelo se mi je, kot da bi vdiral v njeno zasebnost. Hitro sem jo pobožala v slovo in odšla ven. Materializirala sem se na hribu, poleg svojega inštruktorja. Bil je resen in očitno sem nekaj naredila narobe.

»Še ena stvar je zelo pomembna,« je začel, medtem ko sva na hribu sede opazovala sončni vzhod.

»Sposobnosti dobiš glede na stanje zavesti, na visoko moralo. Kot da bi to bila varovalka, da jih ne moreš uporabljati v zle namene. Lahko jih uporabljaš samo zato, da koristiš človeštvu. V nasprotnem primeru se avtomatsko izklopijo.«

»Ali je narobe samo obiskovati ljudi?« sem vprašala.

»V bistvu... Ja. Če jih ne obiščeš zaradi močnega namena in želje po tem, da pomagaš, se sposobnost avtomatsko izklopi. Danes nisva želela pomagati nikomur in Ludo je to začutil. Bila sva kot dva nepridiprava v spalnici. Začutil sem neprimernost početja in se odpravil ven. Drugače bi bilo, če bi te tvoji danes zares potrebovali.«

Skušala sem razumeti povedano. Torej moram biti zelo rahločutna do sebe, ali res *hočem ljudem dobro*, v vsaki sekundi. Niti sama si nisem predstavljala, da me moj lasten ego premami tako hitro. Misliła sem, da sem pozitivna oseba.

»Kako si se počutila, ko sem te prvič obiskal?« me je vprašal.

»Zelo prestrašeno.«

»Vidiš. Zato s takimi obiski nikomur ne pomagaš, zgolj prestrašiš ljudi. Strah pa privablja izrazito negativne vibracije. Ko te je enkrat strah, se misli, ki vzpodbujajo to čustvo, samo množijo. Ker nekateri ljudje ne vedo, da morajo takrat preklopiti na občutek sreče – si ga predstavljati in ga realizirati, so takšni obiski lahko precej škodljivi.«

Stopil mi je na ego. »Zakaj si me pa *ti* potem obiskal?«

Nasmehnil se je. Vedel je, da ga bom to vprašala.

»Ker sem vseeno imel dober namen,« je razložil. »Mislim sem se ti pokazati. S tem bi ti dvignil zavest in ti pomagal, da znova najdeš prvotno vibracijo svoje duše.«

»Prav, prav, imel si dober namen,« sem priznala.

»Hotel sem počakati, da zaspíš, ko si me zelo milo prosila, naj grem. Tisti večer sem zato moral oditi. Nikoli ne moreš človeka spremeniti proti njegovi volji. Vesel sem bil, ker me v drugo nisi odslovila.«

Pomislila sem, kako smo ljudje zablokirana bitja. Bojimo se vsega, česar ne razumemo. Seveda ga tudi prvič ne bi odslovila, če bi upala pogledati resnici v oči. Če bi *vedela, kdo je*. Seveda bi ga sprejela z odprtimi rokami. V bistvu se mi zdi, da bi celo *on* moral bežati pred mano. Zasmejal se je.

»Ali res prebereš čisto vsako mojo misel?« sem se ujezila.

»Saj ni tako težko. Tudi ti se boš tega naučila, kajti že sedaj zaznavaš njihove barvne meglice. Samo anteno moraš izostriti,« je bil praktičen.

»Kmalu bodo to znali vsi in bo to postal temeljni način komunikacije,« je resno rekel. »Kot mobilni. Seveda pa bodo to sposobnost dobili samo tisti, ki bodo globoko v sebi trdno prepričani, da jo želijo uporabljati *samo* v dobre namene.«

Imelo je smisel. Nisem se počutila več tako neobojno, ker sem v povezavi z njim vsako sekundo. Celo všeč mi je bilo. Do njega tako ali tako nisem nikoli mogla imeti nobenih skrivnosti, ni se mi zdelo naravno. Vedno je vedel vse in ni me bilo sram. Moje misli tako ali tako niso nič posebnega. Ne načrtujem nikakršnih množičnih umorov, ali kaj podobnega, kar bi morala skriti pred svetom.

»Kmalu bo tako, ja. Ko bodo vsi ljudje odložili svoj ego in staro genetiko, ki so jo dobili od svojih prednikov, bo naenkrat nastalo veliko prostora v naših glavah. Naenkrat bomo uporabljali večji odstotek možganov. In tudi vedeli bomo, da smo v glavi popolnoma čisti in z jasnim namenom. Ne bo nam več težko spustiti drugega bitja v našo frekvenco misli, take stvari bodo popolnoma naravne.«

Znova se mi je zdelo popolnoma smiselno. Pa čeprav bi se večina človeštva ob takšnih besedah na smrt zgrozila. Pogledala sem naokoli. Bil je že dan, pa čeprav je izgledalo, da je mrzlo. Tako ali tako nisem čutila temperature.

»Ali ne bi bilo že počasi primerno, da se začneva pogovarjati o današnji učni snovi?« je rekel učiteljsko. Zabavalo me je, ker se je uspel tako šaliti. Na drugem koncu planeta sva sedela na hribu in nad nama se je odpiralo nebo. Spomnila sem se, da sem tokrat prvič na dnevni svetlobi in ugotovila, da sva oba rahlo prosojna. Vstala sem.

»Seveda, kar začniva.«

Ravi me je začel učiti. V bistvu je bilo dobro, da sem teleportiranje že znala, kajti to je osnova za letenje. Prvo je namreč zgolj kombinacija dveh različnih slik, dveh občutij. Najprej vidiš, da si tu. Nato si *predstavljaš*, da si tam. In že si tam. Pri letenju pa gre za film. Vsako sličico si moraš predstavljati, vsak korak.

»To je nemogoče!« sem vzkliknila, ko sem si trudila predstavljati vsako sličico posebej. Najdlje, kot sem prišla, je bilo, da sem se materializirala deset metrov nad tlemi in nato znova na tleh. Bila sem jezna.

»Naj te to ne skrbi,« me je pomiril. »Poskusi sprostiti um. Tudi filmsko kolo teče sproščeno, nihče ga ne zateguje, nihče se ne trudi, da bi se kolo vrtelo. Vrti se kar samo od sebe. Sprosti se.«

No, prav. Sedla sem v suho travo in se sprostila. Tudi on je pričel sede meditirati. Počasi sem padla v močan pretok svetlobe. Moj um se je v celoti umiril in misli so nemočno utihnile. Tišina je postala že samoumevna, dejstvo. V to tišino sem si postavila kar kolut filma. Na filmu sem bila jaz, v enakem položaju, kot sem sedela na hribu. Kolut se je pričel vrteti in filmska lina se je začela dvigati.

Tudi sama sem se odlepila od tal. V višini petih metrov sem pomislila: »Super, uspelo mi je!«

V trenutku sem bila znova na tleh.

Ravi je bil takoj pri meni.

»Si v redu?«

»Seveda, samo želela bi si, da bi moja letalska pustolovščina trajala malo dlje,« sem rahlo razočarano odgovorila.

»Jaz pa mislim, da sva za danes naredila zelo veliko.« je ponosno rekel Ravi. »Grega domov?«

»Lahko, ja.«

Prijel me je za roko in materializirala sva se v moji sobi. Spomnila sem se, da mu moram še nekaj reči. Čutila sem, da tudi takšno vprašanje ni več tabu.

»Preden greš. Eno vprašanje imam zate.«

»Ja?« je rekel. Točno sem videla, da ve, o čem razmišljam, pa sem se vseeno naredila neumno.

»Si me ali me nisi včeraj poljubil?«

»Sem, ja. Me veseli, da si si dogodek uspela zapomniti.«

Vedela sem, kaj misli s tem. Ko me je poljubil, sem že bila v svojem telesu in takrat je komunikacija z dušami lahko rahlo ovirana. Ker je duša že vpeta v telo, dostikrat ne more zaznati stvari takih, kot so. Seveda so tu tudi človeške blokade, koliko si sploh *dovolimo* zaznavati.

»Če imaš danes slučajno podoben namen, bom zelo vesela, če ga opraviš preden bom znova v svoji lupini,« sem rekla, kot da mi ni mar, kaj bo naredil. Obrnila sem se stran, on pa me je prijel za roko in me potegnil k sebi. Najine ustnice so se zlile.

Ko doživiš poljub, ga navadno doživiš na obeh ravneh. Telesni in psihični. Čeprav sem ga doživela samo na psihični ravni, nisem ničesar pogrešala. Znova sem se pogreznila v zlivanje z njim, ki je bil del mene. Ki me je poznal vse od mojega obstoja. Ki je na nek način *bil* jaz. Takšnemu poljubu, kot mi ga je znal dati Ravi, bi težko rekla poljub. Bilo je bolj zlivanje v enost, kot pa združevanje ustnic.

Tokrat sva se dvignila kar sama od sebe. Objeta sva se zlivala v poljubu in se ustavila v zraku, kakšna dva decimetra nad tlemi. Znova naju je zajela tišina.

Ne vem, kako dolgo je poljub trajal, ker se je čas tako ali tako ustavil. Pomislila sem, *takšnega poljuba za lahko noč pa še ne*. Nasmehnil se je.

»Samo toliko, da veš. Veliko sem razmišljal o tem, da se želim videti s tabo. Tudi tako, ko bova... Vsak v svoji *lupini*.« zanalašč je uporabil moj izraz.

»Samo, z očetom sva se za ves teden odpravila smučat.«

»A res? On smuča?«

»Ni tako slab človek, ko ga zares spoznaš. Samo... imel je ... težko preteklost.«

Njegov obraz je preletela senca in začutila sem, da se o tem ne želi pogovarjati. In tudi sama sem bila vesela, ker se tudi meni ni dalo govoriti o njem.

Galantno se mi je zahvalil za lep večer in vedela sem, da misli resno. Znova sva se dogovorila, da se vidiva naslednji dan in radostno sem pomislila, da bo najbrž med počitnicami vsak večer tako.

Legla sem v svoje telo in ponovila postopek privezovanja. Še zadnjič sem začutila veter na ustnicah...

30. TEDEN ZA LJUBEZEN IN UČENJE

V prihodnjem tednu sem kar nisem mogla načuditi sama sebi. Čeprav sem »garala« vse noči, sem se vsako jutro prebudila, kot prerrojena in polna sveže energije. Vedno bolj sem čutila, da je pravilo o »odhodu iz stanovanja« še kako resnično.

»Sicer pa spanja tako ali tako kmalu ne bomo več potrebovali,« mi je nekega večera rekel.

Super. Bila sem že popolnoma navajena, da je neprestano razbijal moja dosedanja prepričanja o življenju na Zemlji. Do zdaj sem že približno ugotovila, kako priti do prave resnice. Zbrati moram vse podatke o tem, kar sem se naučila o osnovah bivanja tukaj in jih obrniti na glavo. Popolna formula.

»To bi bila odlična teoretična razlaga za v učbenik,« me je dopolnil. Nasmehnila sem se.

»Me veseli, da ti je všeč.«

Sicer pa sem v enem tednu uspela precej dobro osvojiti letenje. Spomnim se, da sem si za prvo daljšo pot izbrala prav pot do Kipa svobode. Zdela se mi je lepa točka za vajo. Trening koncentracije in na koncu nagrada: božanski razgled. Ko mi je uspelo pristati na glavi kipa, sem olajšano zadihala. Vedela sem, da je reakcija dihanja zgolj navada, kajti v tej dimenziji tako ali tako nisem potrebovala kisika. Čutila pa sem se veliko močnejšo, kot prej. Nekaj pa sem vendarle pogrešala. Občutek ponosa in samohvale, ker mi je uspelo.

»Ti občutki počasi izginjajo,« mi je rekel.

»Počasi se bodo v tvojem eteričnem telesu raztopila čisto vsa čustva.«

Ustrašila sem se. Nekatera čustva so bila čisto v redu in nisem jih hotela izgubiti. Bil je dokaz, da obstajam, menjavanje prijetnih in neprijetnih občutkov pa je sliki mojega življenja dajalo potreben kontrast. Če sem bila prej žalostna, občutim močno razliko, kot potem, ko sem vesela. To mi daje občutek, da sem boljše, kot prej.

»Kaj pa, če bi obstajala formula, da ostaneš v tem stanju? Da nikoli več ne zjokaš? Pa ne zato, ker bi občutka želela potlačiti, ampak zato, ker jih enostavno ne bi bilo več tam. Kaj, če bi tako lahko svoje fizično telo pripravila do te stopnje, da bi v celoti sledilo duši? To, kar počneva v tej dimenziji, bi lahko uresničila tudi v fizičnem telesu. Ali ni to izziv?«

»Ali to pomeni, da ... Mislim, če ne bi imela več čustev, kako bi... občutila ljubezen?« To vprašanje sem le s težavo oblikovala in Ravi je lahko opazoval njegovo nastajanje. Postavitev besed in vejic, radiranje, znova postavitve besed in šele nato sem stavek ubesedila.

»Seveda ne,« me je pomiril. »Se spomniš svojega bivanja na gorečem planetu?«

Ja, spominjala sem se. Zanimivo, kajti občutek sem imela, kot da sem se vsak dan tega tedna spomnila več stvari iz prejšnjih življenj. Informacije so kar kapljale v mojo - zdaj že zelo prostorno - zavest. In spomnila sem se planeta, bolj vročega od Sonca. Spomnila sem se bitij, ki smo imela neslišno, visoko vibracijo. Naš rodni planet je sicer bil ta goreča zvezda, sicer pa smo, kot ena izmed pomembnejših postojank te vrste, nadzirali ravnovesje v vesolju. Nikjer ni smelo biti preveč teme. Kjer so bitja – ne nujno Zemljani, temveč prebivalci katerega koli planeta – pozabila svojo nalogo v Univerzumu, smo pač prišli pomagat. Zadnjih štiri tisoč let smo se največ ukvarjali prav z Zemljo, saj je človeštvo začelo popolnoma pozabljati pravi namen svojega obstoja in obstoja tega zelenega planeta...

»Tvoji spomini so vedno bolj čisti, zdaj so že skoraj tako jasni kot moji,« je bil zadovoljen. Nadaljeval je.

»Se mogoče spomniš, ali smo na tem planetu čustvovali? Mislim, ali smo se jezili, jokali in se kako drugače nespoštljivo vedli drug do drugega?«

Da bi se lažje zbrala, sem zaprla oči. »Ne. Vsaj ne, da bi se spomnila. Spomnim pa se nenehnega stanja ... Globokega miru in sreče. Tudi močne ljubezni. Vendar ni bila tako površinska, kot jo lahko občutijo telesa ljudi na Zemlji, kot zaljubljenost. Bila je prisotna kot ... Globoko stanje vsakega bitja posebej.«

»Mislim, da si si ravnokar odgovorila na vprašanje,« mi je odgovoril.

Bila sem pomirjena in zadovoljna. Vsak dan sem lahko čutila, kako raztapljam stara sporočila, ki so se zadrževala v mojem telesu, kdo ve, od kdaj. Ravi je rekel, da je pri človeških telesih najbolj zabavno prav to, ker nosijo v sebi genetske zapise za vse generacije nazaj. Zato se tisti, ki svojega obnašanja ne opazujejo, dostikrat začnejo obnašati kot svoji starši ali pa najbližji sorodniki. Odtod prihaja navezanost. Navezanost na vse: na ljudi, predmete, spomine, dogodke, občutke,... Odtod prihaja strah, da bomo morda spoznali, da sploh nismo to, za kar se izdajamo.

Ta teden sem se učila in še enkrat učila. Srkala sem znanje, ki sem ga nekoč že znala, zato se ga je bilo še lažje zapomniti. Kot da bi se učila za nekakšno maturo.

Tudi moje ljubezensko življenje je naravnost cvetelo. Ves teden sem čutila nenehno stanje ljubezni, pa naj je bil moj ljubljeni ob meni, ali ne. Vedela sem, da je vse mogoče in moje fizično telo se je privajalo na vedno višjo vibracijo. Bila sem absolutno zdrava in počutila sem se odlično. Vse skupaj je kar prehitro minilo. Na poslednjo noč, preden sva se poslovila, sem prvič občutila rahlo negotovost. Bila je nedelja, zadnji dan pred ponovnim začetkom šole.

»Se dobiva jutri zjutraj pred šolo?« me je nasmejano vprašal. Čutila sem, da se dogodka že prav veseli in da komaj čaka, da njegovo telo tudi v resnici objame moje telo. Čeprav vse kar se je med tednom dogajalo, že skoraj ni moglo biti bolj resnično. Zame so ti nočni treningi postali veliko bolj pomembni, kot to, kar se je dogajalo podnevi. Ker so bili dnevi kratki, sem dostikrat šla spat že ob šestih popoldne. Naprej sem nekaj ur vadila, nato pa sva se skupaj odpravila po svetu. Večinoma sva vadila na različnih lokacijah: v Indiji, Egiptu, Avstraliji, Južni Ameriki,...

Na nekaterih lokacijah so naju videli celo ljudje, ki so bili v svojih telesih in vedela sem, da bo takšnih mojstrov vedno več. Da ljudje, ki bodo to znali, sploh ne bodo več mojstri, temveč normalni prebivalci planeta. Ljudje, ki *tega ne bodo znali*, bodo pa enostavno samo zelo zastareli. Kot berači ali brezdomci.

Ob njegovem vprašanju sem pogoltnila slino. »Kako naj vem, da je to... Bilo zares resnično? Razmišljala sem...«

»Tvoja prva napaka.«

»Kaj?«

»Da si *razmišljala*.«

»Ja, ja, saj vem. Morala bi biti brez misli.«

»Če dvomiš samo za sekundo, ali je ta teden bil zares resničen, samo poglej, kako se je na delo, ki sva ga opravljala ponoči, odzvalo tvoje telo. Bila si lahkotna, zdrava kot še nikoli, ves čas bi prepevala ali plesala...«

»Tukaj še nisem povsem prepričana, ali gre za prevelike količine spanja ali za zaljubljenost...«

Oba sva se zasmejala.

»Bi me lahko prosim počakala jutri, mislim danes, pred šolo?« me je vedro vprašal in pregnal črne misli.

»Bi se srečala z mano?« njegove oči so se božansko lesketale.

»Seveda. Z veseljem.«

»Petnajst minut pred pol osmo?«

»Prav.«

Poljubil me je. Znova sem pozabila na to, kdo sem. Bila sem eno z njim.

Ko sem se povezala s svojim telesom, sem znova občutila neznansko prijetno prebujenja mojega snovnega obstoja in vsaka mišica v telesu mi je bila pripravljena v celoti služiti. Na tak način bi lahko bila tudi vrhunska športnica, alpinistka, ... Lahko bi bila kdorkoli. Še enkrat sem začutila moč besed: vse je mogoče. Zares. Vse je mogoče.

31. ZMENEK NA SLEPO

Vstala sem, kot bi me izstrelili iz topa. Ko sem začutila popolno povezanost s telesom, je tudi Ravi odšel (vedno je za vsak slučaj ostal pri meni do konca postopka).

Takoj sem odšla pod tuš, kjer sem v celoti opravila 'generalno čiščenje'. Umila sem si glavo, uporabila sem odišavljeno in rahlo začinjeno indijsko milo, ki sem si ga kupila med tednom in si po tuširanju vtrla losijon za kožo. Na koncu sem se pogledala v ogledalo in ugotovila, da moje telo kar žari od zdravja. Ljubeče sem se nasmehnila podobi v ogledalu: »Ti krem sploh ne potrebuješ več«.

V sobi sem se lotila garderobe. Že prejšnji večer sem si pred spanjem pripravila oblačila, ampak to jutro sem se počutila drugače. Namesto roza kombinacije sem si izbrala belo. Počutila sem se tako čisto (tako v fizičnem, kot tudi v duhovnem smislu) in tako srečno. Želela sem svojim občutkom dodati tudi vizualno podobo. Vzela sem svežo belo majico z ovratnikom in čez oblekla bel pullover.

Ko sem bila že pripravljena, sem še enkrat pogledala v ogledalo, da bi preverila ali lahko kako polepšam svoj obraz. Počutila sem se zares... Lepo. Zdelo se mi je, da je koža na mojem obrazu izžarevala natanko takšen sijaj, kot si ga na retuširanih fotografijah manekenk prizadevajo pričarati vse kozmetične hiše. Vendar so to delale na umeten način, od zunaj. Moj obraz pa je sijal *od znotraj*. Tako sem se lahko odločila, da bom očitno morala nehati uporabljati make-up.

Vzela sem nahrbtnik in se odpravila v jedilnico. Zajtrk se mi je zdel odličen in zelo ljubeče sem nahranila svoje telo. Ko sem končala, sem pogledala na uro. Deset do sedmih.

Odpravila sem se do izhoda in videla, da je Hannah že prispela. Stekla sem ven, pomahala mi je in prisedla sem v avto. Cel teden se nisva videli in ko me je zagledala, je bila popolnoma začudena.

»Okej,« je začela, »Nova frizura ni, make-upa očitno sploh ne nosiš, čeprav bi prisegla, da si bila pri kozmetičarki, novih oblačil ni,... Dišiš, ampak to ni to. KAJ ZA VRAGA SE JE ZGODILO S TABO?!« njeno navdušenje je bilo že skoraj evforično.

»Oprosti malo preveč sem se vživela, moraš me razumeti. Ravno kar sem videla utelešeni čudež, boginjo,« mi je razložila.

»Tako dobro pa spet na zgledam,« sem se pošalila, čeprav sem v barvi njenega glasu zaznavala, da govori resnico.

»Prav imaš. Ne tako dobro. Ti zgledaš *boljše*.«

Prižgani avto je zabrnel in odpeljali sva se proti šoli.

»Zaljubljena si, kajne?« me je takoj prebrala.

»No. Ja, mislim, ne. Zapleteno je. Ne vem, če tudi on čuti tako.« To je bilo res. V

fizični obliki mi še ni izkazal ljubezni. Po vseh svojih izkušnjah, ki sem jih imela v življenju glede dvoma in norosti, sem se hotela prepričati, da je vse skupaj resnično, preden karkoli komurkoli razglasim.

»Če bi bila jaz v takšni situaciji ne bi tako žarela,« je vztrajala Hannah in odločila sem se, da pogovor obrnem v drugo smer.

»Kako si pa ti kaj preživela praznike?« sem jo vprašala.

»Ah, menjava teme. Tudi prav,« me je prebrala. »Veliko sem bila doma pri svojih starših. Krasili smo jelko, pojedli ogromne količine hrane in sprejemali obiske sorodnikov.«

Spomnila sem se, da sem to parado letos zamudila. Moji pa so zagotovo preživeli podoben tradicionalen obhod po obiskih. Očitno je povsod po svetu tako.

Cesta je bila presenetljivo prazna in ob sedmi uri in deset minut sva bili že pred vhodom.

»In, zakaj sem morala biti tako zgodaj pri tebi?« je vprašala. Ko me je prejšnji dan poklicala, in sva se dogovarjali kdaj me pride iskat, sem jo izrecno prosila, če je lahko točna, če ne že prezgodnja.

»Pred šolo se dobim s... Prijateljem.«

»Kako smo skrivnostni. Tudi prav,« je ravnodušno skomignila.

»Saj veš, da ti bom vse povedala, ko bom ... zares prepričana. Vedno ti zaupam.«

»Ja, ja. Pohiti zdaj, da ne zamudiš,« me je ljubeče nagnala ven iz avta.

Odprla sem vrata in stopila na pločnik pred šolo. Vedno več dijakov se je drenjalo pred vhodom, vsi pa so se odpravljali noter. Nihče ni čakal pred vrati.

Pomiri se, Ina. Ura še ni niti petnajst čez sedem. Zagotovo je želel biti pač točen. Tako sem se postavila na najbolj vidno mesto pred vrati. Ker sem bila – razen kavbojk - pretežno v belem, me res ni bilo mogoče zgrešiti. Tako sem razmišljala, ali nisem morda preveč vpadljiva in znova pogledala na uro.

Sedem in petnajst minut. Mogoče pa moja ura prehiteva. Gneča pred vhodom je bila vedno večja in dijaki so se družili, se šalili in pogovarjali, kako je bilo med prazniki. Nato so odšli noter in pred vrati se je znova zbrala nova skupinica ljudi, ki je govorila o podobnih temah.

Ves čas sem med čakanjem poslušala vprašanja: kako je bilo med prazniki? Kje si pa ti bil? O, ste šli smučat? Smo se kar spočili... Ob vsaki trditvi sem se spomnila na svoja doživetja in se prepričevala, da je vse, kar sem doživela med prazniki, bilo *resnično*. Bog vendar ne more biti tako krut, da bi se z menoj pošalil na takšen način.

Pomislila sem, kaj se mi je zgodilo na zadnji dan šole. Žrebanje... To je bilo resnično, saj imam vendar *dokaz*. Zagotovo bo prišel. Mora priti.

Dvajset čez sedmo. Začutila sem tako dobro znani okus po železu in danes je bil še posebno izrazit. Pogledala sem v smeri vonja po krvi in zagledala ravnatelja Daviesa. Bilo je več kot očitno, da je naravnost razjarjen in oči je že zdavnaj zapičil vame.

»Kako, dijakinja? Smo se imeli lepo med prazniki?« mi je narejeno rekel.

»Zakaj se pa zadržujete pred stavbo? Notri čaka znanje. Zares ne bi bilo pametno zamuditi prvega šolskega dne po počitnicah,« je hladno nadaljeval.

Ko sem mu zagotovila, da takoj pridem, da samo počakam prijateljico, se je hladno nasmehnil.

»Na tvojem mestu *je ne bi čakal predolgo*,« je rekel s posebnim poudarkom, preden je odšel v stavbo.

Kako čuden pogovor. Sicer pa... Kdaj pa je še bila komunikacija med nama z ravnateljem normalna?

Pet do pol osmih je mimo mene prišla Hannah in mi pokazala oba palca, v smislu: »Dejmo, punca!«. Zaželela mi je srečo in odšla po stopnicah v šolo.

Pol osem. Slišala sem, kako je znotraj stavbe zazvonil šolski zvonec in okolje se je počasi umirilo. Tudi sama sem razmišljala, da bi odšla noter. Očitno sem zares vse skupaj samo sanjala. Prelepo je bilo, da bi bilo res. V mislih, da sem lahko bila tako nora, da sem ponoči doživljala tako resnične halucinacije, mi je avtomatsko šlo na jok. Znova sem začutila pritisk čustev, ki se me ves teden niso niti dotaknila. Doživljala sem močan občutek žalosti in stanje žalovanja. Jokala sem pred vhodom v šolo in bila sem vesela, ker ni bilo več nikjer nikogar.

Ko sem v roku ene minute uspela v celoti pokvariti »božanski videz« svojega obraza, sem se odločila, da najbrž ne bi bilo preveč pametno, da grem v razred. Z ravnateljem bom opravila kasneje. Zaradi enega dne izostanka pa me menda res ne more izključiti. Mislila sem se odpraviti in namenila sem se proti domu. Morda bo to prvi dan šole, ki ga bom uradno prešpricala.

Naredila sem pet korakov in obstala. Obrnila sem se nazaj proti vratom. Ura je že zdavnaj kazala osmo in vedela sem, da ga ne bo. Vseeno je košček mene popolnoma in celoti verjel, da se mi ne meša. Da je teden, ki sem ga preživela z njim, bil resničen. Obstala sem pred vrati in gledala obvestila. Smešno. Saj nikjer na oglasni deski v vitrini ne bi objavili: *pozdravljena, Ina. Roberta danes ne bo. Zelo nam je žal, ker si si vse samo domišljala, ampak bilo te je pa vseeno zelo zabavno gledati*.

Gledala sem proti Centralnemu Parku in še enkrat pomislila, da bi šla domov. Počasi in s togimi koraki sem krenila proti parku. Ura: osem in petnajst minut. Tokrat sem se ustavila pri desetih korakih, ko me je nekdo od zadaj povlekel za roko. Naenkrat me je obrnilo. Toplo telo me je priželo k sebi. Dišal je. Brez parfumov, samo *on*. Tega

prej, na daljavo, nisem mogla zaznati. Čutila sem pospešeno utripanje svojega srca in moje življenje se je znova obrnilo v pravo smer.

»Prosim oprosti mi za zamudo, zares sem prišel, takoj ko sem lahko...«

V njegovem zadihanem glasu sem občutila iskrenost in skrb. Moj obraz je vzel med dlani in me pogledal v oči.

»Kaj pa je to?« je rekel in s palci otrl solze pod mojimi očmi. Zaznal je moje misli. »Zaradi mene? Kaj pa stanje sreče, o katerem sva se pogovarjala?«

»Zaenkrat mi še ne gre prav dobro, če ne vem, ali sploh obstajaš ali ne. Moraš razumeti, da je to zelo močno zakoreninjeno v meni, kot travma iz otroštva. Nekateri se v otroštvu ustrašijo pajka in potem se vse življenje bojijo pajkov. No, vidiš. Jaz pa sem bojim, da te ni. Da sploh ne obstajaš. Da si privid...«

Utišal me je s poljubom. Tokrat sta sodelovali tudi najini telesi in poleg energetske združitve sem začutila tudi močno potrebo po telesni. Prijetno trenje njegovih tankih a še vedno mehkih in sproščenih ustnic z mojimi sem občutila po vsem telesu in kmalu nisem več vedela, ali sama vibriram od poželenja ali pa je New York stresel potres. Imela sva srečo, ker sva bila na pločniku sama, kajti Ravi se ni vživel v to telesno izkušnjo nič manj kot jaz. Skozi pulover sem občutila bitje njegovega srca in čeprav se mi je to do sedaj zdelo nemogoče, sem čutila, da celo najini srci bijeta kot eno, pa čeprav v noro hitrem tempu. Svoje telo sem popolnoma odprla in moj trup je bil popolnoma mehek, med tem, ko so se moje roke, tako kot njegove, oklepale objemajočega telesa, kot da jim gre za življenje. Vedela sem, da se je vse življenje do sedaj splačalo čakati na prvi poljub. Še posebno, ker je bil z *njim*. In ker je bil tako... Nadzemeljsko čudovit.

»Upam, da je tole dovolj velik dokaz, da sem resničen,« je zadihano rekel, »čeprav česa takega pa res nisem pričakoval.«

»Sem bila tako zanič?« sem se že bila sposobna šaliti.

»Moje telo se je ... treslo od poželenja. Vsaka celica si te je želela. In še vedno si te želi,« je zaključil.

»Sem se pa že bala, da sem bila jaz tista s Parkinsonovo boleznijo...« sem se nasmehnila.

Še enkrat me je poljubil in svet se je še enkrat zatresel. Nekaj sem ga še hotela vprašati, ampak bilo je prepozno. Vrtinec je odplaknil vse moje misli in znova sem obstala v božanski ljubezni. Bilo je tako preprosto. Ne vem, kako dolgo sva se poljubljala, ampak imelo je okus po razsvetljenju. Vsa ulica se je bleščala, malo od snega, malo od svetlobe, ki naju je obkrožala. Pri približno petnajstem poljubu sem zaznavala že vse mogoče vibracije, pa čeprav sem bila še vedno pripeta na svoje telo. Imela sem občutek, da ni več ovir. Da se je vse, kar me je težilo, kar raztopilo v Ravijevem objemu in da sploh ni pomembno, zakaj je zamudil... Zakaj je zamudil, saj res, *to* sem ga hotela vprašati! Začutil je mojo misel.

S težavo sva razklenila objem in se šla sprehajati, seveda z roko v roki. Svoje prste je prepletel med moje in to se mi je zdelo nekaj najbolj naravnega in domačega. Na današnji dan, prvi dan, ko sva se zares lahko družila vsak v svojem telesu, je šola pač morala počakati. Šla sva do nama tako dobro znanega Centralnega Parka, ki je itak bil tako velik, da bi se lahko sprehajala več dni, pa ga ne bi obhodila...

»Zakaj sem zamudil? V bistvu je zelo preprosto. Očetu sem povedal, da si mi zares zelo všeč, nato se je razjezil, kot da sem mu nekoga ubil. In ker sem ob tem še vedno bil zelo dobre volje, me je zaklenil v sobo. Ko sem ugotovil, da ga z glasnim neodobnavanjem in boksanjem v vrata le še bolj podžigam, sem utihnil in počakal, da se je odpravil v službo. Nato sem pobegnil skozi okno in poklical taksi. Vmes sem te v mislih ves čas prosil, da ostani pri vratih šole. Skrajni čas je že torej, da mi daš številko mobitela, da te lahko pokličem. No, čeprav sva danes preizkusila, da tudi telepatija pri nama deluje. Pa še cenejša je. Ampak vseeno mi lahko daš številko, za vsak slučaj.«

Nasmehnil se je, jaz pa sem se še enkrat ustavila in ga objela. Spomnila sem se svojih obračanj na pločniku pred šolo in pomislila, da ni daleč čas, ko bom telefon vrgla kar stran. Če me ne bi znova ustavila človeška čustva, bi sporočilo mogoče v celoti ujela, in celo *slišala*. Tako pa se je moje telo odzvalo samo na en del sporočila: *ostani pri šoli*.

»Hvala, ker si pobegnil ven in to samo zame.«

»Pobegnil sem zase. Ne moreš si predstavljati, kako bi trpel ob misli, da drugi del mene tava po mestu in misli, da ne obstajam.«

»Drugi del tebe je imel še zelo zanimiv pogovor s svojim bodočim tastom,« sem mu rekla. Zdelo se mi je pošteno, da omenim tudi ta del mojega čakanja.

»Zdaj vsaj vem, zakaj je bil tako jezen,« sem še dodala. »Se kdaj pogovarjata o tem? Je do tebe tudi takšen?« Odgovoril mi je z vprašanjem.

»Kakšen?«

Povedala sem mu vse, kar vem o njem in kako sva se srečala takoj, ko sem prišla v New York. Vse dogodke sem opisala do podrobnosti. Kako me je gledal na nasprotni strani ceste, kako sem sanjala o njem. Kako sem se že sprijaznila, da ga ne bom več videla, ko sem na prvi šolski dan ugotovila, da je ravnatelj šole. Kako vedno, ko ga srečam, dobim v ustih zelo jasen okus po krvi. Kako sva se srečala v kleti in sem za kazen dobila šolski pripor.

»In tudi Hannah...« tu pa sem se ustavila. Vedela sem, da sem ji *prisegla*. Ne smem izreči ničesar, kar mi je zaupala tisto popoldne. Nikoli nikomur. Ravi je takoj začutil blokado.

»Je kaj narobe?« je vprašal.

»V bistvu ... Je. Obljubila sem ji, da ne bom nikoli nikomur povedala tega, kar mi je zaupala. Ker je to zares nevaren podatek.«

»Saj mi ni treba povedati, se spomniš?« se je nasmehnil.

»Kaj misliš s tem?«

»Ali si ji obljubila tudi, da te informacije ne boš nikoli nikomur telepatsko posredovala?«

»Ne, ampak...«

»Torej tehnično ne kršiva nobenih pravil. In verjemi, da sem eden redkih, ki dejansko lahko pomaga pri tem problemu.«

»Saj se ne gre zate. Tebi bi to povedala v milijoninki sekunde. Samo... Si čisto prepričan, da je to prav?«

»Poskusiva. Če bom ujel sporočilo, potem je zagotovo prav, ker sicer se nama takšen energetski pretok ne bi odprl. Če pa ne bom dobil sprejema, pa mi pač ni usojeno vedeti.«

Strinjala sem se. Ravno sva šla mimo ene izmed lesenih klopic. Ravi je otrl sneg z nje in jo pripravil na udobno sedenje. Sleknil je jakno in jo pogrnil na mesto, kjer naj bi jaz sedela, ter galantno pokazal z rokami: »Mademoiselle...«

»O, hvala. Kaj pa ti? Te ne bo zeblo?«

»Če sem iskren, sem komaj čakal, da jo slečem. Vedno manj me zebe v življenju. Najbrž zaradi dodatne energije. Ali pa zaradi tebe, še nisem čisto prepričan.«

Smeje sem sedla na klop. Ob njegovih šalah sem čutila svoje srce. Lahko sem fizično občutila svobodo ob tem, kako so se ob Raviju raztopili vsi oklepi in ovoji, ki so me omejevali. In moje srce je žarelo kot svobodna zvezda.

»Poskusi misliti samo na ta dogodek,« je rekel. »Kot da si v resnici bil tam. Domnevam, da ti je Hannah to dovolj živo opisala.«

Res, ja. Opis je bil več kot *dovolj* živ. Vedno, ko naju je natakár zmotil, sem imela občutek, da se je pred nama materializiral gospod Davies in naju prebadal s svojimi grozljivimi očmi. Imela sem že skoraj občutek, kot da se je vse to zgodilo *meni*.

Nagonsko sem se zresnila. Ko je Ravi začutil vibracijo mojih misli, je zadovoljno rekel: »No, prav. Čas za sprostitev.«

32. PRENOS

Skušala sem se sprostiti. Na začetku sem se bala izdajstva. Še vedno sem imela slab priokus. Nato pa sem pomislila na Hannah. Kako jo je strah. In kako zelo črno in škodljivo čustvo je strah. Kaj lahko s tem doseže, če se boji. Ali ji res pomagam, če tega ne povem ali pokažem Raviju? Ali zgolj ohranjam njo v tesnem prostoru strahu, kamor se je zaprla? Ali bi sploh razumela, če bi jo vprašala za dovoljenje?

Nato sem pomislila na trdne zakone Energije. Če želiš komu škodovati, enostavno ne moreš več delovati. Ne moreš uporabljati svojega telesa, sposobnosti,... Vsaj ne, če ti je usojeno biti v visoki frekvenci. Potem je tako ali tako vse v redu. Če se bo pretok sprostil, ji bo to očitno v pomoč, in o tem ne odločam jaz. Ne presojam jaz. Zavedela sem se, da v bistvu sploh nimam pravice soditi. Pravico imam samo obstajati in ravnati v skladu z zakoni. In se pri tem zares zabavati. Kako sebično je bilo, da sem mislila, da lahko jaz odločam, kdo je v tej situaciji izdajalec.

Odločila sem se in se sprostila. Zares sprostila. Že prej sem sicer mislila, kako sem sproščena, šele sedaj pa sem ugotovila, da sem v bistvu sedela v krču.

Mišice mojega telesa so postopoma postajale mehkejše. Kjer je obstajala napetost, tja sem pošiljala energijo. Na moje telo je takšen pristop deloval kot nežna vibracijska masaža. Vsaka mišica posebej se je počasi bila pripravljena ukloniti moji volji. Kmalu sem bila popolnoma sproščena. Misli v moji glavi so bile vedno redkejše, dokler niso povsem potihnile. V tišini sem se s celim telesom predala svetlobi. Tokrat je bila še močnejša in čutila sem sposobnost, da bi lahko odšla s telesa, če bi to želela. Bila sem presenečena, kako hitro že lahko pridem do takšnega stanja.

Kmalu se je zgodilo nekaj še bolj presenetljivega. Poleg svetlobe so z neba začele deževati prijetne svetlikajoče kapljice. Izgledalo je, kot bi majhne zvezde padale naravnost na naju. Ko so se me dotaknile, sem imela občutek, da razgrajujejo moje telo, ampak bilo je zelo prijetno. Kot da bi bila sposobna doživeti nekakšno globinsko tuširanje. Kresničke so prodirale vame in v mojem telesu ustvarjale novo vibracijo.

Kmalu sem čutila, da sem bolj izpolnjena s sabo, kot prej. Kot da sem sestavila oba dela svoje biti. Kot da niti nisem več ženska, ampak sem neke vrsta bitje, dvospolnik. Pa čeprav nisem zaznavala telesa ali spola. Vedela sem. Očitno nama je uspelo. *Tako je namenjeno.*

Nato sem se še zadnjič trdno odločila, da veselje *bolje* ve, kaj je prav, kot jaz.

Pomislila sem na ta dogodek. Zares sem se vživela. Predstavljala sem si šolo, do zadnje opeke natančno. Njeno notranjost... Stopnice. Razrede. Okna in modre okvirje. Materializirala sem se na vrhu stopnišča... Slika je postajala vedno bolj živa...

Stvari moram pospraviti v nahrbtnik, da bom čim prej doma. Danes bi bilo dobro, da pomagam mami na vrtu. Ker imam preveč predmetov naenkrat, po nesreči izpustim copat. Odbije se od ograje in odfrči v globino. Pogledam dol in vidim vse nivoje stopnic, čisto spodaj pa dno v obliki kvadrata. Tam, kjer se

stopnišče konča. Tam, kamor nihče ne sme niti stopiti. Tam kjer se vse kazni začnejo.

Klet.

Pomislim, da grem pač pobrat, kar mi je padlo. Je to tak greh. Odidem do kleti in vzamem izgubljeni predmet. Zravnam se in pogledam okrog sebe. Zares me zanima, zakaj nihče ne sme sem. Še enkrat se ozrem. Nikjer nikogar. Kaj pa... če napravim en krog po hodniku, potem pa domov. Grem mimo šolskih požarnih alarmov. Bel, srhljiv hodnik. Odpiram vrata. Tukaj je kopirnica. Tole je shramba. Skladišče. Hodnik je vedno bolj temen. Čisto na koncu so ena vrata precej odprta, skozi to odprtino vidim migetajočo svetlobo. Približam se. Na sredini sobe je postavljena navadna bela sveča in ob robu se ji je nabralo že kar nekaj kapljic voska. Najbrž gori že dlje časa. Poleg nje pa je na tleh lesena tabla z nekakšnimi poslikavami. Na sredini table je krog s puščicami, obrnjenimi v različne smeri in na tabli je majhen lesen predmet, kot gumb. Prostor zelo temačen in po stenah visijo maske in amuleti. Pred mano se vrata naenkrat zaprejo.

Naenkrat je pred menoj iz teme vznikne njegov obraz. Z roko sloni na vratih. Njegovi različno obarvani očesi se mi še bolj približata in otrpnem od strahu. Podoba je nadnaravno grozljiva. Tanke ustnice se rezko ledeno nasmehnejo in v temi se zableščijo ob straneh rahlo poševni, a še vedno zelo simetrični zobje.

»Koga pa imamo tukaj?«

»Ime... Ime mi je Hannah, gospod ravnatelj.«

»In kaj išče mlado dekle, kot je Hannah, v tako zakotnem kotičku šole? Se spomniš, kakšna so šolska pravila?«

»Naj ne hodimo v klet..?«

Iz hladne prijaznosti se njegovo počutje spremeni v nestrpnost. Iz drže leva na preži, se začne sprehajati po hodniku mimo mene, gor in dol. Kot mačka, ki se odloča, na kakšen način bo použila ujeto miš. Se bo miš mučila? Bo umrla hitro ali v mukah? Njegov govor postane počasnejši in bolj poudarjen.

»In, zakaj, v božjem imenu, bi potem sploh pomislila na to, da položiš stopalo na kletna tla, kaj šele, da bi prišla do sem?«

Očitajoč britanski bas gromko odmeva po hodniku. Očitno ve, da sva sama. Torej mačke pri dani igri nihče ne bo motil. V danem položaju bi se lahko vsaj onesvestila in se naredila mrtvo, kot miš. Ampak zamrznila sem tako globoko, da se ne morem niti premakniti, kaj šele da bi hlinila smrt.

»Copat ... mi ... je ... p-padel...« skušam pojasniti in ugotovim, da niti nima smisla. Ne bi smela priti sem in pika.

»Ali veš, kaj ti lahko naredim? Kakšno moč imam?« mirno vpraša.

»Lahko poskrbim, da ne samo, da ne boš napravila te gimnazije, tudi drugje te ne bodo želeli sprejeti. Z osnovnošolsko izobrazbo pa... Vso srečo pri iskanju normalne službe. Tako bo tvoje življenje postalo slaba osnova za vse, kar bi želela doseči: se izobraziti, imeti družino, dobiti primerno službo, ... Tvoje življenje bo pekel brez ciljev in brez smisla. Povprečje, če ne celo revščina. Večna muka, ki je hujša od smrti. Si to res želiš!?«

»Nnne, seveda n-nne,« zajeccljam

»ZAKAJ pa si potem rinila sem dol?!«

Čutim, kako se mi oči polnijo s solzami in kot prava ujeta miš čakam na konec. »Prosim, oprostite, nikoli več ne pridem sem. Prisežem pri življenju mojih staršev, pri svojem življenju.«

»Ne bo dovolj.« hladno reče in zniža ton. Znova se vživi v igro in si začne prepevati: »Hm, hm, hm, kaj naj naredimo s teboj...«.

»Nikomur ne bom povedala, da sem bila tu, samo spustite me domov. Obljubim. Res.«

»Ali veš, koliko velja obljuba deklice, ki je ravnokar prišla v puberteto? Ti lahko jaz povem. Nič. Kaj si sploh videla v sobi?« vpraša, kot da išče razlog zakaj bi kdo sploh želel pogledati v temačen kletni prostor.

»Ničesar, razen ene majhne svečke. In ni moja stvar, zakaj je tam.«

»Prav imaš. Ni.« grobo me prime za komolec, da me zaboli. Po eni strani sem vesela, da se je začelo to, kar sem tako ali tako pričakovala.

»Prosim, pustite, da grem. Nikoli ne bom nikomur...«

»Povedala, ja. To sem že slišal...« Vseeno se določi, da spusti mojo roko.

»Prav. Naj ti bo. Nikoli nikomur. To bo najina mala skrivnost. Če pa izvem nasprotno... Veš, kaj sledi. Komu povedati takšno bedarijo, in si pokvariti življenje, to bi bilo zares neumno.«

»Ja, res, ja.« se poskušam celo nasmehiniti. Je to mogoče, da lahko na koncu scenarija miš odkoraka domov – nepoškodovana? V odgovor slišim britanski glas, ki je za odtenek mehkejši.

»Pojdi domov, Hannah.«

»Ja. Hvala, gospod ravnatelj«

Želim si zbežati, da bi bila čim prej lahko doma. Na varnem. Ko poskusim premakniti svoje noge, pa ugotovim, da bom lahko vesela, če se bom sploh premaknila. Še vedno sem otrpla in le s težavo počasi odidem. Nog skorajda ne

čutim, ampak jih vseeno skušam premikati. Ko pridem ven iz šole in ugotovim, da sem zunaj, torej imam vsaj nekaj prostora za bežanje, se moje telo malo sprosti. Začnem teči. Naenkrat mi v kri butne adrenalin in začnem nadnaravno hitro teči. Kot da mi je za petami smrt. Ko prispem do doma, skorajda nisem zadihana. Zares se odločim, da nikoli nikomur tega ne povem. Vse obdobje učenja na tej šoli bom dala vse od sebe. Zares pa se bom izogibala njega in kleti...

Naenkrat me je zajel vrtinec svetlobe in me butnil na klop. Trznila sem in odprla oči. Bilo je, kot po kakšnih zelo resničnih sanjah. Poleg mene se je prebudil tudi Ravi.

»Si videla to?« je navdušeno vprašal.

»Kako se je to zgodilo?« sem začudeno vprašala. »Videla sem več stvari, kot mi jih je ona takrat povedala.«

»Ravno v tem je stvar. Nisva brskala po tvojih spominih. Povezala sva se z njenimi in z univerzalnim znanjem. Videla sva, kaj se je v *resnici* zgodilo.«

»Je to mogoče?«

»Očitno je. Čeprav zaenkrat imajo to sposobnost samo najbolj jasnovidne duše. Ti si vedno bila med njimi.« Bila sem osupla.

»Kako? Ali nisi ti...«

»Močnejši? Seveda sem. Ti pa si bolj jasnovidna.«

»Aha.«

»Še eden izmed razlogov, zakaj sva tako dober par,« se je šarmantno nasmehnil in me znova postavil v resničnost.

33. SKRIVNI KROŽEK IN ZNANJE O TEMNEJŠIH BITJIH

Stisnila sem se k njemu in znova občutila varnost. Zdelo se mi je, da zares delujeva zelo usklajeno in on je te vedel. Vodil me je v točkah moči, lahkotno pa se mi je prepustil, kadar je bilo potrebno uporabiti moč intuicije. Spomnila sem se na vse mogoče pretoke, energijski dež in na vse razsežnosti, ki sem jim ob tem dogodku bila priča. Zavedela sem se, da je to očitno zares moja specialiteta.

Nasmehnila sem se ob misli, kako je na moja videnja reagirala Gina. Takrat sva se srečali prav blizu, nedaleč od tu. Ravi je ujel vibracijo misli, ampak ni točno vedel, kam bi jo umestil.

»Kaj je z Gino?«

»Želi si, da bi jo naučila videti misli.«

»Od kdaj pa to?« je z zanimanjem vprašal.

»Tako po najini prvi skupni preživeti noči, sem dopoldne odšla v Central Park in srečala njo...«

Govorila sem mu o najinem srečanju in nazadnje nisem več vedela, kaj mu govorim in kaj mu kažem. Vse te podobe sem namreč imela tudi v mislih in Ravi je srkal oboje. Video in avdio sliko. Bila sva kot dva prenosna oddajnika. Kmalu je doživetje vsrkal vase, kot da je bil tam.

»Pa bi jo res lahko to naučila, zakaj pa ne,« me je vzpodbujal.

»Navsezadnje veš, zakaj sva tu. Da pripraviva planet na nove vibracije. Smiselno je začeti pri tistih, ki so za to posebno dovzetni. Na koncu bodo tako ali tako vsi, ki jih boš učila...«

»... ki jih bova učila,« sem ga dopolnila. »Navsezadnje si le močnejši, se spomniš.«

»Seveda. Tisti, ki jih bova učila, bodo tako ali tako pomagali pri neizogibni razširitvi novega zavedanja.«

»In stvar se bo razrasla kot divje vrtnice...« sem poetično nadaljevala.

»Kje si pa to slišala?« mi je rekel. Čutilo se je, da stavek ni prišel iz mojih ust.

»To je iz nekega filma, ki mi je všeč. Ravno tako govori o prihodnosti, o tem, kako majhna punčka s svojo čistostjo reši svet.«

»Kot otroci smo res najbolj čisti. In *točno vemo*, zakaj smo prišli.« je zamišljeno nadaljeval Ravi. Naenkrat je vstal.

»Narediva krožek!«

»Kaj?«

»Narediva skrivni krožek, za katerega ne sme vedeti nihče, razen njegovi člani, kaj praviš? Nekje je treba začeti.«

»Si prepričan?«

»Seveda. Kjer je močna negativa, mora biti močna pozitivna.«

»Močna negativa?«

»Priznam, še vedno razmišljam o prizoru, kateremu sem bil priča. Moj oče je očitno v večjih težavah, kot sem mislil. Verjemi, o teh vibracijah vem zelo veliko, saj sem skoraj postal eden izmed njih. Table in gumbki, amuleti in sveče, to je zgolj nekaj prehodov, preko katerih nizka bitja vstopajo. Laž je njihova vrlina in ko si najšibkejši, ti obljubijo pomoč. Občutek imaš, da si tukaj, na dnu, našel prave prijatelje. Nekaj močnejših med njimi zna narediti par trikov, ki te v svoji nemoči popolnoma prevzamejo. *Ne samo, da smo prijatelji, tudi čarati znajo...* Nato ti ta bitja obljubijo svojo ljubezen in pomoč, če jim obljubiš svojo zvestobo. Jaz sem imel srečo. Trznil sem ob besedici če. V meni se je prebudil daljni spomin, da bitja visokih vibracij niso nikoli postavljala pogojev. Kjer obstaja če, tam ni pravega prijateljstva. Imel sem prav. Sprejel sem njihovo igro in si prisegel, da bom zvest le in edino sebi. Začel sem lagati. Začel sem igrati nemoč, zato da so mi bitja še vedno pomagala, hkrati pa sem jim ves čas obljubljal, da jim bom potem zagotovo prisegel zvestobo. Pomagali so mi, da sem se notranje dovolj okrepi, da sem se potihoma začel znova povezovati s svojo prvotno vibracijo. Imel sem srečo, ker velika večina nizko frekvenčnih bitij večinoma nima sposobnosti branja misli. Zato so laži sploh mogoče...«

»In kaj se je zgodilo potem?« sem nestrpno vprašala. Bilo mi je nelagodno predstavljati si njega, sredi negativnega pola vesolja.

»Svoje preizkuse vibracij sem vedno delal na samem. Seveda so mi bitja kmalu omogočila tudi zasebnost, ko sem jim tako zvesto pomagal pri vsaki misiji, ki so jo izvedli. Moral sem jim dati vedeti, da sem del tropa, čeprav smo včasih počeli naravnost ogabne stvari. Veliko ljudi na Zemlji se jim uklanja iz dneva v dan, ker enostavno nimajo znanja. Ker sem v svoji točki moči skušal mirno pogoltniti dejstvo, da ljudem, ki so prisegli svojo zvestobo nizkim frekvencam, pač ne morem pomagati, sem se lažje počutil, čeprav me je včasih močno mikalo, da bi vse te grozote vsaj poskusil preprečiti. Vedel sem, da bi se s tem izdal in da bi moja pot tako bila zapečatená. Tako sem se delal, da se smejim, kadar mi je v resnici šlo na jok, ko so koga mučili. Mojim namišljenim prijateljem sem tako postal še bolj všeč in bili so mi še bolj pripravljeni pomagati, ne glede na to, kaj sem jih prosil. Seveda pa sem jim ves čas obljubljal, da se jim kmalu v celoti pridružim.«

»Nisem si mislila, da je to tako zapleteno...«

»Potem sem nekega dne začutil, da je čas za odhod. Svojim prijateljem sem zahvalil za pomoč in enostavno sem začel vibrirati na drugi frekvenci. Osuplo so opazovali moje izginjanje. Še zadnjič so me pokušali zadržati s krivdo. *Poglej, kaj vse smo storili zate, ti pa odhajaš. Morili smo samo zate in takšna je tvoja hvaležnost*, so vpili. Vedel sem, da je jezik tega področja laž in da je to, kar tulijo, v resnici pohvala zame.

Bili so premagani. Nasmehnil sem se in jim odvrnil: *v ljubezni in vojni je vse dovoljeno. Moj primer je poseben. Pri meni gre za oboje...* Kmalu zatem sem se znova pojavil v Zemeljski obriti in čakal na nov spust.«

Bila sem pretresena. Ravi mi je razložil tudi, da mi te zgodbe ni nikoli mogel tako jasno pokazati, ker v njej nisem bila vpletena, niti nisem imela dostopa do tako nizke vibracije. Če bi mi tak potek dogodkov *pokazati*, bi obstajala nevarnost, da bi ta bitja tudi zares priklicala, odzivajo se namreč na misli. Kot vse na tem svetu.

»Torej obstaja možnost, da sva danes priklicala tudi Aidana?« prvič sem ravnatelja poklicala po imenu.

»No, možnost vedno obstaja. Ampak iskreno upam, da je bil dovolj zaposlen s svojim ravnateljskim delom, da naju ni opazil. Moral bi biti zares sproščen in povezan s kolektivno zavestjo veselja, da bi naju sploh zaznal. In tudi jasnoviden, tako kot si ti. Mislim, da skoraj ni možnosti, da bi naju videl. Me pa zares zanima, kaj ima proti tebi...« se je zamislil.

»Tega najbrž nikoli ne bom izvedela...«

»Prosim obljubi mi, se ga boš še naprej izogibala, prav? Ta bitja so zares nevarna in poskusil bom ugotoviti, kako ga lahko rešimo.«

»To sem si tako ali tako že obljubila. Ob vsakem srečanju z njim si znova obljubim.«

»Prav,« je pomirjeno rekel.

»Prvi korak je zagotovo najin skrivni krožek,« je znova nadaljeval. »Si za?«

»Če bodo ljudje za, sem tudi jaz za.«

»Seveda bodo. Prvo članico že imava, potem pa se bo stvar razširila kot ...«

»... divje vrtnice.« sem znova uporabila izraz iz filma.

»Divje vrtnice, ja.« Nasmehnil se je in me objel okoli ramen.

»Tukaj, sredi Centalnega parka ponosno naznanjam otvoritveno sejo skrivnega krožka,« je ponosno rekel, nato pa se je zamislil.

»Imamo kakšno uradno ime, ali smo pač samo *skrivni krožek*?«

Nasmehnila sem se. Navsezadnje ime niti ni tako pomembno.

»Ne vem. Lahko bi bili skrivni krožek večne luči!«

»To zveni mogoče rahlo pogrebniško...« me je podražil.

»Kaj pa... krožek novih frekvenc,« je razmišljal naglas.

»To zveni pa kot dopolnilni pouk fizike,« sem mu vrnila.

»Pa se ti spomni česa boljšega!«

»Saj poskušam!«

Prišla sva do naslednje klopce in na njej so očitno ljudje že sedeli, ker je bila popolnoma očiščena in suha. Sedla sva in naslonila sem se na njegovo ramo. Zaprla sva oči. Misli so se naenkrat razbežale in obsedela sva v tišini. Tega občutka tišine sem se že navadila...

Naenkrat sva oba odprla oči. Istočasno sva rekla:

»Skrivni krožek.«

34. TEŽAVE

Ravi je pogledal ne uro in ugotovil, da je že pozno.

»Če želim priti domov pred očetom, in se še kdaj v fizični obliki dobiti s tabo, moram pohiteti,« je rekel.

»Prav. Raje te vidim zdajle petnajst minut manj, kot pa da dobim novo prepoved druženja s tabo,« sem se sprijaznila.

Šla sva nazaj do ceste Central West in Ravi je dvignil roko. Taksi je pripeljal v nekaj sekundah. Kako preprosto. Ravi je odprl vrata avtomobila.

»Se še vidiva, sodelavka,« se je pohecal. Temu je sledil poljub in znova se je svet ustavil. Ker sva vedela, da je ta poljub zadnji danes, sva se še bolj oklenila drug drugega.

Taksi je zatrobil.

»Greste ali ne?«

»Takoj,« mu je nasmejjano odgovoril. Videla sem, da se tudi ostali ljudje ne morejo upreti njegovemu šarmu. Enostavno so *morali* biti prijazni z njim in delati, kot jim je naročil. Opazila sem to nadzemesko moč, ki mu je bila dana, ker je ljudem zares hotel samo in nepreklicno dobro. Če bi želel, bi lahko nadziral ves svet. Lepota tega pravila pridobivanja sposobnosti pa je v tem, da mu te sposobnosti sploh ne bi bile dane, če bi jih hotel izkoriščati zase. Če bi za sekundo pomislil, s čim se bo okoristil zaradi te moči, bi jo v trenutku izgubil.

Še enkrat me je poljubil in nato sedel v taksi.

»Se vidiva zvečer?«

»Seveda,« sem svobodno odgovorila. Dan se je razpletel popolnoma drugače, kot sem načrtovala. Za tisoč odstotkov boljše. Lahkotno sem odjadrala proti domu.

K sreči sem prišla ravno na kosilo. Dogodki so se mi enostavno sestavljali v popoln mozaik in vedela sem, da nisem avtor prekrasne slike, ki nastaja. Sem samo... udeležena na vsakem koščku sestavljanke. Sem orodje za nekaj višjega. Pomislila sem, da *moje* želje sploh niso pomembne. Če je takšna ureditev, bom že dobila, kar si želim in zaslužim. Tako, kot sem dobila priložnost, da sem lahko z *njim*.

Ko sem pojedla, sem se odpravila proti svoji sobi. V žepu jakne sem otipala svoj mobilni telefon, ki sem si ga kupila po nekajmesečnem bivanju v Ameriki. Sicer ni bil med najbolj sodobnimi, dalo pa se je komunicirati. Lahko sem govorila s sošolci in sošolkami preko ameriške centrale, kar je bilo v veliko olajšanje moji denarnici. Spomnila sem se, da sem Raviju pozabila dati svojo številko. Pa saj bodo še priložnosti.

Ko sem vstopila v sobo, je zazvonil. Pogledala sem in se razveselila. Klicala me je Hannah in komaj sem čakala, da ji povem, kaj se je zgodilo.

»Hannah? Nikoli ne boš verjela, kaj se je zgodilo...«

»Ina? Končno. Kje si?«

»Čakala sem pred šolo in bila že čisto obupana, ker ga očitno ne bo...«

»Ravnatelj je danes v šoli postavil tebe kot najslabši vzgled...«

»In potem je Robert le prišel, čeprav eno uro prepozno...«

»Rekel je, da te je videl čakati pred šolo...«

»In mi razložil, da se je skregal z očetom zaradi mene, si misliš? In nato je, ko ga je zaklenil v sobo, Robert pobegnil skozi okno...«

»Baje je celo govoril s tabo in si rekla, da boš prišla...«

»Nato sva se sprehajala po parku in ... mislim, da imam fanta.«

»...in njegov zaključek je bil, da gre za namerno žalitev šolskega vrha. Grozi ti izključitev!«

»Kaj?« Šele sedaj sem podrobneje prisluhnila.

»Je to mogoče?« sem še enkrat vprašala.

»Ko govorimo o ravnatelju Daviesu, je vse mogoče...« je prestrašeno rekla.

»Tega vendar ne sme! Ne, ne, zagotovo obstaja rešitev,« sem več kot prepričano rekla. Navsezadnje ljubim njegovega sina. Kakšen paradoks. Bog je pa res šaljivec.

Zamenjala sem temo.

»Kaj pa ti? Si me slišala, kaj sem ti rekla?«

»Čakaj, da sem spomnim...« v parih sekundah tišine se je poskusila spomniti, kaj sem ji dopovedovala z druge strani. Zven besed se ji je v glavi vedno bolj približeval, dokler ni skoraj evforično kriknila.

»Kaaaaj? Ti pa Robert? A res? Uspelo je?!? Norooooo! Vsemipovej, vsemipovej, VSEMIPOVEEEJ!!!« je hitro zahtevala.

Tako sem ji povedala nekaj utrinkov današnjega dne. Seveda nisem hotela pretiravati, izpustila sem tudi tisti del, kjer sva meditirala in si preko pretoka prenašala informacije. Čutila pa sem, da bo tudi Hannah nekoč del najinega krožka. Morda celo njegov močnejši del, samo strah bi morala odložiti. Enostavno pustiti, da se raztopi.

Bila bi presenečena, kako hitro takšno čustvo izgine, če se osredotočaš na pozitiven pretok energije.

Še enkrat je veselo zavriskala in nama zaželela vso srečo. Žarela sem, kot še nikoli in celo po telefonu mi je priznala, da se to čuti.

»Se vidiva jutri!« je rekla, »Komaj čakam, da mi poveš vse podrobnosti!«

»Se vidiva, ja. Če mi bo ravnatelj sploh dovolil vstopiti v šolo.«

»Veš kaj, kaj pa če bi se pozanimala na internetu, kako je s temi stvarmi. Zagotovo obstaja kakšna združena komisija srednjih šol, ali kaj podobnega... Mora obstajati.«

»Super. Hvala za predlog.«

Začutila sem, kako probleme veliko lažje rešujemo, ko vanje nismo vpleteni. Hannah je s peresno lahkoto reševala *moj* problem z ravnateljem. Takoj ko bi se ona spomnila na *svoj* odnos z njim, bi otrpnila. Če bi se znali vsak trenutek distancirati od svojih težav, bi rešitev prišla *takoj*. V stotinki sekunde. Tako pa se po navadi raje uklanjamo občutkom strahu in brezizhodnosti položaja. Ne vedoč, kako *nevarna* so v resnici takšna čustva... Tudi po smrti.

Veselo sva se poslovili in takoj sem odšla v avlo do računalnikov. Spodaj je bila kar vrsta. Izgledalo je, kot da tudi če se postavim na zadnji konec ene izmed vrst, še nekaj časa ne bom prišla do tako nujno potrebnega interneta...

Vseeno sem zavzdihnila in pomislila, kakšno izbiro pa sploh imam. Izbrala sem si vrsto in se postavila na zadnji konec. Pomislila sem, če zakoni, ki jih uporabljam izven telesa, veljajo tudi, ko sem normalna dijakinja, sredi študentske avle. Pred menoj je na računalnik čakalo deset ljudi. Zaprla sem oči in se spomnila, da je vid dostikrat najmanj priročno čutilo, saj nam kaže informacijo stanja, *takšnega kot je*. In nas s tem prepričuje, da nikoli ne bo drugače.

Zbrala sem se. Pomislila sem na avlo, kjer je pot do mojega računalnika popolnoma prazna. Občutila sem veselje, ker lahko takoj pridem do informacij na tako lep in preprost način. Nekaj časa sem ostala v tem občutju, nato pa sem misli usmerila drugam. Pomislila sem na Ravija. Naenkrat je moje misli prekinil vzklik.

»Noro, punce! Jutrišnji kolokvij odpade! Žurka!!« je rekla ena izmed udeležениh v vrsti in opazila sem, da so tudi ostali čakajoči v bistvu punce. Vsa vrsta je vzkliknila in začele so se odpravljati. *Takoj* sem prišla do računalnika.

Je to mogoče? Bila sem šokirana. Je mogoče, da bi njihov profesor na fakulteti dobil nujne obveznosti ravno v času, ko sem vizualizirala prazno vrsto? Gre res tako hitro? Pomislila sem, kaj bi se zgodilo, če bi si predstavljala mir na svetu... Bi tudi ta kar takoj prišel? Najbrž bi za takšne podvige potrebovala večje kapacitete energije. Že ta mali čudež se mi je zdel fascinanten.

Odprla sem google. Začela sem raziskovati. Počutila sem se kot detektiv, ki bo razrešil pomembno uganko. To nalogo sem vzela kot izziv. Surfala sem kakšne tri

ure in dobila kar nekaj informacij. Odločila sem se, da se o tem pogovorim z Ravijem in vesela sem bila, ker nama je dano takšno komuniciranje. Česar se ne zmeniva podnevi, se pač zmeniva ponoči.

Radostno sem vzela šop papirjev in jih odnesla gor. Ker se je že večerilo, sem se namenila iti počasi v posteljo. Sicer že res, da sem izvedela, da komisija seveda obstaja, ampak to težavo sem hotela rešiti na elegantnejši način in zelo sem se že veselila noči, ko bova znova skupaj...

Ko sem prišla do vrat, sta me ustavili madžarski sosedi.

»Kam pa kam, soseda? Saj se komaj še kaj vidimo...« je razočarano rekla Ezster.

»Ja, pridi k nama, bomo imele dekliško druženje...« jo je dopolnila Rossana.

Pomislila sem, kaj mi več pomeni. Dekliško druženje in nekaj družabnih igric, ali... Ne, ne, druga možnost je bila neprimerno bolj privlačna.

»Se opravičujem, sosedi, ampak danes bom pa zares morala iti zgodaj spat...« in še preden sem dokončala svoj izgovor, sta me prekinili.

»Saj že ves teden hodiš zgodaj spat! Ob sedmih zvečer se pobereš v sobo in te ni ven do jutra.« je protestirala Ezster.

»Naju pa res zanima, kaj delaš notri, ker ni mogoče, da bi kdo potreboval toliko spanja.« jo je znova dopolnila Rossana.

»Saj res, kaj pa sploh delaš notri?« je pomenljivo vprašala Ezster.

Kaj pa delam notri? Oh, ne. Razkrinkali me bodo, sem si rekla. Ne. Ohraniti sem morala mirno glavo. Zagotovo mi uspe razložiti na lep in razumljiv način...

»Jaz? Oh.. Jaz se... UČIM.« pa še res je.

»Učim se. Saj vesta, tujka sem, tukaj pa pričakujejo od mene enako stopnjo znanja, kot da bi bila ena izmed njih. Nobenih izjem ni.« tudi to sem povedala po resnici. Zares ni nobenih izjem. Izpustila sem le, *kaj natanko* se učim in pa, *s kom* se učim. Ampak se mi ni zdel primeren trenutek, začeti razglabljati o tem.

»No, ja. Tudi prav. Če pa si kdaj premisliš, pa kar potrkaj, soseda.«

Zaželeli sta mi lahko noč in odšle smo vsaka v svojo sobo. Obrisala sem si potno čelo: fiju. Zaenkrat bom imela mir.

Zelo hitro sem se pripravila na spanje in legla. Bila sem že tako neučakana, da sem se odločila malo trenirati. Vadila sem teleportiranje, letenje,... Vse seveda v notranjosti moje sobe, ker sem ves čas pričakovala Ravija.

Tokrat je potreboval zares zelo dolgo. Ko ga ob polnoči še vedno ni bilo, sem vedela, da je nekaj narobe. Ni šlo samo za zamudo. *Čutila sem*, da nekaj ni prav. Umirila

sem se in se poskusila v celoti sprostiti. Mogoče pa lahko zdaj končno začnem zaupati svojim občutkom. Mogoče se lahko umirim in ničesar ne sklepam. Samo sem. Če mi bo namenjeno, bom že dobila Ravijevo sporočilo. Še enkrat mi je bilo žal, ker mu nisem dala številke.

Ko sem uspela pomiriti svoje misli, sem začutila nekakšno trzanje. Mojo dušo je zajel krog barv, ki ni bil moj. Barve so se mešale in ugotovila sem, da gre za razmazan barvni film. Bolj kot sem ga želela gledati, bolj kot sem se naprezala, manj sem videla. Ko sem obupala in se sprostila, se je slika začela jasni. Tako sem poskušala s taktiko distanciranja. Čimbolj objektivno in brez čustev sem opazovala meglico pred seboj. Imela sem prav. Bilo je sporočilo. *Njegovo sporočilo.*

Sedel je na postelji v sobi in se pogovarjal z očetom. Videla sem, da je njegov oče zelo vznemirjen, Ravi pa ga skuša pomiriti. Oče se je včasih tako vživel, da se je drl kar vsepovprek po prostoru. Takrat, ko je izgubil nadzor nad čustvi, ni mogel opaziti, da je sin na hitro zaprl oči in poslal zelo močno telepatsko sporočilo. Slišala sem celo njegov glas.

Danes ne bom utegnil priti. Ugotovil je, da sem vmes pobegnil in slutim tudi, da ve, na kakšen način se dobivava. Mogoče se lahko pogovoriva kar jutri, med poukom. Takrat ne bo nihče posumil, če v zadnji vrsti malo zadremam...

Slišala sem celo njegov smeh.

Ljubim te, Ina. Upam, da me slišiš.

Tokrat je bilo prvič da mi je v tem življenju rekel, da me ljubi. In izbral si je kar najboljši možen način. Morala sem preseči sebe, da sem lahko slišala to sporočilo, ampak bilo je vredno. Slišala sem ga bolj jasno kot karkoli drugega.

Še enkrat sem pozorno pogledala sliko, ki jo je poslal. Vleklo me je k njemu, bolj kot karkoli drugega. Želela sem priti tja in izvedeti, kaj se dogaja. Odločila sem se, da poskusim. Čeprav nisem vedela, kje točno se nahaja, sem se skoncentrirala na to, kako je izgledal prostor, kjer sta. V mislih sem se postavila točno v levi kot prostora. Blizu Ravijeve postelje...

Zajela me je svetloba. Tja sem prišla hitreje, kot bi si mislila, da je mogoče. Njegov oče je bil še vedno tam in še vedno sta se zavzeto pogovarjala. Ravi je rahlo trznil in s pogledom na hitro šinil proti meni. Torej je ravnokar ugotovil, da sem prispela. K sreči njegov oče tega ni opazil.

»Kaj ti je sploh všeč na njej!?« je zarohnel.

»Sem ti že povedal. Poleg tega, da je nadzemeljsko lepa, pametna in prijazna, me njena prisotnost izpolnjuje bolj, kot sem kdajkoli upal pri puncah. In enkrat v prihodnosti, ko bova oba dovolj zrela za to, bi se rad poročil z njo.« Te besede je izgovoril tako prepričano, da sem bila popolnoma prevzeta. Vedela sem, da z mano misli resno. Po večih tisočih letih odkar sva skupaj, najbrž tudi ni prežgodaj razmišljati o poroki. Vedela pa sem, da s tem očeta le še bolj razburja. Vseeno sem se odločila, da se odzovem.

*Kaj pa, če bi najprej mene vprašal, preden obešaš zadevo na velik zvon?
Za košček sekunde se je nasmehnil. Videla sem, da je sprejel mojo misel.*

Tebe bom vprašal tako, kot se spodobi, mi je odvrnil. Kaj delaš tu, Ina? Je skrbno dodal. Nevarno je. On ni sam.

Pogledala sem okoli sebe in videla tri bitja nižje rasti, ki hodijo okoli njega in ga vzpodbujajo. Bila so izrazito temna in občutila sem njihove nizke vibracije, kot bi poslušala zelo nizek vibrirajoči bas.

Nikar jih ne glej, me je skrbno opozoril.

Prišla sem pogledat, če lahko kaj pomagam. Tako sem vas tudi našla. Saj veš, če ne bi imela želje pomagati... Mogoče ne bi našla sem. Moja dolžnost je, da sem tu.

Pa me imaš, mi je odgovoril Ravi. Čudila sem se njegovi neizmerni moči duha, kajti medtem, ko je odgovarjal meni, se je mirno pogovarjal z očetom.

Če že ravno želiš, se je omehčal, lahko bitjem okoli njega pošiljaš svetlobo. Mislim, da še niso zaznali, da si tu. In tudi mislim, da te ne vidijo. Poskusi zapreti oči. Ne glej jih, ker ... Ni kaj za videti.

Sprostila sem se in sedla na posteljo. Opazila sem, da sta si sogovornika zgolj podajala žigico in pogovor je tekel v nikakršno smer. Zdelo se mi je, da je Davies bil v sobi samo zato, da je lahko kontroliral sina. Predstavljala sem si svetlobo in soba je bila v trenutku polna luči. Slišala sem pridušen krik temnih bitij, nato pa jih že ni bilo več. Tudi pogovor je utihnil. Soba je obstala v tišini.

»Kaj si naredil?« je vprašal.

»Ničesar, oče.« je mirno rekel Ravi in videlo se je, da govori po resnici. Zares ni bil on.

»Tukaj je, kaj ne? Ona je tukaj!« Aidan je začel nemirno hoditi po prostoru in me iskati.

Bolje bo, da greš. Bom že opravil z njim. Se vidiva jutri v šoli.

Bo vse v redu? Sem zaskrbljeno rekla.

Seveda. V redu sem. Tudi stvori bodo potrebovali kar nekaj časa, da si opomorejo. Podarila si jim čisto ljubezen.

Vem, ja. Učila sem se od najboljših, sem se nasmehnila.

Se vidiva jutri. Hvala ti za tole.

Prosim. Se vidiva.

Odšla sem tako, kot sem prišla. V trenutku sem bila v svoji sobi. Ko sem se pripravljala, da se znova priklopim na telo, sem še pomislila, da sem izpustila dobro priložnost, da bi preverila, kje Ravi sploh živi. Ampak zalotila sem se, da to znova ne bi nikomur pomagalo in da me bo že povabil, ko bo čas za to.

Priklopila sem se in se umirila. Ker sem imela še kar nekaj časa do zvena budilke, sem se odločila, da še malo poležim.

35. DAN SOJENJA

Ko sem vstala, sem imela polno glavo misli. Po včerajšnjem dogodku niti nisem dobro vedela, na kaj sem sploh lahko pripravim. Proti komu se borim. Odločila sem se, da na hitro skočim v šolo. Ura je bila dovolj pozna, da bi ravnatelj že lahko bil tam, in hkrati dovolj zgodnja, da me Hannah ne bo predolgo čakala. Če vedno je vztrajala, da je premrzlo za na kolo in da me želi peljati. Tudi zanjo sem imela občutek, da je začutila mojo *energijo*. Bila mi je zelo naklonjena.

Sedla sem za mizo in se sprostila. Odločila sem se za kratek čas zapustiti telo in preveriti, kaj se dogaja v šoli. Telo sem pustila kar v sedečem položaju. Hitro sem se odvezala, privezala popkovino na levo nogo in se materializirala v šoli. *Če bi lahko kar takole potovala v šolo, bi Hannah lahko prihranila marsikateri liter bencina*, sem pomislila.

Sprehodila sem se po šoli in našla ravnatelja Daviesa. Pogledal je okoli sebe in dobila sem občutek, da me *čuti*. Trudila sem se ostati objektivna, in se ne vpletati v njegov strah, ki je bil zelo močen.

Odšel je v tajništvo in dal navodila:

»Sporočite vsem razredom, da prva ura pouka danes odpade.«

»V vsakem primeru? Tudi v primeru preverjanja znanja...« je vprašala tajnica. Grobo jo je prekinil.

»V VSAKEM PRIMERU, seveda. Vsi učenci naj se zberejo v telovadnici.«

»Razumem, gospod ravnatelj.«

Davies je zaprl vrata in zamomljal: »Da bodo videli, kako izgleda izključitev...«

Zapustil je tajništvo in tudi jaz nisem imela namena ostati. V trenutku sem bila v sobi in se znova priklopila. Ta nevarni postopek mi je postal že popolna rutina.

Hitro sem se preoblekla in pripravila torbo. V jedilnici sem si zavila hrano za seboj. Ko sem prišla ven, me je Hannah že čakala. Sedla sem na sovoznikov sedež in zagrizla v sendvič, ki sem ga prinesla s seboj. Imelo me je, da bi razmišljala o tem, v kakšni brezizhodni situaciji sem, ampak sem te misli hitro odgnala. *Zagotovo mi uspe*, sem pomislila, *pa čeprav sama še ne vem, kako*.

Ko sva se peljali proti šoli, sem na vprašanje, ali sem na internetu kaj našla hitro odgovorila, da za te stvari zares obstaja komisija in da je v pravilniku jasno napisano, da ne moreš kar tako leteti iz šole. To jo je pomirilo in govorili sva o drugih, pomembnejših stvareh. Na primer o Raviju. Oziroma Robertu.

»Kako si?« me je pomenljivo vprašala.

»Super, hvala, pa ti?« sem se naredila neumno.

»Samo toliko da veš, jaz mislim, da sta super par.«

»Hvala.«

»Pa še nekaj je... Ne bodi jezna, ker ti tega nisem povedala. Kakšen teden pred prazniki... Sem sanjala, da mi boš nekega dne rekla, da si z njim. In to se mi je zdelo zares lepo. Zares spadata skupaj. No in po teh sanjah sem šla v šolo in vaju opazovala in se ni nič zgodilo. Še pozdravljala se nista. Po praznikih pa naenkrat bum! In sta skupaj. Kako se je to sploh zgodilo?«

Znova sem zavzdihnila. Še en test. Nekega dne bo tako ali tako izvedela resnico. Ampak tisto jutro sem morala hraniti svoje moči za nekaj mnogo pomembnejšega...

»Saj sem ti že povedala. Začelo se je s čestitko za božič. Z majhnim trikom med žrebom je dosegel, da sem izžrebala njegovo številko. Dobila sem cd in notri posvetilo, samo zame. Zmenila sva se, da se po praznikih dobiva, iskrica je preskočila in to je to.« Načeloma sem povedala po resnici. Bolj ali manj. Mogoče sem pretiravala z izrazi kot so iskrica, samo zame,... Ampak uspelo je. Verjela mi je, pa čeprav s težavo.

»Prav, prav. Danes se boš najbrž bolj posvečala temu, kako se rešiti svojega tasta,« se je zarežala.

Kmalu sva prispeli. Skočila sem ven, ona pa je šla parkirat avto. Že pri vratih sem srečala svojega nasprotnika in mu začela takoj pošiljati ljubezen. Ko sem to storila, sem bila avtomatsko zaščitena. Prvič se mi je v njegovi bližini zgodilo, da sem se mu približala popolnoma mirno in brez strahu, celo okus v ustih je bil normalen.

»Dobro jutro, gospod ravnatelj Davies!« sem ga nasmejano pozdravila. Zardel je od jeze. Še vedno pa se je uspel zlobno nasmehnuti in mi vrnil pozdrav:

»Dobro jutro, bivša dijakinja Ina!«

Ustavila sem se in ga znova pogledala. Ni mi bil več strašljiv. Bolj.. nekako prestrašen. Seveda ni bil sam. Čutila sem, da je bil obkrožen s tremi temnimi meglicami. Imela sem občutek, da svojega življenja in telesa nima v oblasti, kot bi si želel. Ko sem mu pošiljala ljubezen, so bitja znova izginila. Odločila sem se, da se poskusim z njim pogovoriti zdaj in ne v telovadnici, pred tisočimi dijaki.

»Ali obstaja kakšna možnost, da se pogovoriva?« sem mu prijazno rekla.

»Bojim se, da ne,« mi je odgovoril v izrazitem britanskem naglasu.

»Prav imate, špricala sem pouk,« sem bila iskrena. »Ampak, ali je to zares razlog, da se poslovim od izobrazbe za vse večne čase? Vsa leta sem bila odlična in tudi letos nameravam biti. Lahko preverite moje spričevalo...«

»Saj ni to. Gre se za izrecno žalitev šolskega vrha,« je naduto poudaril.

»Preden sem vstopil v šolo si mi prijazno zagotovila, da prideš, nato pa si zelo nesramno prelomila svojo obljubo.« Zdelo se mi je, da govori takšne nesmisle, da še sebi težko verjame. Ampak odločila sem se, da ga ne bom obsojala. Saj ga niti ne poznam.

»No, prav. Ali se lahko kako odkupim, da mi ne bo potrebno leteti iz šole?« sem se pogajala. Bila sem že prav sproščena.

»Lahko prekineš z mojim sinom,« je hitro rekel. Čutila sem, da bi zares samo ta pogoj bil zadosti, da umakne svoje krivične obtožbe. Torej je mislil, da bo grožnja zadostovala. Tukaj se je zmotil. Zamenjati ljubezen z razsežnostjo tisočletij samo zato, da bi lahko bila dijakinja njegove šole... To bi bil absurd. Odločila sem se, da se bom borila. In če mi je pač namenjeno študirati kje drugje, bom pač šla. Nikoli, ampak *nikoli* pa se nisem bila pripravljena odreči osebi, ki sem jo iskala, čakala in ljubila več tisoč let. *Nikoli*.

»Če prav razumem: radi bi me vrgli iz šole. Ampak kar mi v resnici hočete sporočiti je, da me nočete za svojo snaho.« Nasmehnila sem se. Bilo je očitno, da je to, kar počne, nesmisel.

»Kar noter pojdi, Ina. Se vidimo v telovadnici,« mi je rekel in čutila sem, pričakuje moj presenečen izraz.

»Prav. Se vidimo v telovadnici,« sem mu odgovorila, kot da je to nekaj samo po sebi umevnega. Želela sem mu dati vedeti, s kom ima opravka. In da se nameravam boriti.

Ko si je opomogel od presenečenja, je za mano zavpil: »Pa še to: možnosti zagovora ne bo!«

Torej se na sojenju ne bom smela braniti. Zanimivo, pa sem že mislila, da smo v enaindvajsetem stoletju, kjer priznavajo svobodo govora. Ko sem se prebila skozi gnečo med omaricami v tretjem nadstropju, sem se hitro pripravila. Torbo sem pustila kar v omarici, da me ne bo ovirala. S seboj sem vzela le mobilni telefon, ki sem ga nastavila na tihi profil in majhen ključek od omarice. Oboje sem pospravila v žep jopice, ki sem jo imela s sabo.

Med potjo sem včasih preverila, če me slučajno kje čaka Ravi in pomislila, če ga je danes slučajno oče – poleg standardnega zaklepanja v sobo – tudi priklenil in zvezal, da je zares ostal doma. Ampak če bi se zgodilo kaj takega, bi mi zagotovo poslal sporočilo.

Vstopila sem v telovadnico in notri je sedelo že veliko ljudi. Takoj so se umirili. Na odru sem opazila razvrščenih nekaj stolov in njihov razpored je spominjal na sodišče. Približala sem se in opazila sem, da ob odru stoji Mrs. Highmore. Tudi ona je stopila bliže.

»Prosim oprost, Ina, ampak mislim, da boš morala stran. Zares mi je žal.« Videla sem, da govori resnico.

»Je že v redu, Mrs. Highmore. Saj niste vi krivi. Če je kdo kriv, sem jaz. Ali pa Davies. Nikakor pa ne vi.«

»Prosim, reci mi Lucy. Upam, da se bova lahko še kdaj srečali in poklepetali ob kavici. Bila si moja najljubša dijakinja, veš.« v njenih očeh sem opazila solze.

»Saj sem še vedno tu,« sem jo tolažila. »In borila se bom, kolikor bo v moji moči, da ostanem.«

»Kakorkoli,« je rekla, kot da na verjame ravno v pozitiven izid zgodbe, »Vedi, da te imam zares rada. No, pa ravnatelj mi je naročil, da ti pokažem, kje sediš.«

Seveda. Na sredini odra. Na obtožni klopi. Še malo, pa bo ravnatelj začel razdeljevati gnile paradižnike in jajca in dijakom naročil, naj jih mečejo vame. Zares nisem imela ničesar izgubiti. Bil je kot... Absoluten vladar šole. Kot tiran, ki se ga vsi bojijo. Skoraj vsi.

Zazvonilo je začetek ure. Tudi tisti učenci, ki so zadnji prišli na spektakel izključitve, so se posedli. Ravija nisem opazila nikjer. Sem pa zato videla Daviesa, ki je prišel v prostor kar skozi ena izmed stranskih vrat, kot vsi ostali. Bil je dobre volje in pohitel na oder.

»Torej, hvala vsem ker ste prišli.« je povedal po mikrofону.

»Želel sem vam pokazati kratek postopek, kaj se zgodi, če se iz takšnih ali drugačnih razlogov enostavno poživigate na pravila.« Še vedno se mu je zdelo, da ima ves svet pod seboj. Milostno se je nasmehnil.

»Da pa ne boste mnenja, da sem krut, vam preostanek ure, ki bo ostal po prireditvi, podarim. Lahko greste kamorkoli, lahko se družite s prijatelji, vse do naslednje šolske ure.«

V dvorani je završalo in bilo je čutiti, kot da je zares storil nekaj zelo velikodušnega. Zdelo se je, kot da je kaj takega napravil prvič. Je pa moral zares biti dobre volje. Dijaki so zaploskali kot reakcija za podarjeno darilo in razumela sem jih. Kdo bi jih lahko obsojal? Tudi sama sem sproščeno zaploskala z njimi in jim pošiljala ljubezen. Ravnatelj Davies je k sreči bil obrnjen s hrbtom proti meni.

»Se zahvaljujem za vaše iskreno odobravanje,« je veselo rekel in videlo se je, da se sam sebi zdi moralni zmagovalec dogodka. Pokazal je name.

»Tale dijakinja tukaj je včeraj razžalila vrh šole in zato predlagam izključitev. Ima kdo kaj proti?« počakal je pol sekunde in nadaljeval: »se mi je zdelo.«

S seboj je imel star šolski pravilnik in začel brati iz njega: »Po šolskem zakonu in 23. členu 45. reda razglašam tebe, dijakinja Ina Kralj...«

Še vedno sem mu pošiljala ljubezen. Drugega niti nisem mogla. Njegovo branje je prekinil gromek glas.

»NE TAKO HITRO!« Pri vratih je stal starejši debel gospod s plešo na sredini glave. Oblečen je bil v temno zelene žametne hlače, zgoraj pa brezrokavnik enake barve in belo srajco. Izgledal je zelo urejen. Sama ga sicer nisem poznala, videla pa sem, da je ravnatelj debelo požrl slino.

»Oh, kakšna čast. Drage dijakinje, in dijaki, profesorji, z nami je častni gost sojenja in predsednik Komisije združenih gimnazij: doktor Emil Barnes!« se je v zadregi nasmehnil Davies in pompozno napovedal gosta. Učenci so zaploskali, dr. Barnes pa jih je umiril. Takoj zraven prišleka sem opazila Ravija. To je torej počel...

Dr. Barnes je prišel do odra. Na hitro me je premeril s pogledom in se obrnil k Raviju. Pokazal mu je palec, v smislu: *res je čedna* in se obrnil k ravnatelju.

»Kaj imate tu?« ga je vprašal. Iz rok mu je vzel knjigo in prebral: »Šolski pravilnik, leta 1947. Se vam ne zdi, da je prišel čas, da svoje metode malo posodobite, gospod Davies? Navsezadnje smo v dobi informatike. Vi živite tako rekoč v prejšnjem tisočletju.« nato je knjigo vrgel stran, v ozadje odra.

Učenci so se tiho zahihitali. Zdelo se je, da so končno dijaki končno spoznali, koga se ravnatelj boji in bilo je zelo... Osvežujoče. Mislim, da si v tem trenutku nihče ni več želel proste ure. Vsi so z zanimanjem spremljali dogajanje na odru.

Barnes se je obrnil proti publiki in iz priročne moške črne torbice vzel knjigo, ki se je povsem razlikovala od starega pravilnika. Imela je platnice v živo rdeči barvi, na robovih je bila obrobljena z zlato kovino. Svečano je napovedal:

»To je pa letošnji pravilnik. Če ne bi prešpricali vsakega letnega sestanka ravnateljev srednjih šol, bi ga mogoče še prepoznali.«

Davies je resno sklonil glavo in začela sem mu še bolj intenzivno pošiljati vibracije ljubezni. Ne samo, da je to dejanje okrepilo mene, nekako sem želela, da so tudi do njega ljudje ... Milostni.

»Pa poglejmo: *špricanje, špricanje*... Najbrž bo to pod črko Š, kaj pravite?« učenci so se zasmeli, dr. Barnes pa je zares užival ob dobri publiki. Bil je mnogo bolj sproščen, kot marsikateri učenjak njegovih let. Lahko bi rekli, da je starega gospoda očitno že srečala modrost. Bral je iz pravilnika.

»Če dijak brez razloga manjka, dobi toliko neupravičenih ur, kot jih je izostal...«
Znova se je obrnil proti ravnatelju. »Nikjer niti besedice o izključitvi.«

Ravnatelj Davies je še vedno bil tiho. Očitno se je doktorja Barnesa zares bal.

»To je tako,« se je zakrohotal debelušni možakar, »Kot da bi jaz za krajo jabolka dobil smrtno kazen!«

To je povedal na tako smešen način, da se je nemudoma smejala vsa dvorana. Davies je še vedno stal na mestu in stiskal ustnice. Tega res ni pričakoval.

»...Da bi dobil... Električni stol za krajo ene grozdne jagode!« je Barnes komedijo še bolj stopnjeval. Dvorana je padla v krohoto, ki se je le s težavo umiril. Novo odkriti komedijant jim je z roko vseeno nakazal, naj se umirijo.

»No, in sedaj imam eno vprašanje za vas, gospod ravnatelj. S čim vas je mlada dama včeraj tako *razžalila*?« Zanalasč je citiral Daviesa in to ga je zelo zabavalo.

Vprašani se je odkašljaj in tiho rekel: »Ker je brez razloga...«

»Brez razloga? Brez razloga? Brez - razloga?« je Barnes dramatično ponavljal. »Nič se ne zgodi brez razloga, gospod ravnatelj. Zagotovo je *moral* biti razlog. In čisto slučajno jaz vem, zakaj mlade dame včeraj ni bilo v šolo...« pogledal je mene in pomežiknil Robertu.

»Ste že bili kdaj zaljubljeni, gospod ravnatelj? Domnevam, da je odgovor pritrdilen, sicer ne bi imeli sina in ga vzgajali s takšno ljubeznijo. Kaj pa, če bi vam rekel, da je mlada dama včeraj bila pridržana zaradi ljubezni? Je ljubezen in zaljubljenost dveh mladih ljudi nekaj slabega?« obrnil se je proti navdušeni publiki in jih vzpodbudil: »Naj dvigne roko tisti, ki je že v življenju bil zaljubljen!«

Seveda so vsi dvignili roke. Bilo je kot na rock koncertu. Govorec je nadaljeval.

»Zato kot predsednik Komisije združenih gimnazij predlagam, da se primer opusti. Obtoženka naj izjemoma ne bo kaznovana. Že tako dovolj mučimo zaljubljena mlada srca. Kdor je za, naj zaploska!«

Dijaki so navdušeno ploskali in vriskali. Zabavni sodnik jih je še zadnjič umiril in se obrnil proti Daviesu.

»Ko smo že ravno pri tem, bi morda bil primeren trenutek, da vzamemo pod drobnogled vas, gospod ravnatelj. Ampak danes sem dobre volje. Ne želim si pokvariti dneva. Samo poskrbite, da se takšen absurd ne ponovi.«

Ko je doktor Barnes zapustil oder, se je še enkrat vsul spontani aplavz in dijaki so mu prešerno mahali v slovo. Bilo je kot v filmu. Ko je glavna atrakcija, ki je uspela prestrašiti celo Daviesa zapustila dvorano, so se vse oči znova uprle na oder. Tam sem sedela sama, kajti ravnatelj je med bučnim ploskanjem očitno zapustil dvorano. Mikrofon je prevzela Mrs. Highmore.

»Torej, še deset minut nam je ostalo do konca ure. Želim vam, da jih dobro izkoristite in lepo praznujte. Se vidimo v razredih!«

Ni mi bilo jasno, kaj je mislila s praznovanjem, ampak vzdušje je bilo že tako. Kot da bi šola po dolgem času zadihala. Dijaki so začeli vstajati, Robert pa je stekel k meni in me objel. Lahkotno me je poljubil na sredini odra in vsi dijaki so se naenkrat znova ozrli proti nama. Sledil je še en bučni aplavz in glasno odobravanje. Počasi sva se odpravila z odra in tudi dijaki so smeje odhiteli ven.

»Zakaj bi skrival moja čustva do tebe?« je nasmejano rekel.

»Mogoče... zaradi tvojega očeta?« sem vprašala. »Danes mi je več kot očitno dal vedeti, da mu nisem preveč všeč. V bistvu mu *sploh* nisem všeč. Niti malo.«

»Mogoče si mu pa preveč všeč,« se je nasmehnil Robert. »Ne morem si predstavljati, da takšna lepotica komu ne bi bila všeč. Si se danes *sploh* pogledala v ogledalo?«

»Ne, preveč sem bila zaposlena s tem, da se z zadnjimi kremplji obdržim na šoli. Ko tudi tebe nisem našla, pa tudi nisem vedela, kaj naj storim,« sem ga pokarala.

»Moje malo presenečenje,« mi je razložil. »Nisem hotel, da bi znova prišla za mano in ga uničila.«

Nasmehnila sem se. Tu je imel prav. Včasih sem *preveč* željna pomagati.

Zadovoljno me je objel čez ramo in me pospremil do šolskih omaric. Med tem, ko sva srečevala dijake, so naju zadovoljno pozdravljali, se zahvaljevali in mi čestitali, da sem ostala na šoli. Ob omarici sem v jopici zatipala telefon in sem nemudoma rekla:

»Se ti ne zdi, da je prišel čas, da ti po vseh teh tisočih letih dam svojo številko?«

36. PRVA ČLANA KROŽKA

Takoj ko sva prišla v razred, so sošolci in sošolke zaploskali. Bili so zares presenečeni, ker nihče od njih ni niti pomislil na to, da bova kdaj skupaj. Čisto nič se namreč ni zgodilo pred njihovimi očmi in bili so skoraj razočarani.

Mene so obkrožila dekleta, njega pa fantje. Bila sva prvi par znotraj razreda. K sreči je dovolj hitro zazvonilo, da sem lahko vsem samo na hitro odgovorila na par vprašanj. Odgovori so bili zelo kratki, pa primer: »Pred prazniki«, »Z voščilnico«, »Včeraj«, »Ja« in »Ne«. Imela sem občutek, da je pri njem bilo podobno. Dekleta so se gnetla okoli mene in se prešerno smejala. Sploh nisem vedela, da so nama tako naklonjene. Še Sienna se je kdaj pa kdaj nasmehnila. Opazila pa sem, da ena manjka. V kotu se je stiskala Jeanette in videla sem, da ima rdeče oči. Želela sem iti do nje, hkrati pa sem čutila, da želi biti sama.

Ker nam je prva ura, torej ura angleške literature odpadla, smo čakali na biologijo. Profesor Dawson je bil kot vedno zelo točen. Na tilniku sem začutila pogled mojega fanta. Zdaj sem mu tudi uradno že lahko rekla *moj fant*. Sprostila sem se in takoj sva se ujela na skupni frekvenci.

Kdaj pa kaj začneva s krožkom?

Ne vem. Še vedno sem v šoku izključitve, ti pa že razmišljaš o krožku, sem se pošalila.

Seveda. Jaz nikoli nisem verjel, da te bo zares izključil.

Da ne? Ko sem zjutraj govorila z njim, je bil precej prepričan.

Hotel sem reči, da nima dovolj moči za to.

Hvala, ker si pripeljal Barnesa. Ne bi ti bilo treba.

Tega nisem storil zate. To sem naredil...

Saj vem. Zase. Vseeno hvala.

In kako kaj krožek? Je še naprej bil radoveden.

Super, hvala. Sem se pošalila. Pa tebi?

Se ti ne zdi, da je prišel čas, da začneš sprejemati prve učence? Ker že precej obvladaš.

Nisem vedela, kaj naj odgovorim.

Ničesar ti ni treba odgovoriti. Razen besedice JA.

No, prav. JA. Bom vprašala Gino.

Jaz pa Elliota. Potrebujemo tudi moške člane ansambla.

Prav. Se dobimo kar po šoli?

Lahko.

Kje pa?

Ti še sporočim. Najprej morava preveriti, če sta častna člana za.

Prav. Komaj čakam, da bo konec ure.

Jaz tudi.

Se vidiva.

Smešna trditev, saj se ŽE vidiva.

Namuznila sem se. Dawson je pogledal proti meni.

»Kakšno vprašanje, Ina?«

Pogledala sem na tablo in videla risbe enoceličarjev.

»Ne, ne, samo pomislila sem, kako bi izgledali mi s tolikimi migetalkami,« sem sproščeno odvrnila.

Razred se je sproščeno nasmejal in čutilo se je, da so še vedno pod vplivom dr. Barnesa. Tudi sama sem bila hvaležna, da se je tako lepo razpletlo. Lepše se ne bi moglo. Čudna in skrivnosti polna so pota... Vesolja.

Iz zvezka sem iztrgala listek. Tako ali tako že na začetku ure nisem preveč sledila in izjemoma sem se odločila, da snovi ne bom posvečala pretirane pozornosti. Navsezadnje sem imela pomembnejše opravke. Na košček papirja sem napisala:

Živjo, Gina.

Razmislila sem o tvoji prošnji.

Hočem, da veš, da sem pripravljena.

Lahko bi se dobili po šoli.

Najbrž se nama bosta pridružila tudi Robert in Elliot.

Sporoči, če imaš čas.

Pozdravček, Ina.

Prepognila sem listek in nanj napisala: za *Gino*. Čimbolj neopazno sem se sklonila nazaj in ga odposlala naprej. Ko sem že ravno gledala nazaj, so se moje oči ustavile na Robertu. Videla sem, da si nekaj zapisuje, ampak ne v zvezek. Na mizi je poleg zvezka imel strgan listek papirja. Vedela sem, kaj piše in nasmehnila sem se. Listek je podal naprej proti Elliotu. Ko ga je dobil, je prejemnik odprl pošiljko in se

nasmehnil. Takoj je odpisal in listek poslal nazaj. Znova sem zališala Rboertov glas v moji glavi.

Odgovor je pritrdilen, mi je rekel. Nisem si mislil, da ima tudi Elliot izkušnje z meditacijo, je bil začuden. Sicer pa glede na njegovo konstantno dobro voljo to niti ni nič čudnega. Kako pa gre tebi?

Še čakam.

Ne boš več dolgo, me je opozoril.

V roku sekunde me je sosed za mano potrepil po rami. Dobila sem odgovor. Razprla sem majhen listek, na katerem je z Ginino pisavo pisalo: ZA INO.

Končno.

Cel teden sem morala čakati na odgovor.

Bala sem se že, da je kaj narobe.

SEVEDA se vidiva po šoli.

In komaj čakam. Več kot nas bo, bolj bo veselo.

Tudi pri meni je odgovor navdušeno pritrdilen, sem se nasmehnila.

Lahko bi se dobili kar pred šolo in šli v Central Park, je predlagal.

Lahko, ja. Super, sem se strinjala.

Odlično. Zdaj pa samo še štiri ure, je zdolgočaseno pomislil.

Štiri zelo pomembne ure, pri katerih morava biti prisotna, če ne želiva biti izključena iz šole, sem odgovorila s piflarskim tonom glasu.

Po današnjem dnevu? Mislim, da ne. Še celo obratno. Mislim, da bo moj oče zares dvakrat pomislil, preden se bo spustil v kaj takega. Po moje lahko zdaj špricamo po mili volji, pa se nihče ne bo pritožil...

A tako? Zdaj boš pa še ti stopil na temno stran? Tale spodrseljaj včeraj je bil enkratna izkušnja.

Ja, no, saj vem. Tisto prej sem izpostavil samo kot primer. Vsekakor se nameravam redno udeleževati šolskih obveznosti, mi je učeno rekel.

No, to se že boljše sliši, sem se posmejala.

In zraven si bom pač moral samo predstavljati, kaj vse bi lahko počela skupaj, če bi slučajno še kdaj želela... Z mano manjkati pri pouku.

Začutila sem mravljince po vsem telesu... Je to mogoče? Telepatsko poslati injekcijo hormonov? Pa sem že mislila, da sem opravila z njimi.

VSE je mogoče, se je nasmehnil Robert.

Pa je res, sem se strinjala.

37. PRVI TRENING KROŽKA

Po pouku, ki je izgledal bolj kot prosta klepetalnica med nama z Robertom, sem se srečala z njim na hodniku. Ves dan ni bilo ne duha ne sluha o ravnatelju Daviesu. Kot da bi se nekam potuhnil in si odšel celit ranjen ponos. Po dolgem času me je ogovoril, namesto, da bi mi poslal misel.

»Tole nama gre pa že prav dobro, kaj praviš?«

»Si prepričan, da je to dobro? Mislim, da se takole pogovarjava v nedogled? Bojim se, da bi izgubila moč...«

»Saj nikomur s tem ne škodujeva. Pač vadiva nov način komunikacije, ki bo v prihodnjem svetu še kako pomemben. Zato se ta sposobnost nikamor ne izgublja, ampak se le še bolj krepi.«

»Aha, no prav.«

»V bistvu – s tem, ko vadiva telepatijo že pomagava drugim.«

»Kako pa to?«

»Kmalu v tej povezavi ne bova več tako zelo sama.«

Pomislila sem, da bi mi bilo žal izgubiti ta dragoceni delček zasebnosti. Kaj bo, ko bo ves razred lahko poslušal, kar si bova imela povedati?

»Ne boj se, ta način komuniciranja je namenjen samo ljudem z visoko moralo. Nihče ne bo prisluškoval ali pa kako drugače izrabljaj tega znanja. Z nama se bodo povezali samo, *kadar naju bodo potrebovali*. Kot pri mobitelu. Sporočilo pride do tistega, ki mu je namenjeno. Če bi mi ti želela poslati sporočilo preko mobitela, najbrž ne bi poslala vsem, ki jih imaš v imeniku, ampak samo meni. Tako je tudi pri telepatiji.«

»Hvala za odgovor.« Čutila sem, kako sem bila sebična. Želela sem zaščititi najino ljubezen, z vsemi sredstvi. Kar je na nek način logično, po tolikih letih čakanja. Začutil me je.

»Saj vem. Tudi mene včasih zagrabi panika, ko pomislim, kako dolgo se nisva videla in kako nevarna je bila najina pot...« zresnil se je.

Prišla sva do izhoda in zdelo se je ravno prav, da zamenjava temo. Mimo naju je hitro stekla Jeanette. Nekaj sekund za njo ji je sledil Lance.

»Jenette, počakaj!« je zavpil.

»Ničesar slabega nisem mislil!«

»Kaj pa je?« je vprašal Ravi.

»V bistvu... Vesel bom, če nikomur ne povesta... Ampak Jeanette sem povabil ven.« sredi šolskega vrveža je obupano zavzdihnil.

»Reakcija vsekakor ni bila to, kar sem upal...« se je žalostno nasmehnil.

»Ne boj se, Lance. Čisto v redu si, veš,« sem mu vzpodbudno rekla. »Mogoče enostavno nisi njen tip,« sem se pošalila.

»Nič, se vidimo, srečni parček,« se je skoraj zavistno poslovil. Čutila sem, da mu je Jeanette zares všeč. Čeprav je lepota, ki jo je krasila prve mesece, začela počasi bledeti. Pod očmi so se ji naredili temnejše lise in izgledala je utrujeno.

Gledala sva za njim in se tudi sama odpravila proti vratom. Čutila sem, da Ravi ve o tej zgodbi več, kot jaz.

»Precej kmalu ti bom pokazal, za kaj gre. Zdajle se morava najprej zbrati za najino prvo učno uro s člani skrivnega krožka,« je temo prevesil na drugo stran. Tudi meni ni bilo do temačnih tem in postala sem boljše volje. Ravno prav. Pred šolo sta namreč že čakala Gina in Elliot.

»Kar za nama,« je rekel Robert. Za vsak slučaj sva pospešila korak. Zares bi bilo neprijetno če bi naš krožek pred šolo naletel na... Neprimernega gosta.

Tudi Hannah sem prek mobitela poslala sporočilo, da danes ne potrebujem prevoza domov, ampak da je bom zelo vesela jutri zjutraj.

Kmalu smo se znašli pred Central Parkom in šli kar naravnost po potki. Morali smo izginiti v parku vsaj toliko, da nismo bili vidni z ulice. Nekaj časa smo hodili in se ustavili pri eni izmed klopic. Učenca sta bila v celoti pripravljena na pouk. Kar žarela sta od radovednosti.

»Torej, dobrodošla na prvem sestanku skrivnega krožka,« je začel Ravi.

»Moje ime je Robert Ravi Davies in bom vaš prvi predavatelj... Zraven mene pa imamo tudi gospodično Ino Kralj, ki bo moja asistentka...« pokazal je name in se nasmejal. Gina in Elliot sta navdušeno zaploskala.

»Za začetek se bomo malo sprostili.« Sedel je na klopec nasproti njiju dveh in me povabil zraven. »Poskusita... Razmišljati o ničemer,« se je nasmejal.

Tudi mene je povabil, da sedem poleg njega. Sprostila sva se in kmalu sva se odločila, da zapustiva telo. Prišla sva do sedečih sošolcev in videla sva, da se trudita po najboljših močeh ostati zbrana... In seveda, ne misliti na nič.

»Tukaj bo potrebna pomoč,« je rekel Ravi.

Vedela sem, kaj misli s tem. Zbrala sem se in si predstavljala svetlobo. Kmalu je tudi zares prišla. Bila je vedno močnejša. Ravi se je povezal z mojo vibracijo in čutila sem, da je iz nje ustvaril še močnejši pretok. Ves park se je kopal v luči, kot nekakšno jezero. Ustvarila sva dva pola, in usmerila pretok v dve cevi – ena je vodila

v Gino, druga v Elliota. Ob tako močni injekciji sta naenkrat globoko vdihnila. Vedela sem, kaj čutita. Čisto ljubezen. Naenkrat sem opazila dve močno zavedajoči se duši, ki sta vstali iz sedečega položaja. Še vedno sta bila prekrita s celicami svetlobe, tako kot sem bila jaz, ko sem prvič odšla izven telesa.

»Previdno,« je rekel Ravi.

»Ali naju vidita?« sem vprašala.

»Seveda,« je lahkotno rekla Gina in videla sem, da ji ni še čisto jasno, kaj se dogaja. Povsem normalno je gledala okoli sebe, dokler ni za menoj opazila, da najini telesi še vedno sedita na klopci.

»O, moj bog. Elliot, poglej tole.« je zmedeno rekla Gina.

Elliot je začudeno pogledal proti najinim telesom in zmedeno vprašal: »Kje pa smo?«

»Prosim, ostanita, kjer sta.« je mirno rekel Ravi in nemudoma sta se umirila. Znova sem čutila njegovo absolutno moč.

»Kje smo? Tam, kjer smo že bili, le da se tega mogoče nismo zavedali na takšen način,« je razložil.

»Uau,« je bila navdušena Gina.

»Zdaj sledi pomemben del in prosim vaju, da sta zelo pozorna. Kar vama bom zdajle pokazal, je namreč precej nevarno, zato morata biti še posebno mirna in zbrana...« je nadaljeval Ravi.

Sledila je učna ura, ki je bila precej podobna tisti uri, ko sem se sama učila vse to. Gina in Elliot sta bila zares dobra v vizualizaciji in vso znanje sta absorbirala zelo hitro. Z zanimanjem sta opazovala svetlečo vrv, po kateri se je pretakalo življenje in ravnala z njo z ljubeznijo in s spoštovanjem.

Kmalu po tem, ko se jima je uspelo odklopiti od teles, ju je Ravi opozoril, da zaenkrat tega ne smeta poskušati doma. Samo tukaj, na treningu. Podučil ju je tudi o zelo pomembnem pravilu, da se te posebne sposobnosti lahko uporabljajo samo v dobre namene, torej pomagati človeštvu. Prepovedana je vsakršna kršitev, torej uporaba zaradi lastnih koristi. V takšnih okoliščinah jo enostavno - izgubiš. Razumela sta.

Da sta se privadila na to stanje bivanja, smo se za začetek samo sprehajali po parku. Veliko sta naju spraševala. Opazovali smo ljudi in meglice okoli njih. Bilo je zelo zabavno. Gina in Elliot sta neizmerno uživala in čutilo se je, da sta na to čakala vse življenje.

Ura je minila, kot bi pihnil. Tako smo kmalu prišli do konca ure. Gina in Elliot sta sedla na klop, midva z Ravijem pa sva jima pomagala odvezati »vezalke«. Čez nekaj trenutkov smo se prebudili in odprli oči.

»Uau, kako dobro se počutim!« je rekla Gina. »Tako spočito!«

Tudi Elliot je bil navdušen. Ravi jima je razložil, zakaj.

»Se jutri spet vidimo? Isti kraj, isti čas?« je navdušeno vprašal Elliot.

Spogledala sva se. Očitno je prva ura potekala bolje, kot sva si mislila, da bo.

»Seveda,« sem rekla.

Poslovili smo se, Gina in Elliot pa kar nista mogla priti do sape. Veselo in navdušeno sta odhitela domov. Videlo se je, da komaj čakata naslednji dan.

Tudi midva z Ravijem sva odšla proti mojemu študentskemu domu.

»Veš, da me ne mika preveč iti domov?« mi je zamišljeno rekel.

Si predstavljam, ja, sem pomislila.

»Si predstavljaš, kajne?« se je nasmehnil. Nadaljeval tako, da mi je poslal misel.

Razmišljam, da je mogoče primeren čas, da si ogledam, kje živiš... Tudi z lastnimi očmi.

Upam, da ne boš razočaran.

Zakaj?

Ker te bodo tokrat vsi VIDELI.

Bodo vsaj vedeli, da si že zasedena. In da nimaš namišljenega fanta, temveč fanta iz mesa in krvi...

Mogoče bi bilo dobro, da očetu vsaj sporočiš, da prideš kasneje, da ga ne bo skrbelo...

Sicer sem razmišljal, da si mogoče tega niti ne zasluži, ampak imaš prav. Poslal mu bom sporočilo prek mobitela.

Tako me je objel čez ramo, sprehajala sva se v tišini in se le včasih nasmehnila. Bila sem srečna, kot še nikoli...

38. URADNI OBISK

Že ko sva stopila skozi vrata, je Jeanie za pultom videla, da nisem sama. In da naravnost cvetim. Ko si malo bolje pogledala mojega spremljevalca, je tudi ona postala mehka.

»Živjo, Jeanie. To je moj fant... Robert.«

Segel ji je v roko in ji povedal svoje ime. Ona je naredila enako in se nasmehnila.

»Danes me je prišel obiskat, saj s tem ni nič narobe, kaj ne?«

Jeanie je pogledala Ravija, se znova v zadregi nasmehnila in takoj sem začutila njegovo moč.

»Seveda ne,« je prijazno rekla, kot da bi jo nekdo hipnotiziral. »Ostane lahko, dokler želi.«

Hitro sva odšla do moje sobe in še preden bi lahko srečala sosedi, sva izginila za vrati.

»Tukaj torej živiš,« je pompozno rekel, kot da se v tej sobi ne bi že vsaj desetkrat dobila. Vedela sem, da se šali.

»Ja, to je moja soba,« sem se vživela v igro in pokazala okrog sebe.

»Pisalna miza, ob oknu, lepo, lepo,« je hvalil, kot da jo vidi prvič.

»Lepa in prostorna omara...« je znova opisoval prostor.

»In, zanimivo, malo večja postelja, kot samo za enega človeka. Čudno. Je to francoska postelja? Je postavljena po feng-šuju?« spraševal je, kot da namerava sobo kupiti.

»Jo lahko preizkusim?« je nedolžno vprašal.

»Prosim, prosim,« sem vljudno pokazala na predmet povpraševanja. Mirno je rekel:

»Najlepša hvala.«

Hitro me je prijel za boke in se skupaj z menoj vrgel na posteljo. Ustrašila sem se in vzkliknila. Ko sva padla na mehko prevleko, me je objel in skupaj sva se na glas nasmejala.

Prevalil se je nadme in se s prsti na rokah prepletel med moje. Nato se je z njimi naslonil na blazino, nad mojo glavo. Počutila sem se tako ... Ujeto in hkrati prijetno.

Zdaj si pa moja, je radostno pomislil.

Vedno sem bila, sem mu odgovorila.

Svoj obraz je približal mojemu in znova sem že od daleč lahko slišala bitje njegovega srca. Počasi je svoje ustnice čisto približal mojim. Tik preden bi se jih lahko dotaknil, se je ustavil in lahko sem fizično zaznavala električno med njimi. Če bi vmes postavil žarnico, ne bi samo zasvetila, ampak bi pregorela.

Naposled se je z usti prisesal name. Razklenil je roke in se popolnoma zlil z mojim telesom. Začela sva se kotaliti po postelji in njegove roke so se me oklepale, kot da bi bile del mojega telesa. Drsel je po moji majici, hlačah, laseh in me hkrati brezkompromisno prižemal k sebi. Čutila sem močno sladko bolečino, ki se je razširjala iz dna trebuha po vsem telesu. Hkrati sva v nekem trenutku postala popolnoma priklenjena drug z drugim in čutila sva zlitje. Brez misli sva se stopila drug z drugim in kmalu ni bilo več mej. Še vedno sva se poljubljala, vendar sva obstala v tem poljubu, obstala sva v tišini.

Naenkrat je to tišino presekal močan zvok. Nekdo je naglas trkal na vrata. Za vrati sva slišala hihitanje.

Hitro sva vstala in odprla sem vrata. Zunaj sta me čakali sosedi.

»No, zdaj pa vemo, kako se učiš!« sta me razkrinkali.

»Pozdravljeni dami, jaz sem Robert,« je izza mojega hrbta pokukal Ravi. Imel je malo poležano frizuro in malo je mežikal, ker sta naju ravno prebudili iz stanja zamaknenosti. Bil je tako nepopisno lep, da sta se sosedi nemudoma opravičili.

»Iskreno se opravičujeva, da sva motili, ampak že kakšen teden in pol je najina soseda čisto preveč zaposlena, da bi si vzela čas za naju. Zdaj vsaj veva, s kom se uči,« je nasmejano rekla Ezster.

»Robert, naj ti predstavim moji sosedi: Ezster in Rossano.«

»Zelo me veseli,« je rekel in pogledal na uro.

»Zares upava, da nisva preveč zmotili,« se je še enkrat opravičila Rossana.

»Je že v redu, tudi jaz ravnokar odhajam,« je rekel in resnično mi ni bilo prijetno, ker gre.

»Pazi nase,« sem mu tiho rekla. Vedel je, zakaj.

»Bom.«

Poljubil me je in hitro odšel.

Gledale smo za njim in na hodniku se je že enkrat obrnil.

»Lep večer vam želim!« je še enkrat rekel in mi pomežiknil. V mislih je dodal:

Se kmalu vidiva, ljubljena. Takoj, ko doma zaspim.

Nasmehnila sem se mu in mu pomahala. Odšel je po stopnicah in kmalu ga nisem več videla. Tudi sosedi sta mu mahali in ga pozdravljali in to se mi je zdelo skoraj malo nenaravno. Saj je vendar *moj fant*.

Ljubosumje je popolnoma normalna stvar, ni pa zdrava, sem slišala v glavi.

Saj veš, da sem S TABO. Največkrat pa postanemo vseč tudi drugim ljudem, ker začutijo večjo količino energije.

Začudila sem se, ker je bil pretok misli še vedno tako jasen, čeprav ni bil več v moji bližini. Slišala sem ga tako, kot da bi bil tik zraven mene.

Si še vedno z mano? Ali to deluje tako tekoče tudi na daljavo?

Ne vem, ampak enkrat lahko poskusiva. Ko ne boš tako zaposlena s prijateljicami...

Naenkrat sem v daljavi slišala glasove, ki so bili vedno bližji.

»Ina! Ina!«

»Poglej jo, čisto se je zasanjala.«

»Je pa že res, da je ljubezen gluha in slepa!«

»INA!« je Ezster še enkrat skoraj zavpila.

»Sva se že ustrašili, da sva te izgubili,« je rekla Rossana.

»Ne, samo malo sem se zamislila.«

»Ej, tale tvoj fant je pa luškan.« me je napadla Ezster.

»A je to tisti, o katerem si sanjala?«

»Ja.« sem tiho rekla, še vedno pod vplivom misli. »Je, ja.«

»Oooooo.« sta v en glas rekli sosedi, kot da sta ravnokar slišali nekaj ganljivega.

»Hvala, da si naju predstavila,« je še hitro končala Rossana.

»Prosim.« Saj nisem imela niti izbire.

»Lahko noč, *soseda*.«

»Lahko noč, *sosedi*.«

Legla sem na posteljo in upala, da bo z Ravijem vse v redu. Po kratkem premisleku sem vstala, se hitro uredila za spat in se znova vrnila na posteljo. Ko sem glavo položila na blazino sem začutila njegov vonj. Prevzela me je sladkost in hkrati

bolečina ob dejstvu, ker ga ni pri meni. Hitro sem se zbrala in potonila v alfa stanje. Kmalu sem zapustila telo. Znotraj sobe sem se prestavljala, vadila lebdenje, večino časa pa sem zgolj razmišljala o njem. Poslala sem mu sporočilo:

Mislim nate in upam, da kmalu prideš. V nekaj sekundah sem dobila odgovor.

Poklical sem očeta in bil je presenetljivo miren. Kmalu pridem, veselim se že druženja s tabo. Danes naju čaka pomembna naloga.

39. MISIJA - SKORAJ NEMOGOČE

Čakala sem ga kratek čas. Materializiral se je hitro in zelo svetleče, videla sem da se je dodatno založil z energijo.

»Zakaj pa to?« sem ga vprašala.

»Ker bova danes prvič preverila, kako dobro sva trenirala. Poskusila bova uporabiti vse, kar sva se do sedaj naučila.«

»Prav,« sem bila takoj za. Vedela sem, da se ob njegovi moči nimam česa bati.

»Ne gre samo zato. Morala bova uporabiti *zgolj* misli.«

Opazila sem, da sta v tej dimenziji dve vrsti komuniciranja. Govor, kot smo ga navajeni, ko smo v telesu in višja frekvenca, torej potovanje misli.

Takole? Sem ga vprašala.

Ja, takole. Od zdajle naprej, je resno rekel. Videla sem, da se pripravlja na nekaj večjega. Odločila sem se, da se bom zares v celoti zbrala.

Hvala, to bo res potrebno, je nadaljeval.

Kam pa greva?

K Jeanette. Živi nekaj ulic stran. Srečo imava, ker nizka bitja ne slišijo naši misli. Vsaj tista ne, ki so pri njej. Tvoja glavna naloga je: nikakor ne smeš nikogar gledati. Če že, glej meglice v kotičku očesa, nikoli pa se ne osredotočaj na to, da bi jih želela VIDETI. Ker se to lahko celo uresniči. Ko jih vidiš, tudi oni tebe vidijo. Takrat pa postane stvar nevarna. Sicer pa bom vesel, če boš sledila mojim mislim in svoji intuiciji.

Prav. Dala bom vse od sebe.

Si pripravljena?

Skoraj. Samo še nekaj mi povej. Kakšna so? Mislim, ta bitja?

Ogabna. Nočeš vedeti, je hitro rekel.

Objel me je in v trenutku sva bila v majhni spalnici nekje na sredi enega izmed študentskih domov. Videla sem pograd in na spodnji postelji je spala Jeanette. Videlo se je, da ima zelo žive sanje, ki pa so bile – glede na temno sliko, ki je plavala nad njo – zelo neprijetne. Tudi sama se je premetavala po postelji in včasih izpustila tih vzdih.

Te sanje jo mučijo že nekaj let, mi je rekel.

Kako pa to veš?

Ko si v njeni zavesti, to enostavno VEŠ. Ker jo je med tem zelo strah, je že privabila njih, je rekel in pomignil v kot za nama. S kotičkom očesa sem v kotu opazila štiri temne meglice. Tri so bile manjše, ena pa je bila večja.

Najprej je čas, da opraviva z njimi, nato pa se lotiva njenih sanj, se je odločil.

Vedela sem, kaj moram storiti. Z močjo misli priklicati dovolj svetlobe, da bi prekrila in napolnila prostor in premagala vse štiri sence. Zares bi mi bilo v veliko pomoč, če bi lahko vsaj malo sklepala, kakšni so. Težko si predstavljam boj, kjer nasprotnika ne smeš videti. Za svojim hrbtom sem slišala zelo nizko pridušeno vibriranje.

Zaznavajo naju, Ina, je hitro rekel Ravi. Pohiti.

Predstavljala sem si svetlobo in s tem osvetlila prostor. Nizke vibracije so postajale vse glasnejše. Ravi se je pridružil in mi dajal moč.

Nadaljuj, še več potrebujem, je rekel.

Kako naj jih premagam, če pa jih ne vidim? sem pomislila.

Poskusi z vsem, kar imaš.

Na eni strani sem začutila Jeanettin strah, na drugi strani pa temne sence. Največja je naglas zarjavela.

Pohiti, Ina! je v mislih skoraj zavpil.

Poslala sem še več luči.

Še več! Vem, da zmoreš več! Hitro! me je vzpodbujal.

Ne zmorem, če jih ne vidim, sem že skoraj panično pomislila.

Slišala sem vedno glasnejše rjojenje nato pa me je Ravi potegnil k postelji in nad nas tri nastavil ščit. Stvor se je od njega odbil in nehote sem ga pogledala. Bil je podoben veliki živali, ki je stala na treh nogah, proti nam je stegovala dve skrivenčeni roki, po telesu pa je imela polno gub in lusk. Iz por ji je mezela rjava tekočina, ki je kapljala na vse strani. Glava na vrhu telesa je bila premajhna in zgubana. Iz prašičjega rilca so štrleli neenakomerno veliki čekani. Podoba je bila zares nagnusna. Poblaznel je in se začel mrzlično zaletavati v naš ščit.

Ravi je takoj začutil, da sem naredila napako. Ker je vedel, v kakšni nevarnosti sva, ni bilo časa za obtoževanje. Hitro me je pomiril.

Zdaj veš, kako izgledajo. Zdaj veš, kakšno kapaciteto energije potrebuješ. Uporabil je vso svojo moč in mi rekel: Poglej me v oči in ZAČNI!

Kot hipnotizirana sem padla v stanje sprostitve. Pred seboj sem videla samo svetlobo in čisto ničesar drugega. Naenkrat nisem več ničesar videla, niti slišala. Obsedela

sem v miru in v absolutni luči. Ravi je vstopil v mojo luč in jo podeseteril. Stvori so v trenutku izginili.

Vidiš, da znaš, je z nasmehom pomislil.

Ampak bilo je malo težje, kot sem pričakovala.

Energija nam vedno da test, ki je malo nad našimi dosedanjimi zmožnostmi. Zato, da se nenehno razvijamo. Še eden izmed neizpodbitnih zakonov vesolja, se je nasmehnil.

Kaj to pomeni?

Če imaš pred seboj pretežek test, za katerega misliš, da ga ne znaš rešiti, si lahko brez skrbi. Energija očitno VE, da si dovolj sposobna, da ga rešiš.

Zares sem se počutila pomirjeno. Na začetku sem bila skoraj prepričana, da je ta test zame pretežek. In naenkrat sem ga opravila z odliko. Pošasti ni bilo več nikjer. Zraven naju je Jeanette še vedno težko sopihala.

Nisva še rešila vsega, je resno pomislil.

»Se spomniš občutka, kako je bilo, ko sem ti poslal prvo telepatsko sporočilo? Film, ki se je zgodil pred teboj? Na kakšen način ga je bilo potrebno gledati?«

»Seveda se spomnim. Bolj, kot sem si ga želela videti, bolj se je odmikal. Bolj kot sem bila objektivna, bolj se je približeval.«

»Točno to tehniko morava zdaj uporabiti,« je pomislil.

»Ni to ... vdiranje v zasebnost?« Spomnila sem se, kako sem prvič za nekaj trenutkov videla Eline sanje.

»V najinem primeru ni,« se je nasmehnil. »Saj boš videla.«

»No, prav.«

»Začniva.«

Začela sva opazovati meglico nad Jeanettino glavo. Poskusila sem se čimbolj oddaljiti od želje, da bi izvedela zgodbo in od razmišljanja zakaj sem tu. Kmalu sem se tako vživela, da sem sprejem gledala kot nek program na televiziji, ki ga sama ne bi izbrala, ampak ga pač opazujem, ker že ravno sedim ob sprejemniku. Naenkrat se je slika v celoti izostrila in povečala. Pred menoj sta stali dve postavi. Ena majhna in ena velika. Ugotovila sem, da se prizor odvija v konjušnici, le konjev ni bilo v stajah.

Velika postava je bil starejši gospod, ki je imel tudi nekaj kilogramov preveč. Nekaj milimetrov dolga brada, delna pleša s skuštranimi lasmi, narobe zapeta srajca ter smrad so bili jasni pokazatelji, da se ne ozira preveč na osebno higieno. Zraven njega je stala majhna punčka v rdeči oblekici. Bila je stara približno šest let.

Poglej jo. ZARES jo poglej. Prezrcali se vanjo, je pomislil Ravi.

Videla sem. Ta svetlolasa punčka je Jeanette. Slika pred menoj je bila vedno bolj jasna, zajela naju je svetloba. Naenkrat sem stala sredi hleva, pred menoj pa je bil stric Perrin...

Prišla sva gledat konjičke. Komaj že čakam, življenje na tem planetu je pa res čudovito. Tako velike živali in tako močne ... Že samo en pogled v oko mojega najljubšega konjička, ki je rjave barve in mu je ime Shochli, je dovolj, da je človek vse življenje vesel ... Kako lepo, da se je stric Perrin ponudil, da me odpelje k njim ... Same me mami nikoli ne bi pustila. Kje pa so?

»Konjički so očitno odšli, da se malo razgibajo,« razočarano reče stric Perrin.

»Ampak – lahko ti pa pokažem nekaj, kar je še lepše.«

Kaj pa bi lahko bilo še lepše od teh čudovitih živali?

»Lahko ti pokažem nekaj, kar si v resnici ves svet želi.«

»Kaj pa?«

»Ampak moraš mi obljubiti, da tega ne boš nikomur povedala ...« svečano reče.

»Niti mamici?«

»Njej pa sploh ne!« reče stric.

»Je to kaj prepovedanega?«

»Ne ... Samo preveč je dragoceno.« mi skrivnostno razloži stric.

»... Kot skriti zaklad?« ga vprašam.

»Ja, ja, tako, ja,« hlastno reče. »*Skriti zaklad*, kako lepo povedano ...« Zasmeje se in nisem popolnoma prepričana, da vem, zakaj.

»Kaj pa je to?« ga vprašam.

»Ne boš nikomur povedala?«

»Tudi očiju ne?«

»Za Božjo voljo, nikomur! Ta skrivnost je tako pomembna, da jo lahko na vsem svetu veš le ti. In jaz.«

Počutim se pomembno, ker je ravno mene izbral, da bom nosila skrivnost sveta v sebi. Morda jo nekoč predam naprej, ko bom že stara. Tako kot stric Perrin.

»Prav, nikomur ne bom povedala. Obljubim.«

»Prisežeš?«

»Prisežem.«

»Ali prisežeš pred Bogom?«

Dostikrat sva šli že z mami v cerkev. Najbolj so mi všeč svetleče podobe in kipi. Edino tega ne vem, zakaj so tako resni ... Mami mi je rekla, da je tisti, ki je na križu, naš odrešenik. In da je bog. In da je najmogočnejši in da vse vidi in da vse ve.

»Ampak bog tako ali tako vse ve. Pred njim ne morem imeti skrivnosti,« logično povežem.

»Ravno zato, ker vse ve, bo tudi vedel, da si mu prisegla, da ne boš nikomur povedala ... In če boš kdaj prelomila prisego, te bo Bog kaznoval bolj grozno, kot si sploh lahko predstavljaš! Nikoli več ne boš videla mamice in očija ...«

»Potem pa ne vem, če zares želim videti ta zaklad. Mami in očija imam zares zelo rada in vedno jima povem vse ...«

Stric Perrin se obrne, kot da očitno nisem tako vredna zaupanja, kot si je mislil.

»No, prav. Pa nič. Pridi, greva.«

Obstanem. Kaj, če zares obstaja zaklad, ki si ga vsi želijo? Skrivnost, ki je bila danes ponujena meni in morda nikoli več? Morda pa bi res lahko zdržala, da ne povem staršem. Bog, ki ga neizmerno ljubim, pa tako ali tako ve vse.

»Stric Perrin?«

Stric se mirno obrne. »Ja?«

»Prav. Prisežem pri Bogu.«

»Odlično,« je takoj navdušen. »Kar za meno!«

Odpelje me po hodniku in odpre vrata tam, kjer se hrani krma za konje. Manjši prostor. Shramba.

»Si pripravljena?«

»Mhm,« prikimam. Zares sem pripravljena.

»Ta zaklad se imenuje ... Ljubezen.«

»Ljubezen?« beseda se mi zares zdi znana. Večinoma so jo omenjali veseli in nasmejani ljudje.

»Da. In pri sebi jo hrani vsak moški, da jo podari ženski. Tako kot jo je tvoj oče podaril mami.«

»Potem to ni skrivnost?« zmedeno vprašam.

»To je njuna skrivnost. Tole pa bo *najina* skrivnost ...«

»Ali jo lahko vidim?«

»Seveda ...« stric Perrin si začne odpenjati hlače in pomislim, kako lepo je, da imajo moški ljubezen lahko vedno pri sebi. Ven pogleda čudna stvar, ki je kožnate barve. Na konici se gmota obarva celo malo modrikasto. Pogledam jo pobližje in ugotovim, da zares zelo smrdi.

»Si prepričan, da si to vsi želijo?«

»Seveda. Po navadi jo celo ližejo, kot bonbonček ...«

Še enkrat se približam. Postane mi slabo. Sprejemem dejstvo, da ljubezen smrdi. Ko sem že čisto blizu, ugotovim, da ne bom zmogla. Umaknem se in v očeh se mi naberejo solze.

»Ne morem.«

»Poskusi, pa boš videla!«

»Ne morem!« odprem vrata in začnem jokati. Za seboj slišim glas, naj se vrnem, jaz pa začnem teči.

Ljubezen smrdi, ljubezen je grda. Ljubezen smrdi, mi odzvanja v glavi. To ni prav. Bog že ni pravičen, če je dovolil, da je ljubezen tako grda. Ali tudi moja mami tako trpi? In ne smem ji povedati, prisegla sem pri Bogu ... Ljubezen je grda in smrdi ...

V glavi slišim glas mladega fanta.

To ni tvoja izkušnja, reče. Spremeni jo. Presvetli jo.

Sredi travnika se ustavim. V kotičku glave se zavem, da to ni *moja* izkušnja. Prepoznam glas. Ravi. Vem, kaj je resnica. Vem, da je ljubezen LEPA in DOBRA. BOG JE PRAVIČEN IN DOBER. Prepoznam, da moram biti hvaležna za test, ki mi je bil dan, saj sem ga očitno - zagotovo sposobna rešiti.

Ustavim se in še enkrat pogledam proti konjušnici. S počasnimi koraki pojdem nazaj. V shrambi me še vedno čaka stric. Okoli njega sta dve temni senci.

Trudim se, da ju ne gledam. Zamirim in si predstavljam močno svetlobo. Tej svetlobi se pridruži absolutna moč. Shramba je v trenutku polna luči in brezpogojne ljubezni. Temna bitja se razgradijo v stotinki sekunde.

V tej svetlobi vidim strica Perrina kot nevtralno bitje, ki je bilo prešibko ob napačnem času. Vidi me, kako izžarevam svetlobo in takoj mu postane nerodno. Hitro si do konca zapne hlače in se zjoka ob moji bližini. Do njega čutim absolutno ljubezen, tako kot do vseh živih bitij. In do konjev.

»Prosim, odpusti mi, Jeanette ... Nisem vedel ... Nisem znal ...«

Perrin pred menoj pade na kolena in to se mi zdi nadvse čudno. Saj ni kaj za odpustiti. Jaz nisem tu zato, da mu sodim. Jaz sem tu, da ljubim. In da sem malo bolj pozorna na bitja, ki jih obkrožajo temne sence. Njih moram ljubiti še *bolj*.

Lahkotno se smejim v tej svetlobi in si še enkrat rečem: ja, Bog je pa res dober. Ljubezen je lepa.

Moja glava je polna luči in čutim, kako se mojega telesa polasti absolutna resnica. Vse je Ljubezen, mi odzvanja v vsaki celici. Bog je pravičen ... Zajame me svetloba in kmalu ne mislim več na nič.

Obsedela sem pred Jeanettino posteljo in pred seboj zagledala Ravija.

Veselo me je objel. »Uspelo nama je! Bila si neverjetna!« mi je čestital.

Bila sem rahlo utrujena. Doživela sem velik spekter čustev.

»Hvala za pomoč,« sem rekla. »Brez tebe bi se tam notri izgubila.«

»Prosim. Bila si ... odlična. Tako si se utelesila v njej, da te je njena zavest popolnoma prevzela. Tvoja sposobnost vizualizacije pa ... Ko si si predstavljala svetlobo ... stavim, da je še v nebesih zmanjkalo elektrike,« se je radostno nasmehnil.

Tudi jaz sem zbrala dovolj moči za nasmeh. »Zdaj tudi vidim, *zakaj* se dogajajo vse slabe stvari na svetu ... Kot da je vse, ampak *čisto* vse, samo test.«

»Res je. Večina pa se vmes izgubi v obtoževanju, obžalovanju in ostalih čustvih ...« me je dopolnil Ravi.

Opazila sem, da nama je poseg vzel kar nekaj časa.

»Greva domov?«

»Prav. Komaj čakam, da prideš v svoje spočito telo. Danes boš še posebno naspana,« je napovedal Ravi.

»Me veseli. Potrebujem *počitek*,« sem se pošalila.

Pomislila sva na mojo sobo. V trenutku sva bila tam. Ravi me je objel in poljubil. Poslovila sva se.

»Komaj čakam, da te znova vidim. In pa... Še enkrat čestitke.«

Legla sem na posteljo in se privezala. Ko sem odprla oči, sem poskusila nalahno premakniti telo. Vsi sklepi so bili povezani z božansko lahkotnostjo, mišice pa so se vsakemu gibu hvaležno odzvale. Moja glava je bila lahka in prazna. Zares sem se počutila kot prerojena. Očitno je bilo čiščenje to noč še posebno intenzivno in globinsko ... Lahka kot peresce sem vstala in se pripravila na nov šolski dan ...

40. NOV DAN!

Lahkotno sem zapustila stavbo in sedla v Hannahin avto. Radostno sem pomislila, da skoraj nisem prepričana, kateri del dneva imam raje, dan ali noč. V obeh neizmerno uživam. V šoli s sošolkami in sošolci – z enim on njih še posebno – s profesorji in s snovjo, ki mi je še bolj lahkotno kapljala v spomin. Ali ponoči, ko s svojim ljubljnim pomagam drugim?

Hannah me je postrani pogledala.

»Zdaj mi pa že moraš povedati, kaj se greš, ker tole ni samo zaljubljenost,« je rekla.

»Tu imaš prav. Res ni samo to ...«

»Ampak še nekaj je ... Nekaj večjega.« Zamišljeno je dodala plin in speljala.

»Kot na primer?« sem se naredila nevedno. Želela sem ji povedati za naš krožek, vendar nisem hotela prehitevati ... Prav bi bilo, da bi bila ob vstopu v naš krožek zares pripravljena.

»Kot na primer, zakaj včeraj nisi potrebovala prevoza? Ali pa ... Ne vem. Mogoče bo zvenelo čudno ...«

»Kaj?« sem hlastno vprašala.

»Ne vem. Saj so samo neumne sanje ...« je zamahnila z roko. Mene pa ni moglo *bolj* zanimati.

»Povej, povej, prosim,« sem postala neučakana. Hannah se je začudila, ker me njene sanje naenkrat tako zanimajo.

»Glej jo, zaljubljenko. Še pred nekaj sekundami se je svet vrtel samo okoli Roberta, zdaj pa smo že čisto zamenjali ploščo ...« se je pošalila.

»Prosim, povej mi. In... Potem bom tudi jaz povedala tebi to, kar želiš vedeti.«

Pogodba se ji je zdela pravična.

»No, prav. Pred tremi dnevi se mi je sanjalo, da ... Smo jaz, ti, Ravi in še dva tvoja sošolca odšli v Central Park. Tam smo sedli na klopce. Nato ... Ne morem. Mislila boš, da sem čudna.«

»Ne, ne!« sem jo vzpodbujala. »Ti – pa čudna? Saj te vendar poznam! Prosim, nadaljuj!«

»Ne, dovolj si slišala.«

»Daj no!«

»Ne in pika.«

»Kaj smo počeli?«

»Ne povem.«

»Smo spali?«

Tišina.

»Smo se pogovarjali?«

Še enkrat tišina.

»Povej mi, no.«

»Ne, povedala sem ti osnovo. Ostalo si lahko sama predstavljaš.«

»Saj veš, da te jaz že ne bi obsojala. Tudi če bi mi rekla, da smo izstopili iz svojih teles in začeli leteti,« sem rekla, kot da ni nič.

Sunkovito je ustavila avto. Skoraj je povzročila prometno nesrečo. Avto za nama je zatrobil.

»Kaj pa je?« sem se narejeno začudila. »Sem kaj takega rekla?« sem nasmejano vprašala. Nisem mogla več zdržati.

»TOREJ JE RES?!?« Bila je tako iz sebe, da ni mogla niti voziti.

»Ja, res je. Prosim, pelji naprej, da ne bova povzročili nesreče,« sem jo pomirila.

Počasi je znova vzpostavila kontakt in speljala. Kmalu sva nadoknadili zamujeno in se vključili v jutranjo kolono avtomobilov.

»Vse mi povej!« je zahtevala. »Kako, kdaj, zakaj, kdo ...?«

»Sploh ne potrebuješ razlage,« sem se nasmejala. »Lahko ti pokažem.«

Vedela sem, da je pripravljena.

»Kdaj danes končaš s poukom?« sem vprašala.

»Danes imam pet ur ...«

»Odlično. Mi tudi. Po pouku se dobimo pred šolskimi vrati.«

Prispeli sva in lahkotno sem odšla ven. Videla sem, da se v avtomobilu Hannah še vedno ukvarja s tem, kar se je zgodilo in odločila sem se, da jo pustim, da se umiri. Čutila sem, da ima milijon vprašanj, ampak sem se odločila, da bo hitreje, če odgovore kar doživi. Razlaganje bi vzelo preveč časa.

Ko sem vstopila v razred – za prvo uro smo imeli matematiko – sem videla, da se Ravi v zadnji vrsti že široko smeje. Povezala sem se z njim.

Kaj pa je?

Tjale poglej, mi je z glavo pokazal proti oknom.

Pri oknih sta stala Jeanette in Lance in se sproščeno pogovarjala. Lance se je zaljubljeno smejal, Jeanette pa je žarela. Bila je prelepa. Čutilo se je, da mu ljubezen z veseljem vrača in strah se je raztopil kot stara milnica.

Stekla sem proti Robertu in ga objela. Stol sem primaknila k njegovemu in rekla:

»Mislim, da od danes naprej sedim tukaj.«

Nasmehnil se je in me poljubil. V javnosti so bili najini poljubi vedno krajši, kot kadar sva bila sama. Zato pa sva jih toliko bolj ponotranjila. Samo midva sva vedela, kaj se z nama dogaja, ko se najini duši stopita v eno ...

»Khm, khm, upam da ne motim,« je rekel Elliot in prisedel.

»Zanima me le, če ... za danes še vedno velja.«

»Še vedno ja,« sem lahkotno rekla. »In dobili bomo še eno članico.«

»Super,« je rekel Elliot in šel povedat novico Gini.

Kako, prosim? Sem slišala glas v glavi.

Oprosti, nisem ti še imela priložnosti tega sporočiti, na tak ali drugačen način ...

Kdo pa je ta ... Nova članica?

Hannah. Prepričana sem, da je pripravljena, ker je tako ali tako že sanjala o vsem, kar počnemo ...

Aha. No, prav. Oprosti. Moral bi ti bolj zaupati.

Oprostim, sem se nasmehnila.

V razred je stopil učitelj matematike, profesor Haynes. Bilo mi je všeč, ker sva se z Robertom istočasno odločila, da bova sledila snovi. V bistvu mi je celo pomagal, če česa nisem razumela. Vse je potekalo zelo gladko in znotraj najinih glav.

Tako bi lahko tudi goljufala pri testih, sem pomislila. Ti bi reševal, ostali pa bi se priklopili na tvojo frekvenco misli ...

Telepatija je namenjena ...

Ljudem z visoko moralno. Vem. Samo hecala sem se, sem se nasmehnila.

Tako sem se v nadaljnje pri vseh predmetih presedla kar k njemu. Snov sem še boljše razumela, tako da sem imela bistveno več prostega časa, ki sem ga v celoti posvečala novim projektom ...

Čutila sem novo moč. In imela sem takšno potrebo po tem, da pomagam, da niti nisem čutila potrebe po dopustu ali počitnicah. Kar sem imela z Ravijem me je tako izpolnjevalo – tako telesno kot duševno – da tega ne bi zamenjala za nič na svetu.

Tisti dan se nam je na treningu pridružila tudi Hannah. Bila je prva, ki je *vedela*, kaj jo čaka, saj je točno to tudi sanjala. *Videla* nas je. Po treningu, ki sta ga dan pred tem prestala tudi Elliot in Gina, je tudi ona izjemno hitro usvojila novo znanje. Zdelo se je, kot da je to že od nekdaj vedela, kajti ob vsem tem niti ni bila tako zelo presenečena.

Ko smo vadili teleportiranje, so se izjemno zabavali. Elliot je končno lahko izpolnil svojo nenehno potrebo po premikanju. Njegova specialiteta je bila, da je bil izjemno hiter. Skoraj bi lahko rekla, da se je materializiral na dveh mestih istočasno. Bil je povsod. Gina je teleportiranje takoj vključila v željo po letenju. Tako zelo si je želela skupaj sestaviti sličice, da ji je uspelo celo prej kot takrat meni. Sprostila se je in ... že je bila nad parkom. Ko jo je videl Elliot, se je nekajkrat materializiral v zraku poleg nje, vendar se mu nikoli ni uspelo obdržati v zraku. Hannah je teleportiranje mirno vadila v nižjem predelu parka – na drevesih, klopeh, snegu. Midva z Ravijem sva sedela na sredini vadišča in nadzirala, kako potekajo vaje.

Po eni uri treninga smo se odpravili nazaj. Obsedeli smo v svojih telesih in preden smo se z njimi povsem spojili, sem prosila, naj se še malo sprostimo in opazujemo ljudi. Po krajšem času so vsi lahko opazili, da je vsak človek obdan z meglico drugačnih vibracij. Prosila sem jih, naj te meglice čimbolj zanemarijo. Zanalasč sem uporabila primer, ki je tudi pri meni najbolj deloval. Kot bi gledali televizijski program, ki si ga niste sami izbrali.

Meglice okrog ljudi so se začele počasi razprševati v vseh mogočih barvah. Člani krožka so se navdušeno smejali. Prvič so bili priča tako barvitemu dožemanju sveta in bila sem vesela, da sem jih lahko po tej poti vodila.

Ljudje so vibrirali od zelo svetlih do temnejših odtenkov. Meglice so se počasi začele spreminjati v slike. Pogledala sem okoli sebe in bila sem vesela, ker nam tako dobro gre. Opazila sem, da je v park vstopila tudi oseba, ki je obkrožena s tremi temnimi sencami. Hitro so se približevali.

»O ne,« sem zastokala. »Bodite mirni. Predlagam, da se čim hitreje priključimo na svoja telesa.«

Ravi je pomagal Hannah, nato pa se še sam hitro priključil.

Zbudili smo se zadnjo sekundo, preden bi ravnatelj Davies posumil, da je kaj narobe.

»O, koga pa imamo tu?« je z narejeno prijaznostjo vprašal.

»Pozdravljeni, gospod ravnatelj,« sem skoraj ljubeče rekla.

»Živjo, oči,« je sproščeno pozdravil Ravi.

»Ne bi mogli mladina zdajle sedeti za knjigami? Saj je vendar sredi tedna.« je mirno rekel Davies v arhaični britanščini.

»Tja smo tudi namenjeni,« sem razložila. »V parku smo naleteli drug na drugega in se malo zaklepetali.«

»A tako,« je odvrnil.

»No, tudi prav, mladina,« je rekel in odšel naprej. »Se vidimo jutri v šoli.«

Globoko smo izdihnili sapo in začutili olajšanje. Bil je zadnji človek na svetu, ki bi mu povedala za naš krožek. Vsaj ne, dokler je v ... takšni družbi.

Poslovili smo se in se dogovorili, da bomo naslednji dan vadili na drugem koncu parka, četudi bo treba hoditi dlje. Kljub neljubemu dogodku smo se sprostili in se veselo poslovili. Hannah se je ponudila, da me zapelje domov.

»Smem imeti danes jaz to čast?« se je udvorljivo nasmehnil Ravi.

»Seveda, vidva kar...« je Hannah nasmejano odstopila. Videlo se je, da je znova na delu njegova ljubeča absolutna moč, ki je do sedaj prepričala še vsakogar. Začudeno sem ga pogledala in rekla: »Ti imaš avto?«

»Ja.«

»Kako, prosim?« sem se naredila, kot da nisem slišala.

»Oprosti, ampak ... nisem še imel časa, da bi ti to sporočil na tak ali drugačen način. In poleg vsega, Hannah te je do sedaj nujno potrebovala...« nasmehnil se je in tudi sama sem ugotovila, da se ne morem upreti njegovemu čaru. Sledila sem mu do parkirišča, kjer naju je čakal parkirani modri Chevrolet.

41. NEURADNI OBISK

Ko sem sedla v avto sem bila tako zaposlena s pogledovanjem proti vozniku, da nisem videla, kam se peljeva. Ko sem pogledala ven, je bilo že prepozno.

Si za to, da greva k meni? je pogumno pomislil.

Kar tako? Kaj pa Davies?

Še nekaj časa ga ne bo domov. Videl sem njegove misli. Tudi navadno ne pride domov vse do večera.

Poglej. Mogoče to ni preveč dobra ideja. Vdirati v tuje stanovanje.

V bistvu je hiša. In to ni nikakršno vdiranje, saj sem te vendar povabil. Stanovalec hiše te je povabil. Nevljudno bi bilo zavrniti povabilo, se ti ne zdi?

Pol urice, nič več, sem nebogljenno pomislila. Tudi jaz se mu nisem mogla upreti, tu sem bila enako nemočna kot vsi ostali.

Parkiral je pred zares lepo in svetlo hišo. Spodnji del je bil obložen z lesom, zgoraj pa so bila okna iz manjših trikotnih delov sestavljena v zanimive geometrično pravilne oblike. Vrata so se ujemala z okni in delovala skoraj vesoljsko. Dovoz je bil kamnit in stopnišče drzno arhaično. Skoraj ni sodilo k zgradbi.

»To je zato, ker je stopnišče ostalo, stavbo pa so zgradili na novo, pred ... sedemnajstimi leti. Takrat je bila to ena izmed najbolj sodobno zgrajenih hiš v mestu.« mi je odgovoril.

Kar naprej, saj ne grizem, je pomislil, ko sem še vedno sedela v avtu, on pa mi je vrata držal na stežaj odprta. *Moj oče pa tudi ne,* je dokončal stavek.

Počasi sem prilezla iz avta in ga prijela za roko.

Si prepričan, da delava prav?

Ali nisi ravno ti bila tista, ki te je zanimalo, kje živim? Se je pošalil.

Zardela sem. Takrat je torej ujel mojo misel.

Oprosti, nisem tako mislil. Takrat te pač nisem mogel povabiti. Veš, da bi te, če bi okoliščine bile drugačne ... Že na prvi šolski dan bi te ugrabil, te pripeljal sem in te predstavil očetu ...

»Že prav,« sem uporabila besede. Včasih je bil celo preveč prijazen.

Odklenil je vrata in me z rokami povabil naprej.

»Mademoiselle ...«

Takoj ob vstopu v hišo se je razprostrla vsa njena notranjost. Brez kakšne predsobe ali česa podobnega veži, sva takoj vstopila v osrednji del, ki je bil okrogel, kot nekakšna sprejemnica. Z vseh strani so jo obkrožale sobe, natančno nad tlemi, dve nadstropji višje, pa je bila steklena streha, skozi katero je sijal žarek svetlobe.

Bilo mi je zelo všeč. Skupek sodobnih linij in okrogle arhitekture.

Pokaži mi samo tiste prostore, ki jih lahko vidi čisto vsak, sem pomislila. Nekako mi je bilo ljubše biti tiho. Še vedno me je navdajala zla slutnja.

Pokazal ti bom tisto, kar lahko vidim jaz, mi je odgovoril.

Peljal me je po sobah, ki so stilsko zelo odgovarjale okrogli sprejemnici. Sodobna modra kuhinja z gladkimi linijami, dve sobi za goste, v Daviesovo sobo nisva šla; dve kopalnici v zelenem in stranišča; naposled pa sva prispela še do Ravijeve sobe v prvem nadstropju.

Lahkotno je odprl vrata: *Ta-daa ...*

Soba, ki se je odprla pred menoj, je bila v mojem spominu drugačna.

Ne smeš pozabiti, da sem takrat moral prenašati tudi nepovabljene obiskovalce – »prijatelje« mojega očeta...

Saj res. To je torej tisto.

Zato se mi je torej soba zdela tako temačna. Zdaj pa se je pred menoj odprl najbolj topel prostor, kar sem jih videla v življenju. Čeprav je bila soba preprosta, po velikosti celo precej podobna moji, je bila popolnoma drugačna od ostalih v hiši. Postelja je bila prevlečena s prevleko barvitih indijskih vzorcev. Na stenah je viselo nekaj slik indijskih mojstrov. Njegova miza je bila nekako pregrajena na pol. Na eni strani so bile knjige za učenje, na drugi pa nekaj dišečih paličic s stojalom ter nekaj dišečih svečk.

To sem kupil, ko sva že hodila, mi je priznal.

Za vsak slučaj, če me kdaj prideš obiskat ...

Počutila sem se počaščeno. Vzel je vžigalnik, ki je bil pripravljen ob svečkah in jih prižgal. Zraven je imel daljinski upravljaliec in pritisnil »play«. Oglasila se je prijetna mirna glasba. Zvoki nežnih basov so se poigravali z visokimi zvončki in violinami. V daljavi je bilo slišati šumenje morskih valov. Objel me je.

Znova sem začutila, da sem na varnem. V njegovem objemu sem vedno našla dom, ki sem ga iskala do sedaj. Močno sem začutila, da je dom stanje in ne kraj. Da je sreča stanje in ne čustvo. Svoje čelo je naslonil na moje. Čutila sem, da ponovno padam vanj. Če občutek ne bi bil tako domač, bi se ga ustrašila.

Tako sva obstajala v tišini. Soba je tako ali tako prijetno podpirala najino vibracijo. Čutila sem, da je tudi energetsko popolnoma drugačna od ostalih delov hiše. Kot bi jo nekdo naknadno vgradil v stavbo.

Začel je dihati globlje in sledila sem njegovemu tempu. Zaprla sem oči, in kmalu začutila, kaj dela. V njegovem srcu sem videla izvir energije njegove moči. V svojem srcu pa sem začutila iskro, ki me je vodila pri vsem, čemur sem bila priča. Energija modrosti in intuicije. Ko je izdihnil, mi je podarjal svojo moč. Moje srce je prekipevalo v oceanu absolutnega dobrega. Ko pa je vdihnil, je bil pripravljen sprejemati. Podarjala sem mu vse znanje, ki sem ga nabrala v tisočletjih svojega bivanja na Zemlji. Njegovo srce je hvaležno utripalo in se čudilo brezmejnimi lepotam starodavnih resnic.

Ko sva tako dihala, sva se popolnoma prepustila drug drugemu. Moje srce je vedno bolj postajalo njegovo, hkrati pa sem se mu čutila bližje, kot kadarkoli prej. Zdelo se mi je, kot da se stvari, ki so že prisotne, le še stopnjujejo, čeprav sploh nisem vedela, da je to mogoče. Povezava med nama je kmalu postala eno srce. Eno telo. Ena vibracija.

Od daleč sem slišala glasove ... Ljubljeni mi je vrnil srce tja, kjer je bilo prej. V trenutku sem se zbudila. Ko sem se zavedela, sva stala na sredini sobe in govorila z Daviesom. Ravi je že zdavnaj ugasnil glasbo.

»Kako kaj, mladina?« je nič kaj presenečeno ravnodušno vprašal.

»Živjo, oči. Super sva. Ravno sem Ini kazal svojo sobo.« je mirno rekel Ravi.

»Jo lahko, prosim, pospremiš ven? Vesel bi bil, če bi bil tvoj naslednji obisk napovedan,« je osorno rekel. Bila sem začudena, ker sem od njega pričakovala veliko več ... jeze. Se je po dogodku v šoli vseeno nekoliko omehčal? Pogledala sem ga v oči in videla resnico.

Njegovi različno obarvani očesi sta se v notranjosti nevarno bliskali. Zdrznila sem se. Jeza, kakršno bi mu pripisala, je bila še kako prisotna, vendar je čakala na boljše pogoje. Na pogoje, v katerih ne bo tolikšne vpletenosti in moči ... njegovega sina. Očitno me soočenje z Daviesom še čaka. Takrat bo poskrbel, da bom sama.

Ravi se je z očetom lahko dogovoril, da me lahko odpelje domov in ni mu ugovarjal. Prizadevala sem si, da ne bi mislila na svoje soočenje z njim. Nisem hotela, da bi Ravija skrbelo.

Kmalu sva prispela do mojega doma in kljub vsemu sem se mu zahvalila za nedovoljeno povabilo. Poslovala sva se. Lahkotno sem odšla po stopnicah. Vedela sem, da se vidiva že čez nekaj ur – kar nama je prešlo že skoraj v navado - in kar me je navdajalo z nepopisno srečo.

42. SEME DVOMA

Po mesecu treniranja smo se člani krožka zelo povezali. Med nami ni bilo skrivnosti, ker jih niti nismo potrebovali. To je bilo jasno vsem. Hannah kmalu dogodkov ni več sanjala, ampak jih je živela. Pomembnejše dogodke je zaznala nekaj trenutkov prej, preden so se zgodili. Tako me je nekoč rešila pred smrtjo, ko me je potegnila s proge za pešče. Nek avto je namreč v veliko hitrostjo prevozil rdečo luč, na cesti, ki sem jo ob zeleni luči ravnokar prečkala in bi me zagotovo povozil do smrti. K sreči sem bila na cesti edina; vseh namreč ne bi mogla rešiti.

Nekega popoldneva smo ostali sami: jaz, Hannah in Ravi. Elliot in Gina sta se ravnokar nasmejano poslovila in se še enkrat zahvalila, ker smo se zares imeli zelo lepo.

S Hannah sva se odpravljali do avta, Ravi pa me je pospremil.

Želim si, da bi več ljudi imelo to znanje, je pomislila Hannah.

»Zakaj?« sem vprašala.

Ker bi tako bili močnejši. Morda bi lahko pomagali celo ...

Daviesu? Je vprašal Ravi. V njegovi glavi se je pokazala preslikava temačne sobe na koncu temnega kletnega hodnika.

»SI MU POVEDALA?« se je Hannah zgroženo obrnila proti meni.

»Ne, nikakor ne. Saj vendar vidiš, da tu ne govorimo. Enkrat sva v meditaciji odšla ... tja. In videla dogodek, kot je v resnici bil. Nikomur nisem ničesar povedala.«

»TO je še hujše!« se je zgrozila. »In ta preslikava je sedaj v njegovi glavi in je vidna vsem!« je zajokala.

»Vidno je tistemu, ki želi videti ...« je začel Ravi. Prekinila ga je.

»VIDNO JE VSEM!«

»Morala sva to narediti. Če želimo pomagati mojemu očetu, moramo vedeti, kaj počne tam spodaj. In ta dogodek nam je v veliko pomoč ...« Hannah ni moglo biti manj mar.

»Mislila sem, da ti lahko zaupam.«

»Hannah ...« sem hotela razložiti.

»Mislila sem, da sva prijateljici.«

»Saj tudi sva ...«

»NISVA, NE! Zaupam ti in potem pride neki Indijec in ti pozabiš na vse! Na vse!«

Ni ji bilo mar, da je Ravi bil še vedno zraven.

»Hannah, pomiri se ...« je mirno začel. Čutila sem, da v svoje besede vlaga vso svojo moč.

»Ne boš, ne. Dovolj mi je. Grem.« Hannah se je ustrašila njegove moči, sedla je v avto in hitro odpeljala. V srcu me je stiskalo. Čutila sem, da se bo to nekoč zgodilo.

Pomiri se, Ina, me je miril Ravi, ko sem gledala za njo. Vse je samo test, se spomniš?

Tisti trenutek sem to težko zares dojela. Izgubila sem eno redkih pravih prijateljic in v srcu me je grizla krivda.

Saj nisi ti pokazala poti do tega dogodka, sam se nama je razkril. Očitno je bilo tako namenjeno. Poglej me, je obrnil moj obraz k svojemu. Vse bo še dobro. Jaz sem tukaj. Hannah bo že prišla nazaj. Kako bi lahko živela na prejšnji, star način, potem ko je spoznala vse to? Ravi je pokazal okrog sebe, kot da smo ji podarili celo veselje. In imel je prav.

Zares smo živeli neomejeno. Zares smo lahko potovali, kamorkoli bi si zaželeli. Če bi, seveda, tja šli z dobrim namenom. Počasi me je le uspel pomiriti. Pospremil me je do doma in vso pot sva se pogovarjala. Na koncu sem kar zadovoljna odšla spat. Tehnica krivde in sreče je bila uravnotežena in lahko bi pihnil, pa bi se prevesila v eno ali v drugo smer ...

43. SKORAJ ZLATI MESECI KROŽKA

Naslednji trije meseci so minili, kot bi pihnil. Najin skriven krožek skoraj ni bil več tako skriven. Kmalu se je začela za članstvo zanimati tudi večina ostalih pripadnikov razreda.

Gina je navdušila Georgea. Sienna je ugotovila, da se je Elliot nekoliko umaknil in je začela sama iskati stik z njim. Naposled ji je – po urah prošenj – povedal, kje se dobivamo in jo povabil zraven. Bila je zelo prijetno presenečena in popolnoma se je spremenila. Svoj temačni stil oblačenja je zamenjala za svetle in roza barve, poudarjeno ličenje, kakršnega je bila navajena, pa je opustila. Zasijala je v popolnoma novi luči in vsi fantje so se začeli ozirati za njo. Žal prepozno, kajti ona je že zdavnaj izbrala Elliota.

Razred je dobil novo svežino. Prav kmalu je velika večina članov krožka že obvladala telepatsko sporazumevanje. Čeprav je bilo na najini frekvenci več stikov kot prej, se je zgodilo natanko to, kar je napovedal Ravi. Uglasili so se na najino vibracijo samo takrat, ko so potrebovali kakšen podatek, na primer:

George: *Hej, Ravi, ali za danes velja?*

Ravi: *Seveda.*

Sienna: *Kaj sem zamudila?*

Ravi: *Nič, danes je vse tako, kot smo se dogovorili.*

Sienna: *No, prav. Obvesti nas, če bo kako drugače.*

In spet tišina. Oglašali so se, kot bi imel vsak svoj walki-talkie. Toda bilo je še boljše. Vsak je začel raziskovati svoje sposobnosti in svoj ustroj duše.

Sienna je bila ekspert za prepoznavanje nizkih frekvenc. Ker je nekoč njena zunanja podoba temeljila na privabljanju temnih senc in poslušanju temačne glasbe, jih je začutila hitreje kot katerikoli izmed nas. Tako smo lahko v miru vadili v Central parku, kajti imeli smo zaščito: Sienna.

Elliot je bil izjemno hiter; tudi v boju. Če je Ravi potreboval koga, ki se hitro odzove na miselni dražljaj, je s seboj vzel Elliota. Temne sence dostikrat še vedele niso, kdaj jih je porazil.

George je postal ekspert v letenju. Skozi zrak je drsel natančno tako, kot je to počel med surfanjem. Energijo je vzljubil bolj kot morje, ker – kot je sam rekel – je je bilo več, obnašala se je natanko tako, kot je on hotel, poleg tega pa je bil še koristen. S svojim »surfanjem« je namreč valove usmerjal točno tja, kjer smo jih potrebovali. Sicer pa nam je nasmejano rekel, da nas bo poleti kljub temu povabil na plažo, kjer nas bo naučil surfati.

Jeanette se nam je pridružila, čim je ugotovila, da razred utripa drugače. Postala je zelo pogumna. Postala je ekspert za krivice. Tako kot jaz, se je tudi ona rada projecirala v zavesti drugih ljudi in nerazložljive izkušnje iz njihove preteklosti spreminjala v čisto ljubezen.

Kmalu je v krožek povabila tudi Lancea. Ta se nam je pridružil samo zaradi ljubezni do Jeanette. Kmalu pa mu je naše druženje tako zelo priraslo k srcu, da je začel sebe resno raziskovati. Vedno sta mu bili vseč vedrina in ljubezenska sporočila francoskih šansonov in točno to je našel v sebi. Moč, da se lahko kadarkoli odloči za čisto veselje. Tudi če okoli njega plešejo demoni vseh barv, je on veselo plesal v svetlobi.

Teddy nas je odkril čisto po naključju. Čeprav je Hannah dostikrat rekla, da naključij ni, ker je v vsem, kar se nam zgodi, ključ. Ona se je sicer še vedno držala zase in v teh mesecih sem jo še posebno pogrešala ...

Kakorkoli, Teddy je hodil po spomladanskem Central Parku in naenkrat videl tretjino razreda sredi travnika, kako sedi na odeji za piknik. Sedeli smo povsem pri miru in čeprav sva ga s Sienco opazili, se nisva prestrašili. Obkrožen je bil z rumeno avro in zdelo se nama je, da je pripravljen. Ko smo se tisti dan prebudili, je že sedel med nami in nas vprašal, kaj delamo. Smeje smo mu razložili in ga povabili medse.

Teddy je kasneje povabil tudi Alysho, ki je bila najbolj navdušena nad barvitimi meglicami. Videla je več, kot smo videli ostali. Frekvence barv je razlikovala bolj natančno in je zato jasneje začutila ljudi; bolj globoko, bolj vseobsegajoče. Ko smo končali, je velikokrat prekipevala od idej, kako bi se to dalo naslikati. Doma je potem velikokrat kar med meditacijo začela slikati. V nekaj mesecih je vsakomur podarila sliko in vsaka izmed teh slik je z našim načinom gledanja naravnost žarela ter nas dodatno vzpodbujala.

Med glasbeniki je bila prva, ki je začutila, da se v razredu nekaj dogaja, Franceska. Smeha in pridušenih vzklikov med našimi telepatškimi dogovori skoraj ni bilo več mogoče skriti. Ko me je vprašala, kaj se dogaja, sem ji iskreno povedala, da se sproščamo v Central Parku in da je vabljen, da se nam pridruži. Še istega dne je prišla. Med dušami je bila edina, ki je svojo pravo moč skrivala drugje. V telesu. Začela je ustvarjati svojo glasbo in v glas je dodajala vibracije, s katerimi se je seznanila med meditacijo. Tako je bila edina med nami, ki je te vibracije »utelesila«, čeprav izven telesa ni imela posebnih sposobnosti.

Zraven je povabila tudi ostale glasbenike: Jesseja, Jimmyja, Rebbeco, Rodneya, ...

Tudi Philip je začutil spremembo. Ko se je pridružil našemu združenju, je ugotovil, da je bila ravno ta teorija tista, na katero je čakal vse življenje. Bil je eden izmed najbolj zagretyh raziskovalcev. Odločil se je, da bo novo znanje uzakonil in ga fizikalno opredelil. Bili smo navdušeni, ker smo imeli v svojih vrstah celo bodočega strokovnjaka fizike ...

Moja naloga pa je bila držati koncentracijo. Moja volja po koncentraciji se je še bolj okrepila. Poleg tega pa mi je tudi Ravi neprestano pošiljal svojo ljubečo moč in zdelo se mi je, da sem v resnici močnejša. Spoznala sem, zakaj nam je namenjeno, da

sodelujemo v paru: da si izberemo dušo, ki nas v celoti izpolnjuje in pomaga. On je pomagal meni, jaz njemu ...

Tako se je naš razred počasi zlił v eno. Začeli smo vabiti tudi sošolce iz ostalih paralelk, ostale dijake. Kmalu smo se dobivali v več različnih skupinah. Vsaka je štela do deset članov. Ravi je določil ostale voditelje skupin.

Ravnatelj Davies se je na šoli le redko prikazal. Ves čas sem imela občutek, da je nekje v stavbi, vendar nikoli nisem mogla natančno določiti njegove lokacije. S tem se nisem želela preveč ukvarjati. Upala sem, da smo varni. Navsezadnje ga je Barnes utišal že pred meseci ... Vseeno sem globoko v sebi vedela, da se pripravlja nekaj ... nenapovedanega.

44. POVABILO, KI GA NE MOREŠ ZAVRNITI

Šolsko leto se je bližalo h koncu in bila sem zares srečna. Čutila sem, da končno opravljam to, zaradi česar sem prišla v Ameriko. Pomagala sem ljudem vseh starosti, ob fantu, ki sem ga ljubila iz vsega srca. Glede fizične ljubezni, sva se odločila počakati do meseca junija, torej do mojega osemnajstega rojstnega dne. Ravi je želel, da bo ta izkušnja zame nekaj posebnega in tudi tukaj je uveljavljal svojo moč.

Z velikim mestom sem utripala kot eno, čeprav sem seveda dostikrat pomislila na svojo družino. Tudi oni so opazali spremembe na meni in povedala sem jim tudi, da imam fanta. Bili so veseli zame, Ela pa je naznanila, da se bo poleti poročila.

»Glej, da ga pripelješ pokazat!« mi je v smehu zabičala.

Sicer pa je vse do meseca maja, torej predzadnjega meseca do konca šolskega leta, vse potekalo kot po maslu. Ko se je začel maj, pa se je zgodilo nekaj nenavadnega. Ravi je nehal hoditi v šolo. Ni se javil po telefonu in tudi njegova frekvenca je bila nedosegljiva. Vsi smo se spraševali, kaj je z njim. Nihče ga ni mogel priklicati. Enkrat sem se celo – dovoljeno ali nedovoljeno – materializirala v njegovi sobi, ki je bila prazna. Če sam ni hotel sodelovati, je imel moč, da je izginil v nič. Nihče ga ni mogel najti. To me niti ne bi toliko skrbelo, ker sem nepreklicno verjela vanj. Bolj me je skrbelo to, ker je izginil tudi ravnatelj Davies. Učitelji so se tako ali tako že zdavnaj opogumili in se odločili, da bodo kmalu izbrali novega ravnatelja. Tako Davies niti ni mogel več ničesar izgubiti. Spraševala sem se, če sta se odselila. In kam!? Vsako raziskovanje nas je pripeljalo do slepe ulice.

Bili smo kot vojaki brez vojskovodje. Sama sem sicer imela zelo veliko sposobnosti, nisem pa imela Ravijeve moči. Tudi njegova frekvenca je izginila, kot bi jo nekdo odrezal. Člani krožka smo ugotovili, da nas je v veliki meri napajal prav on. Počasi nas je bilo na srečanjih vedno manj, tudi zato, ker energija ni bila dovolj močna, da bi nam omogočila primerno urjenje. Tudi sama sem bila razočarana, ker se nisem čutila dovolj sposobno, da bi vodila ljudi, ki so želeli pomagati. Sposobnosti za vodstvo in za moč sem vedno avtomatsko prejemale od njega. Znova se je v meni začel prebujati strah, da sem ga izgubila. Bil je tako močan, da sem nehote začela padati na nižjo frekvenco ... In nekoga s tem neizmerno osrečila. Nekega popoldneva sem v glavi zaslišala glas, ki sem ga na tak način zaznala prvič.

Halo, halo? je bil posmehljiv. *Se slišimo, halo, halo?*

Vedela sem, kdo je. Pričakovala sem ga.

Seveda se slišimo. Takoj mi povejte, kje ste in kje je Ravi. Bila sem razdražena in jezna. Ni imel pravice, da naju je ponovno razdružil.

Zdaj smo pa jezni? Nekomu sem očitno uspel stopiti na žulj, se je posmehnil Davies.

Ni primeren čas za šalo, sem osorno pomislila.

Mislím, da je več kot očitno, da morava govoriti. Tvoj ljubček je namreč imel neporavnane dolgove s prijatelji nižjih frekvenc ...

Menda ja nisi ...!!! Kaj si storil z njim? Tresla sem se po celem telesu in ostala brez besed. Je res mogoče, da bi njegovo sovraštvo do mene bilo večje, kot ljubezen do lastnega sina?

Kaj sem JAZ storil? Kaj sem jaz storil!? Kaj pa si z njim storila ti? Neprestano me je oviral na poti, mi metal polena pod noge, Zaradi tebe me je hotel celo službeno onemogočiti! Kdo pa še izda lastnega očeta, razen tistega, kateremu je smrklja v celoti zmešala glavo?!? Ugotovila sem, da se mu je v celoti zmešalo. S temnimi vibracijami se je igral, kot da bi hotel preveriti, kaj naredi pozabljena prižgana vžigalica na bencinski črpalki.

V daljavi sem slišala glasove ... Zdelo se mi je, kot da me nekdo kliče. Ženski glas. Ina! Ina! Kmalu je glas izginil.

Pravzaprav niti nisem imel izbire, je nadaljeval Davies. Vedel sem, da si vsega kriva ti, Ravi pa me je tako ali tako spominjal samo na mojo – če smem priznati – ne ravno prijetno preteklost. Zamenjal sem ga - zate.

Kako? Saj vendar nisem nikogaršnja! sem zavpila.

Tega oni ne vedo, je veselo povzel in če mu pač želiš pomagati, je tvoja edina možnost, da se dobiš z menoj na zmenku, je prešerno zapel. Njegov grozeči glas je odmeval v moji glavi kot v zatohlem kletnem hodniku.

Ti je všeč? Dodajam efekte, se je zarežal, da je še malo bolj srhljivo ...

Prav, sem hitro odsekala. Kje in kdaj?

Oooo, je hlinil presenečenost, Ina je za! Odlično. Dobiva se jutri, po pouku. Počakaj kakšno urico, da se stavba malo izprazni, boš? mi je z narejeno skrbnostjo dajal navodila. Potem pa se mi pridruži v moji mali sobani, za katero tako ali tako veš, kje se nahaja ... S Hannah bom pa tudi opravil – ampak pozneje.

Pusti jo! In Ravija! Lahko vzameš mene, njiju pa pusti pri miru! sem v zadnjih vzdihljajih kriknila.

Torej je to zmenek, je določil. Se vidiva, moja nesojena snaha ...

In nato tišina. Kot bi prekinil telefonski pogovor.

Še vedno sem se tresla, iz oči so mi privrele solze. Ne že spet, ne že spet ... je odmevalo v moji glavi. Glavo sem zarila med blazine in zaihtela. Čutila sem, kako moje telo v celoti ledeni že ob sami misli, da se je Raviju kaj zgodilo ... Vsaka celica je odmirala, moja duša pa se je krčila v – zanjo bistveno pre nizkih – vibracijah ... Žalovala sem ... Na vrh moje podzvesti je priplavala pomembna misel.

Vse leto sem v podzavesti čutila, da me v prihodnosti še nekaj čaka. Da moram še nekaj razrešiti ... Svoj LASTNI strah pred tem, da ga znova izgubim.

Z jokom ne bom ničesar rešila, sem pomislila. Skušala sem se umiriti in se spomniti stvari, ki so mi zadnje pol leta bile popolnoma same po sebi razumljive... Na primer: z jezo ne bom sposobna rešiti ničesar. Legla sem na posteljo in se skušala sprostiti. Ni šlo. Srce mi je še vedno bilo kot nepopustljiva stenska ura, ki odšteva minute do najinega jutrišnjega soočenja.

V glavi sem začela zbirati podatke ... Kaj se je sploh zgodilo? Pomislila sem, da je Davies močno pod vplivom njižjih bitij. Nihče pri zdravi pameti ne bi storil česa takega. Torej je zgolj njihova lutka. Nekaj jim je moral obljubiti, da je prišel do malo višjih sposobnosti, ki so v njihovem svetu vedno samo začasne. Kaj še vem o njih? Skušala sem se spomniti vsega, kar mi je povedal Ravi. Njihov jezik je laž. Je torej mogoče, da mi Davies ni povedal vsega po resnici? Je mogoče, da je Ravi še živ?

Očitno je ugotovil, kje je najina šibka točka, kar zares ni bilo preveč težko. Razdružiti naju. Ker ta bojazen traja dlje kot navadno človeško življenje. Ampak kje je izvedel, kako zelo občutljiva sva na tem področju? Celo bolj občutljiva, kot sva si sama upala priznati. Kako je ugotovil, da se od Ravija napajamo vsi? Nekje je moral dobiti vpogled v naše delovanje. Je dobil sposobnost, da se prikrade v Ravijevo zavest? Nemogoče, njegov sin je preveč močan, začutil bi že samo misel, ki bi napeljevala k temu. Kje je izvedel in kako?

*Čutila sem, da so to zaenkrat vse informacije, ki sem jih lahko zbrala. Moje srce se je počasi umirilo. Odločila sem se, da se bom vsaj malo poskusila oddaljiti od sebe ... Od svojih strahov ... Poskusila sem priklicati vso modrost in vse spomine, ki sem jih doživela v zadnjih mesecih ... Vstajali so pred menoj, kot bi ponovno bila tam ... Odšla bom v svojo zavest, sem se odločila. Mogoče je tam kaj, kar bi mi pomagalo najti rešitev ... Meglice so se vedno bolj spreminjale v mešanice filmov in začela sem čutiti srečo ... Najbolj sem bila vzradoščena ob ugotovitvi, da lahko s pomočjo spomina prikličem nazaj v življenje ... *njega*. Četudi je le projekcija v moji glavi ...*

Stojiva na vrhu glave Kipa svobode ... *Prosil sem za malo zasebnosti, mi zašepeta ... Njegov glas je tako resničen. Tako mehek. Znova je pri meni in izpolnjena sem ...*

Prvi poljub, ki ga občutim kot lahen veter na ustnicah ... *Si me ali me nisi včeraj poljubil?*
Me veseli, da si si uspela to zapomniti ...

Letim nad travnikom in izgubim koncentracijo ... Takoj je pri meni ... *Je vse v redu?*

Obupano se še enkrat odpravim stran od šolskih vrat, nepričakovano me prižame k sebi. Je to mogoče? Zares obstaja?
Upam, da je to dovolj velik dokaz, da sem resničen ...

Zvečer se odpravim spat, zapustim svoje telo in že me čaka pri mizi. Objamem ga in znova sem izpolnjena s svojo celoto ... Znova se počutim tako zelo močno, čeprav še vedno vem, da gledam samo spomin ...

Skupaj se boriva proti Jeanettinim demonom. Na koncu zares začutim, da je vse, ampak res vse, samo test. Ravi se mi nasmehne. Res je ...

Krožek. Ravi vodi ljudi, od katerih vsak spozna svojo edinstvenost. Vesela sem, tako sem vesela ... To je nenehno stanje sreče. Prekine ga spor z Hannah ...

Odprla sem oči. Vse je samo test. Če želim premagati Daviesa in njegove »prijatelje«, nikakor ne smem kloniti pod težo človeških čustev. Ker natančno *to* je njihovo orožje ... Čustva. Krivda. Jeza. Strah. Ne morem in ne smem jim dati tega zadovoljstva, tega orožja.

Moja moč je navadno izhajala iz Ravijeve. Vedno pa sem bila zelo dobra pri vizualizaciji. Zato sem se dodatno oborožila: zdaj, ko sem brskala po svoji zavesti in pregledovala svoje spomine, sem se že samo ob pogledu nanj počutila močnejšo. Lahko si *predstavljam*, da je Ravi živ, da je rešen. Tako bom samodejno postala močnejša, hkrati pa bom privabljala dogodke, ki bodo moje misli spreminjali v resničnost.

Vse je samo test ... To sem najtežje sprejela. Je res mogoče, da obstaja test, pri katerem ubijejo drugo polovico mene, da bi ugotovili, kako hitro lahko neham žalovati in se postavim na lastne noge? Kako je lahko katerikoli test na tem svetu tako krut?

Spomnila sem se Jeanettinega spomina. Tudi tisti dogodek se mi je zdel krut. Nato sem z Ravijevo pomočjo dojela, da ni moja naloga, da sodim, kaj je kruto in kaj ni.

Dobro, sem se omehčala. Recimo torej, da je vse samo en lep test. *Nasmehni se. Dvigni se. Dajmo, dobra volja*, sem se opogumljala. *Še vedno imam sebe* ... Tako ali tako se bom jutri borila sama ... Ampak oborožena bom s starodavnim znanjem in borila se bom za najvišji cilj do sedaj. V življenje hočem priklicati eno namočnejših bitij svetlobe ...

Hannah nisem videla vse od najinega spora ... Je mogoče, da bi ona dala Daviesu podatke, ki bi ga oborožili z dodatnim znanjem? Navsezadnje je vedela vse. Bila je moja najboljša prijateljica. Res pa je, da je hitro klonila, kadar jo je bilo strah ...

Odločila sem se, da bo ta noč najbolj delovna noč v mojem življenju. Moram se pripraviti, se oborožiti. Najprej sem se namenila k Hannah. Če spi, bom z lahkoto ugotovila, če je sodelovala pri zaroti. Nato sem bila odločena, da vadim, vadim in še bolj vadim. Vse moje misli so se zlele v eno: v jutrišnji boj s svetlim in dobrim izidom ...

45. HANNAH

Zapustila sem telo in v trenutku sem bila pri njej. Nad njeno posteljo sem videla slike in vedela sem, da sanja. Med spanjem se je premetavala in od časa do časa ji je iz ust ušel vzdih. Čutila sem, da ji je težko. Sedla sem poleg njene postelje. Pripravila sem se, da se potopim v njeno zavest in njene sanje. Spomnila sem se, da me je v kritičnih trenutkih ravno Ravi reševal in mi dajal moč, da sem lahko speljala nalogo do konca. Tokrat bom morala to storiti *sama*. Z močjo, ki se zbudi v meni vsakič, ko pomislim nanj.

Prebudila bom moč. Moč, za katero *vem*, da je v meni. Ravi mi jo je pošiljal vsakič, ko sva se objela ali poljubila ... Pomislila sem na nekaj najinih najmočnejših trenutkov ... Recimo, ko sva se prvič zlila v eno kot duši ...

Na glavi kipa svobode. Vpraša me, če se spomnim svojih sanj izpred desetih let. Spomnim se, kako zelo ga ljubim, samo zato, ker pač obstaja. Ker je eno z menoj. Ne zato, ker ga potrebujem, ampak ker ga enostavno ljubim.

Točno ... Točno to čutim do tebe. Od nekdaj sem to čutil.

Njegove besede mi odzvanjajo v glavi kot balzam, ki prekrije in razsvetli vsa čustva žalosti in groze izgube. Razblinijo se kot milni mehurček in moje srce je naenkrat sestavljeno, celo. Najdeno. Zlivam se s svetlobo in absolutno močjo, ki mi jo daje drugi del mene. Vem, da sem v točki moči.

Znova sedim pred Hannahino posteljo in čutim se močno okrepljeno. Uspelo mi bo, sem si še rekla. *Ljubim se. Tudi sebe, ne samo njega*, sem si rekla. To je bila prva misija, na katero sem se odpravila sama in morala sem se pogovoriti s seboj ... Če *ne bi ljubila sebe, tako ali tako tudi njega ne bi mogla, vsaj ne tako brezmejno. Pa saj to itak že vem.*

Globoko sem vdihnila, samo zaradi občutka. Kisika kot duša tako ali tako nisem potrebovala. Potrebovala pa sem mir.

Začela sem opazovati podobe nad Hannahino glavo. Najprej sem se zgolj samo igrala z meglicami. Nato sem se znotraj sebe popolnoma odmaknila. Kot da to ni moj program. Sprostila sem oči in skušala gledati mimo slik. Naenkrat so postale čisto jasne. Nad Hannah se je naenkrat ekran malo povečal in ustvaril film. Videla sem cesto, ki vodi iz šole... In naenkrat sem stala na njej. Naenkrat sem *bila* Hannah.

Konec šole. Kako pogrešam popoldanska druženja z Ino in Ravijem! Občutek imam, da me trga po vsem telesu. Krči so vedno bolj močni in ne morem si predstavljati življenja brez vsega bogastva, ki smo si ga delili. Bilo je kot v raju ... Vem, da bom morala iti nazaj. Morala bom odpustiti ... Pred seboj zagledam ravnatelja Daviesa, ki prične mahati proti meni. Čudno, nasmejan je. Ozrem se okoli sebe. In zares, meni maha.

»Hannah! Hannah!« je ves nasmejan.

»Gospod ravnatelj Davies..? Kaj se vam je pa zgodilo?« začudeno vprašam.

»Ha ha,« se sproščeno nasmehne in za trenutek pogleda vstran, kot da sem povedala res dober vic. »Kaj se mi je... No, saj ni važno. Ravno tebe iščem. Te lahko, prosim, povabim na skodelico ... Kaj danes mladina pije ...? Na skodelico vroče čokolade?«

»Ne vem...«

»Bilo bi popolnoma spodobno, na javnem mestu, brez skrbi,« mi razloži z uglajeno skrbnostjo, ki spominja na njegovo britansko poreklo. Še nikoli ga nisem videla tako dobre volje, čeprav se mi vseeno nekaj zdi čudno ... pa ne vem, kaj.

»No ... Prav.«

Takoj za ovinkom je lep in miren kraj, kjer sede za starinsko mizico. Ko naju natak ar ogovori, naročim kar vročo čokolado. Na to sem bila tudi povabljen a.

»Zares te je lepo videti, Hannah,« mi po dolgem premoru nasmejano reče.

»Vas ... tudi?« ugibam. Moji začudenosti se znova nasmeji.

»Pa preidiva k bistvu, zakaj sem te pravzaprav povabil, prav? Res mi je smešno, ker se ves čas čudiš. Morala bi se pogledati v ogledalo ...« se smeji. Bolj kot se smeji, bolj mi je situacija smešna. Njegov nasmeh razkriva njegove rahlo poševne zobe in ustnici se krivita navzgor v zanimivi obliki čolna. Tudi sama se zasmejim in njegove oči čudno zažarijo.

»Želel sem se ti opravičiti. To, kar sem ti napravil pred letom dni, res ni bilo prav. Ni bilo prav, da sem te tako ustrašil. Že res, da je bilo to, kar si videla spodaj, skrivnost, ampak nihče na svetu nima pravice ustrahovati sočloveka, ni res?«

»Je, ampak ... Kako ...«

»Ravi mi je popolnoma odprl oči. Zdaj vem, da te ne bi smel obsojati. Hvala, ker si mi pomagala do te ugotovitve.«

Natak ar prinese vročo čokolado in takoj jo posrebam. Rahlo sem živčna in naročeno želim porabiti čim hitreje, da bo sestanka čim hitreje konec.

»Ni potrebno, da si živčna, Hannah,« me nasmejano opozori.

»Želim si samo, da mi oprostiš. Te lahko prosim za odpuščanje?« me šarman tno ogovori v britanski angleščini.

»Seveda ...« sem zmedena.

»Odlično. Vedi, da ti nikoli več ne bom želel škodovati, ne glede na to, kaj se zgodi ...«

»Prav. Hvala ...« sem še vedno začudena.

»Zato sem se odločil, da ... ti v opravičilo poklonim darilo. Kaj praviš na ...« iz žepa izvleče kuverto, »štirinajst dni opravičenih ur in dvotedenski dopust s starši v toplicah? Vem, da niste ravno pri denarju, pa sem si rekel: nikoli ni prepozno za majceno darilce ...«

»Ne vem, kaj naj rečem.«

»Reci JA. Bil bi zelo žalosten, če bi odklonila moje darilo. Vesela novica pa je: odhod je že jutri!«

»Vprašati moram starše ...«

»Že vse vesta. Danes sem ju klical in bila sta presrečna. Tebe sem pa hotel osebno obvestiti ...« se je igrivo nasmehnil.

»Vesta za ...?«

»Ne, ne, ne vesta za najin nesrečni pripetljaj. Pač pa sem jima povedal, da si zares ena izmed najbolj delavnih dijakinj na šoli.«

»Hvala,« rečem raztreseno.

»Aaah, kako dobro je bilo to spraviti iz sistema,« je navdušen Davies. »Kaj ni, kot da bi vzknilo novo življenje?«

»Aha.« sem kratka.

»Zagotovo se sprašuješ, zakaj sem sploh bil takšen. Tako strog, jezen in nepravičen. Veš, imel sem zelo težko življenje,« resno začne.

Ko sem zapuščala šolo, sem si nadaljevanje svojega današnjega dne predstavljala na mnogo načinov. Vsekakor pa ne tako, da mi ravnatelj Davies ob skodelici vroče čokolade pove svojo življenjsko zgodbo.

»Tudi sam sem bil zaljubljen,« mi pove.

»Kaj se je zgodilo?« vprašam.

Njegovi očesi nenavadno zablisneta. »Ni se razpletlo ravno tako, kot sem upal ...«

»Podobno se dogaja tudi Raviju in Ini.« se spomnim.

»Kaj misliš s tem?«

Zavem se, da sem mogoče povedala preveč. Nato se spomnim, da je Ina najino skrivnost kazala vsem, ki so jo hoteli videti. Opogumim se in na hitro povzamem.

»Tudi onadva sta se namreč zares našla šele v tem življenju in najbolj ju je strah, da bi se kdaj morala ločiti. To tako ali tako vsi vidimo. Mislim to, kako se imata rada,« na hitro povem.

»Res, ja. Zelo se imata rada,« ugotovi Davies, kot da je ravnokar iznašel novo formulo, ki bo spremenila človeštvo. »Zelo – močno - zares.« pri sebi reče na najbolj britanski način.

Ravnokar zajamem zadnjo žličko vroče čokolade. »Hvala za tole,« rečem in se začnem poslavljal. Še nikoli nisem videla Daviesa tako poskočnega. Nikoli.

»Joj, ali že odhajaš?« se zdrzne. »Prav, očitno zares moraš iti. Pa lepo se imej Hannah. V veliko veselje mi je bilo deliti te pomembne trenutke s teboj ...«

Posloviva se in počasi odkorakam. Grem proti avtu in ko pridem do njega, me preblisne, kot strela: *Ina in Ravi sta najbolj ranljiva, ko nista skupaj; to je Davies ravnokar izvedel – Davies gre do Ravija – Ina ostane sama – Ravi izve nekakšno grozno novico in se v obupu prepusti temnim sencam – Ina se sama sooča z Daviesom – temačna sobica na koncu hodnika je polna temnih senc – nikomur ne morem pomagati ...*

Oh, ne! Kaj sem storil!? Kako sem mogla?

V trebuhu me stisne od krivde. Odhitim nazaj do kavarne, toda miza je že zdavnaj prazna. Kako bom živela sama s sabo, če se Ina kaj zgodi? Moj bog, to je vendar grozno. Jaz sem grozna. Jaz sem ju izdala, bolj, kot bosta onadva kdajkoli lahko izdala mene ...

Tečem do avta in se odpeljem do Ininega študentskega doma. Preskakujem stopnice in v trenutku sem pri njeni sobi.

»Ina! Ina! Odpri! Nekaj ti moram povedati!«

Poskusim se povezati z njo.

Ina! Ina! Povezava je zaprta. Pred vrati se zrušim na tla in se zjokam. Očitno bom morala iti, ne da bi ji lahko še zadnjič zaželela srečo, kaj šele, da bi ji pri tem pomagala ...

Nato se spomnim, *kdo sem*. To v resnici ni *moja* izkušnja. To ni *moja* krivda. To je *Hannahina* izkušnja. In zdaj sem v projekciji Hannahinega telesa, njene zavesti. Presvetlim jo z lučjo. Odpuščam si, rečem. Svetloba je v meni. Nisem mogla vedeti, nisem znala razbrati, kaj pomeni Daviesova dobra volja. Od danes naprej bom bolj pozorna ... Ljubim se. Odpuščam si. Nasmehnem se ... Ničesar ni, za kar bi se lahko krivila in kar bi si bilo treba oprostiti ... Moja/Hannahina duša se zasveti v čisti svetlobi ljubezni.

Obsedela sem pred Hannah in na njenem obrazu opazila olajšanje. Hkrati pa sem bila tudi sama pomirjena, saj sem vedela, kaj se je zgodilo. Razumela sem.

46. MOJ NAJPOMEMBNEJŠI TRENING V ŽIVLJENJU

Ko sem opravila pri Hannah, sem nemudoma odhitela v nočni Central Park.

Odlično, sem pomislila. Tukaj je celo morje spominov. In ogromno ljudi, na katerih lahko vadim. Pa začnimo.

Za začetek sem morala najti primerne človeka. Drsela sem po parku in upala, da kdo potrebuje mojo pomoč. Ko sem že skoraj obupala, sem na neki nočni klopici zagledala brezdomca, ki je se je stiskal v klopčič in zares slabo spal.

Približala sem se in opazila, koliko skrbi je bil sposoben naenkrat vzdrževati.

Zebe me. Sem vedel, da mi ne bo uspelo. Odkar je Helen šla, sem še bolj potr. In zdaj sem lahko vesel, da sem sploh živ. Sprašujem se, če me tu lahko najdejo. Iskali me bodo vendar doma. In ko bodo ugotovili, da jim ne morem plačati dolga, me bodo iskali po vsem mestu. Zakaj takrat nisem bil sposoben doseči, da bi mi odobrili moj posel? Zakaj sem sploh rinil v to tveganje? Ostal bi, kjer sem bil ...

Tako sem ugotovila, da ne gre za klasičnega brezdomca, ker je pod odejo bil čisto preveč urejen, ampak zgolj za človeka z zelo velikimi skrbmi. Okoli njega se je nabiralo vedno več senc, ki so v teh skrbih naravnost uživale in jih še bolj podkrepljevale ...

Ravno prav, sem si rekla. Vedela sem, da bo za to število senc potrebna večja moč, kot jo imam sama. Morala se bom obrniti na energijo in na krepilne spomine ... Pobrskala sem po svoji zavesti ...

»Se še vidiš, sodelavka,« me igrivo pogleda. Sledi poljub in svet se znova ustavi. Ker veva, da je ta poljub danes zadnji, se še bolj okleneva drug drugega.

Taksi zatrobi.

»Greste ali ne?«

»Tako,« mu nasmejano odgovori. Vidim, da se tudi ostali ljudje ne morejo upreti njegovemu šarmu.

Njegova ponovna prisotnost me je spet prelila z močjo. Ta moč je bila večja, kot prej. Zdelo se mi je, da sem vsakič, ko postopek ponovim, močnejša. Energija, ki si jo predstavljam, dobi novo frekvenco usmerjenosti. Čutila sem, da sem jaz samo velika cev, ki to energijo usmerjam. Zaznala sem velik in močan tok. Svetloba se je z izjemno hitrostjo materializirala iz zraka in se vedno bolj kopičila pri meni.

Temna bitja so se začela nestrpno prestopati. Vedela sem, da jih nikakor ne smem gledati. Osredotočila sem se na energijo, ki je pritekala k meni. Bitja so ugotovila, od kod svetloba prihaja in začela so renčati ...

Čutila sem, da se moram dodatno okrepiti. Pomislila sem na Ravijevo podporo, ko sva prvič pripeljala v park Elliota in Gino ...

Vizualiziram si vibracijo čiste svetlobe. Ljubezen ... Čutim, da je v to vibracijo nežno vstopil Ravi ... Vibracija se tisočkrat okrepi. Ves Centralni Park zasije v njeni luči, kot velikansko jezero ... Svetloba teče v dve strugi, ena drvi v Elliota, druga v Gino ...

Ves park je zasijal v svetlobi. Postala sem velik prevodnik, ki je usmeril energijo svetlobe v moža na klopi. Vse pošasti okoli njega so se kriče razblinile. Vse se je zgodilo zelo hitro in enostavno. V svojih rokah sem začutila absolutno moč in niti kanček ega. Vsa moja stara sporočila žalovanja so se v sekundi popolnoma raztopila. Ostala sem sama v svojem telesu in uživala v tišini.

Brezdomec na klopi je vstal in odložil odejo. Videlo se je, da ga niti malo več ne zebe. Odejo je pustil na klopici in se odpravil domov. Očitno ne bi bilo več prav, če bi mu rekla brezdomec. Bolj ... poslovnjež Jim.

Začudila sem se, kakšno moč imajo spomini in še enkrat pomislila: *če je Ravi del mene, je tudi njegova moč del mene. MORA biti. In JE.*

Vedela sem, da sem opravila test. Postopek je trajal nekaj ur in odločila sem se, da se vrnem v svoje telo. Bila sem mirna in jasna. Zagotovo je vse urejeno, kot je prav, zagotovo obstajajo razlogi za teste, ki so postavljeni pred nas, tudi če jih tisti trenutek ne vidimo.

V trenutku sem bila v sobi in opazovala svoje telo na postelji. Ljubeče sem ga gledala, kot da ga vidim prvič. Kako je mirno ležalo in se predajalo globokemu spancu. Kako je bilo lepo in spokojno. Zahvalila sem se, da smem biti na tem planetu; da mi je bila zaupana tako velika in pomembna naloga. Ne bom dala vsega od sebe, dala bom še več. Dala bom vso sebe, če bo potrebno.

Še enkrat sem se zahvalila za izziv in legla v telo. Združitev je bila lahkotna in samodejna.

Zbudila sem se lahkotna in polna energije. Občutek je bil podoben tistemu, med božičnimi prazniki. Znova sem se ljubeče spomnila na Ravija in ta spomin je bil podkrepjen z novo silo pridobljene moči. Praznina je bila še bolj sveža, sreča je bila močnejša in bolj odločna. Imela sem odlično podlago za boj. Občutek, da se moji in hkrati vesoljni svetlobi ne more nihče upreti. Občutek, da bi lahko vse nizke vibracije pospravila v vrečo, jih žgečkala od zunaj in se pri tem zabavala.

Sedla sem na posteljo in se še enkrat sprostila. Ljubeče sem občutila svoje fizično telo in se še enkrat zahvalila zanj. Zares mi je bilo všeč, ljubila sem ga, kajti vedno mi je nesebično in z lahkoto pomagalo tako pri izražanju in pri doseganju ciljev kot pri dotikanju ljubljene osebe.

Moje telo je tako ali tako pokrivala nenehna vibracija sreče, ki je imela višji utrip kot moje srce. Zdelo se mi je, kot da se vsaka celica v mojem telesu napaja s to lučjo in

se pri tem z vidnim navdušenjem obrača okrog svoje osi. Vibrirala sem v popolnoma novem valu. Moje telo je postalo eno z novo močjo in z novo vibracijo moje duše.

Mirno sem sedela in znova začutila tako znano tišino. Namesto, da bi se je ustrašila, sem se še bolj prepustila. Spoznala sem, da je to ključ za rešitev vseh problemov. Prihajajoči strah je znak, da se moraš v celoti prepustiti. Ko hočeš situacijo nadzorovati, jo moraš v resnici izpustiti. Ko želiš videti, se moraš sprostiti, oddaljiti in svoj test reševati kot test – z navdušenjem in brez naprežanja ...

Na vrhu svoje glave sem začutila nove vibracije, ki so tekle skozi moje telo. Kot da bi se nekdo lahkotno igral z lasmi na najvišjem delu moje glave. V sobi sem občutila prisotnost večjega števila bitij in ugotovila sem, da so to moji prijatelji, ki so prišli iz vseh mogočih dimenzij. Vsi pa so bili z višjimi vibracijami od vibracije planeta Zemlje. Videla sem, da nam je skupno to, da vsi izviramo iz ognjenega planeta ...

Imaš našo ljubečo podporo, sem slišala v glavi; seveda, v smislu Energije, ne v smislu moči. Dokazala si namreč, da si v resnici močnejša od nas vseh. Verjamemo, da ti bo uspelo, saj sama v to verjameš trdneje kot kdajkoli prej. Več, kot imaš moči, težji so testi. Torej je izjemno težek test lahko samo pohvala zate. Sprejmi to.

V igri luči so obiskovalci zaplesali okrog mene in bilo je veličastno. Zares sem čutila močno podporo veselja in vedenje, da se bom danes borila za obstoj višje frekvence, torej bom storila točno to, kar mi je bilo dano narediti tu. Dvigniti raven planeta.

Ne zame, kot za majhno dijakinjo, ki je izgubila fanta. To bom naredila kot nasmejana vojakinja nove dobe, nove frekvence. Za ravnovesje veselja, nič drugega. V celoti sem se oddaljila od svojega značaja in svoje osebnosti. Postala sem samo duša v telesu. Samo bitje. Samo substanca, ki v celoti pripada nečemu višjemu ...

Občutenje telesa se mi je nekako spremenilo. Po vsem telesu sem čutila mravljinice in nisem več zaznala postelje pod seboj. Odprla sem oči.

Medtem, ko so bitja v krogu rajala okoli mene, mi je snovno telo lebdelo nad posteljo. Tokrat je bilo tako nabito z novo frekvenco, da je popolnoma opustilo vsa stara sporočila, tudi tista, ki so povezana z gravitacijo in težnostjo. Lebdela sem v sredini svetlobnega kroga in čutila svojo absolutno moč in Ljubezen. Vedela sem, da je vse ureditev. Ta test sem dobila samo zato, da se prekalim v samozaupanju, da sem dovolj sposobna, da ga rešim ...

Počasi sem se spustila na posteljo in se zahvalila prijateljem, ker so prišli.

Vseeno bom vedno vesela vaše prisotnosti, sem pomislila.

Vedno bomo s teboj. Ko premagaš tako veliko blokado človeških čustev, kot si jo v tem večeru premagala ti, je podpora veselja absolutna in brezmejna ...

Obležala sem na postelji. Lahkotno sem se oblekla. S posebno skrbnostjo sem okoli vratu obesila Elin obesek. Ta dan sem ga še bolj želela nositi. Odela sem se v belo barvo. Bela trenirka, bela majička in bel zgornji del trenirke. Bele superge. V žepu jakne sem občutila očijevo darilo ... Roza nož. *Naj bo. Pa naj gre danes z mano ..*

Tudi jakna, ki sem jo izbrala, je bila bela in športna. Bom pač bolj dinamično oblečena. To je bila edina barva, ki je izražala moje počutje. Čista belina.

47. DAN, KO JE OBSTALO VESOLJE

Odpravila sem se v šolo. Šla sem s kolesom in uživala v občutku, ko mi je veter mršil lase ... Central park sem imela na levi strani in od časa do časa sem pogledala proti zelenju. Očitno prevečkrat, kajti naenkrat sem se v nekaj zaletela.

»Pazite, gospodična!« sem še slišala, pred seboj sem zagledala človeka in sunkovito ustavila kolo. Videla sem, da sva očitno oba zatopljena v svoje misli, pa čeprav so bile pozitivne.

»Oprostite, je vse v redu z vami? Zares bi moral bolj paziti, kje hodim.« sem slišala. Pogledala sem gor. Pred menoj je stal nasmejan poslovnež, v roki je nosil kovček in bil je izrazito dobre volje.

Pogledala sem, če je vse v redu z mano in ugotovila, da ne bi moglo biti bolje. »Ne, vse je v redu, hvala.« Pogledala sem v njegov obraz in ga prepoznala.

»Jaz sem Ina,« sem se nasmehnila.

»Jaz pa sem Jim.« mi je z nasmehom rekel.

»Vam smem nekaj reči, gospodična Ina?« so se mu zasvetile oči.

»Seveda, kar,« sem odgovorila.

»Zagotovo ni naključje, da sva se zaletela. Moram vam reči, da sem danes spoznal, da je življenje nenehen niz novih priložnosti. Včeraj se mi je prav v tem parku zgodil čudež in ugotovil sem, zakaj so nadrejeni pred dvema tednoma zavrnili posel, ki sem jim ga predstavil. Vse sem videl. Potek dogodkov, svoje napake, svoje življenje ... Popolnoma sem se oddaljil, kot da bi videl svojo zgodbo skozi oči nekoga drugega. Takoj sem odšel domov. Ljudje, ki sem se jih prej bal, so bili do mene naenkrat prijazni in so mi takoj ponudili še eno možnost. Ravnokar se odpravljam v službo in *vem*, da mi bo uspelo. Še nikoli nisem bil tako prepričan. Zapomnite si, gospodična Ina, da je življenje polno čudežev. Če smo jih le sposobni videti.«

»Najlepša hvala, gospod Jim. Zares si želim, da vam uspe. Pravzaprav, *vem* da vam bo uspelo,« sem se nasmehnila.

»Lepo se imejte, gospodična Ina! Kaj ni življenje čudovito?« je še rekel.

»Res je. Lep dan vam želim,« sem se poslovila.

Odpeljala sem naprej in se še enkrat zasmejala. Življenje je pa res čudovito ... Skozi oblake je posijalo sonce in zdelo se mi je, kot da sije samo za nas. Da ga opazimo. In se uskladimo z vibracijo zvezd ...

Pouk je potekal povsem rutinsko. Učitelji so vsako uro preverjali domače naloge in popolnoma sem se vživela v navaden šolski dan. Vsi so opazili, da sem zelo dobre volje in bili v moji družbi bolj sproščeni. Gina je celo vprašala, kdaj se spet dobimo.

»Danes še ne,« sem odvrnila, kot da se dogovarjam za rutinski sestanek. Vedela sem, da sem jih s svojo in Ravijevo močjo, ki je vzbrstela v meni, sposobna voditi. Ampak tisti dan sem morala prav vso moč hraniti za boj. Zares sem vedela in verjela, da je mogoče ... Ravija obuditi v življenje z *njegovo lastno močjo*, ki sem jo zdaj nosila jaz.

»Komaj že čakam,« se je nasmehnila. »Sem že kar pogrešala naša druženja.«

Bilo je, kot da bi razred ponovno oživel. Ljudje so se do mene obnašali, kot so se prej do Ravija. Čutila sem, da se je šarm, sproščenost in njegova absolutna moč v celoti vselila vame. Vsi fantje so pogledovali proti meni in vedela sem, da sem jim všeč zaradi povečane količine energije. Trudila sem se ostati kar najbolj zbrana. Tega ta trenutek res nisem potrebovala.

Z nekaterimi najbližjimi člani sem se ponovno uspela miselno povezati. Šlo je za teste, če nam še vedno gre in za obvestilo, da s treningi najbrž znova začnemo naslednji teden. Bili so navdušeni in so mi v en glas povedali, da komaj čakajo, da se bomo znova videli v parku.

Po šoli sem se od vseh poslovila, kot da se bomo naslednji dan znova videli. Verjela sem, da bo vse v redu. Vesolje je na moji strani. Moč temnih senc je omejena. Moč svetlobe, torej moja moč, pa je večna. Absolutna. Brezmejna.

V omarici sem pustila večino stvari, kot takrat, ko sem se odpravljala na sojenje glede svoje izključitve. Tudi mobilni telefon sem pustila v njej. Ni mi mogel več koristiti. Lahko sem se obračala zgolj na Energijo ... Ko so vsi šli, sem se odločila, da bom našla primeren kotiček in zapustila svoje telo. Izbrala sem kar žensko stranišče. Zaklenila sem se, zaprla pokrov školjke in sedla nanj. Sprostila sem se in zapustila telo. Utelesila sem se spet v kleti.

Prvič sem hodila po hodniku, ki sem ga videla že pred meseci v projekciji Hannahinega doživetja z Daviesom. Od časa do časa je mimo mene hušknila kakšna temna senca, ki ji nisem posvečala pozornosti. Če jih jaz nisem gledala, tudi one niso videle mene. Čutila sem vedno več temnih vibracij in zdelo se mi je, da je na poti do sobice, kjer sva bila zmenjena z ravnateljem, vedno večja gneča. Pri vratih v sobo sem začutila močan odpor, kot da bi bila zaščitena s črnim zidom nizkih frekvenc. S svojo močjo sem razmaknila zid in pokukala v notranjost. Na sredini prostora je sedel Davies, okoli njega pa je bilo vse črno. Zaprla sem oči, da mi ni treba gledati gneče, ki je štela približno trideset temnih bitij vseh oblik in velikosti. V kotu sobe sem čutila šibek utrip majhne lučke. Okoli te lučke so se gnetla temna bitja in skakala po njej. Ob tem početju so se smejala in se pogovarjala, kot da je to, kar počnejo, nekakšna rekreacija.

Utelesila sem se v steni, čisto blizu lučke. Glavo sem pomolila v prostor samo toliko, da sem si ga lahko podrobneje ogledala. Ugotovila sem, da temna bitja ne teptajo po luči, temveč po majhnem svetlobnem trakcu. Bil je ovit okoli nečesa ... Odmaknila sem se od svojih čustev in izostrila sliko. Svetlobni trakec je pripadal Raviju. V kotu je bilo njegovo telo. Videla sem, da njegove duše ni bilo v telesu, svetlobna popkovina, ki si jo je navadno navezal okoli leve noge duševnega telesa, pa je bila navezana okoli njegovega fizičnega telesa in je s svojo svetlobo motila temna bitja.

Moral je zapustiti svoje telo, to sem videla. Nisem pa vedela, kaj pomeni, če je popkovina navezana okoli fizičnega telesa. Ali se lahko vrne?

Še enkrat sem pogledala njegovo telo. Ali lahko vidim njegove spomine?

Nad njegovo glavo se je pokazala temno modra packa. Ugotovila sem, da gre očitno za zapoznelo telepatsko sporočilo, ki je ostalo v njegovem telesu. Sprožila pa sem ga lahko samo jaz, s svojo prisotnostjo. Temno modra meglica je plavala pred mojimi očmi in videla sem, da je bitja ne vidijo. Oddaljila sem se od nje in začela se je prikazovati slika. Ravi v temnem ozadju.

Pozdravljena, Ina, se mi je nasmehnil.

Tole puščam pri svojem telesu, za vsak slučaj, pa čeprav vem, da te moram očitno iskati v spodnjih prostorih. Rešil te bom, ne boj se. Komaj čakam, da te vidim, je bil prepričan.

Za vsak slučaj naj ostane tukaj tudi nekaj svojih poslednjih spominov. Se vidiva, ljubljena moja. Zagotovo nama bo uspelo ...

Srce mi je zalila toplota, ko sem ugotovila, da je kljub skoraj nemogočemu testu, ki sva ga dobila, uspel ostati zbran in pozitiven. Vedel je, da se ne sme vdati nižje vibrirajočim človeškim čustvom. Bila sem prevzeta nad njegovo močjo.

Slika je postajala vedno bližja, dokler se nisem zlila z njo ... Vedno bolj me je prežemala njegova prisotnost, dokler me ni popolnoma preplavila. Postala sem on ...

Hvala, ker sem blagoslovljen z ljudmi, ki utripajo s tako plemenito pozitivno vibracijo, pomislim, ko se vračam iz šole. In še najbolj – hvala *zanjo*. Končno sva lahko ... skupaj. Končno bova lahko izpolnila nalogo, ki nama je bila zaupana. Odklepam vrata in si zaželim, da bi imel Inino moč intuicije. Občutim, da je nekaj narobe, pa ne vem, kaj.

Vstopim in na sredini okrogle sprejemnice vidim očeta. Spremenjen je. Čimprej želim oditi v stanje sproščenosti, da bi se povezal z Ino in preveril, če je vse v redu. Še preden to storim, oče pride do mene in me objame. Ne morem preveriti, o čem razmišlja in to se mi zdi nadvse čudno. Je močnejši od mene?

»Oprosti mi, sin,« mi reče.

»Oprosti, ker nisem maral Ine. V resnici je prav ljubko dekle in zares ne vem, kaj je bilo narobe z menoj da ti nisem privoščil prave ljubezni. Tudi sam sem bil nekoč zaljubljen in očitno sem se bal, da bi se tudi ti tako opekel, kot sem se jaz ...«

Objame me. Vrnem mu objem. Čutim, da je moja frekvenca v preteklem dnevu malo padla in ne vem, zakaj.

»Tudi ti to čutiš, kajne?« me ganjeno vpraša.

»Bereš moje misli?« sem začuden.

»Da, odločil sem se, da bom zares ravnal za dobro človeštva,« mi reče z zanosom. Ko ga pogledam v obraz, nisem popolnoma prepričan. Znova se spači.

»Za Ino gre,« mi zaskrbljeno reče.

»Kaj je z njo?« negotovo vprašam.

»Veš, punca je naivna in ... Našla je mojo sobo. V šolski kleti. Srečala je nekaj bitij, ki jih ne bi smela in ... Saj veš, kako je nebogljen, kaj šele, da bi bila navajena njihove moči! Obljubili so ji večno združitev s teboj, če jim nekaj podpiše ... In ... Obljubila jim je...« Znova se spači, jaz pa ga ne morem več poslušati. Hodim po sobi in si skušam živo predstavljati, kaj se je zgodilo. Stisne me od groze. Zavem se, da česa tako močno negativnega že dolgo nisem občutil in moje telo se zvije v nepričakovanem krču.

»Morda veš, kako jo lahko rešiva?« me vpraša.

»Tja moram,« sem odločen. Si bom že nekaj izmislil, ko sem bom moral ponovno srečati z njimi. Ino moram rešiti! Sedem in se skušam sprostiti. Mogoče pa je še možno, da se povežem z njo ...

»NIKAR!« krikne moj oče. »Če se boš povezal z njo, bo vajina vez vidna vsem. Preveril sem. Če ona ni dovolj močna in če nima prostora, kjer je lahko sama, bodo vsi brali vajina sporočila. Vsaj na začetku.«

»Prav imaš,« spoznam. »K njej moram.«

»Ampak, Ravi, to je nevarno,« me skuša ustaviti. Čeprav me ima rad in je navezan name tako ali drugače, vem, kaj moram storiti.

»Moram k njej. To je za dobro vseh.« rečem. Vem, da imam prav.

»Pelji me tja. V to sobo.« Čeprav se mi misel gnusi, vem, da je to edini način.

Takoj se odpraviva tja. Vesel sem, ko vidim, da mi je pripravljen pomagati. Odklene stranska vrata šole in me pripelje po stranskem hodniku do majhnih vrat. Odpre jih in vidim, da je notri ogromno temnih bitij. Nikjer pa ni njenega telesa.

»Odpeljal sem jo v dom in receptorki rekel, da je bolna in da spi. Zdelo se mi je prav tako. Če bi videli, da je ni, bi najbrž klicali policijo...«

»Prav si storil. Panike pa res ne potrebujemo,« se strinjam z njim. Navsezadnje telo niti ni več tako pomembno. Pomembna je duša. Če se ji je uspelo odvezati na pravilen način, jo lahko morda rešim ...

Ležem na tla in se sprostim. Vem, da imajo temna bitja sedaj veliko podatkov. Če so ujela Ino, vedo praktično vse. Težko bo ... Vendar – na srečo – nečesa pa le ne vedo. Če svojo popkovino pustim tu, privezano na svoje telo, v njem pustim slutnjo esence svoje duše (zraven pa tudi kratko sporočilo in spomin), bodo bitja mislila, da sem svoje telo v celoti zapustil, ker traku ne bom imel več pri sebi. Mogoče se lahko vseeno vrnem. Mogoče se lahko oba vrneva.

Prepustim se temnim frekvencam. Začnem jih opazovati in gledati. Tudi oni me veliko bolje vidijo in me primejo pod roke. Čutim njihovo nasilje in se mu prepustim. Moja vibracija močno pada. Temu se z veseljem prepustim, ker vem, da bom tam srečal *njo* ...

Znova sem se znašla zunaj Ravijevega telesa in se hitro umaknila v steno. Nisem se želela čustveno vpletati. Hitro sem se utelesila na stranišču. Privezala sem se na svoje telo in globoko zavzdihnila. Natančno sem vedela, kakšno je stanje, nisem pa točno vedela, *zakaj* je tako.

Zakaj se je Davies umazal s tolikimi lažmi? Zakaj je zvabil v past lastnega sina? Zakaj je kot nadgradnjo tega dogodka dobil še nekatere posebne sposobnosti, s katerimi je onemogočil Ravija in mene ..?

Sprostila sem se. Znova sem pomislila na vse lepe stvari, ki so se mi tisti dan zgodile: Na občutek brezpogojne ljubezni in moči ... na prijatelje iz drugih dimenzij ... lebdenje svojega fizičnega telesa med njimi, njihov tihi blagoslov ... Znova sem jih začutila ob sebi. Bili so nadvse srečni. Zdelo se mi je, da jih moja vprašanja celo malo zabavajo ...

Si že kdaj stala sredi ceste, gledala avto, ki pelje proti tebi in se spraševala: »Zakaj?« Zaslišim v glavi. Nasmehnem se. Rešiti moram test, ni pomembno *zakaj*. Saj vem.

Hvala, pomislim. Čutila sem, da prihaja čas, ko bom morala oditi v klet. *Moram se še bolj okrepiti.*

Potopila sem se v svojo zavest. Iskala sem najbolj dragocen trenutek, ki me bo znova ponesel višje ...

Hitro me prime za boke in se skupaj z menoj vrže na posteljo. Ustrašim se in vzkliknem. Ko padeva na mehko blazino, me objame in skupaj se na glas nasmejiva.

Prevali se nadme in svoje prste preplete med moje. Nato se z njimi nasloni na blazino, nad mojo glavo. Počutim sem se tako ... Ujeto in hkrati prijetno.

Zdaj si pa del mene, pomisli z navdušenjem.

Vedno sem bila, mu odgovorim.

Svoj obraz približa mojemu in znova že od daleč lahko slišim bitje njegovega srca. Počasi svoje ustnice čisto približa mojim.

Končno me poljubi ... Razklene roke in se popolnoma zlije z mojim telesom. Začneva se kotaliti po postelji in njegove roke se me močno oklepajo ... Čutim sladkost, ki se razširja iz dna trebuha po vsem telesu. V nekem trenutku istočasno postaneva popolnoma usklajena drug z drugim in čutiva popolno zlitje. Brez misli se stopiva v eno in kmalu ni več mej. Še vedno se poljubljava, vendar obstaneva v tem poljubu, obstaneva v tišini.

Čutim, da je njegova moč znova postala moja in bitja višjih frekvenc jo dodatno okrepijo. *Zlita sem z njim*, kjerkoli že je. Vedno sem bila. Nič drugega ni več pomembno.

Znova sem odprla oči in se počutila močno kot še nikoli. Absolutna moč, ki sem jo čutila zjutraj, se je zlila z močjo vesolja. Počutila sem se skoraj tako, kot da bi bila spet doma. Na svojem planetu. *Z njim*. Če ne bi slišala pesmi, ki jo je Zemlja ustvarjala s svojim vrtenjem okoli svoje osi, bi se lahko v celoti zlila z občutjem svoje rodne zvezde.

Odprla sem oči. Vstala sem. Počasi in odločeno sem se odpravila po stopnicah proti kleti. Točno sem vedela, kam moram. Ko so se stopnice končale, sem pomislila: *to je to*. Tako, kot sem prej, izven svojega telesa čutila temne sence, tako sem jih čutila tudi zdaj. Presenečeno sem ugotovila, da je bilo moje dožemanje zunanjega sveta popolnoma enako, kot če bi hodila okoli kot duša. Nesnovni svet sem zaznavala enako intenzivno, kot če bi bila izven svojega telesa.

To pomeni zelo močno povezavo s svojo izvirno frekvenco, mi razložijo visoko vibrirajoča bitja. Čutim, da so razporejena po vsej šoli. *Prisotnost lastnega telesa te ne more več preslepiti, stvari vidiš natančno takšne, kot so*.

Obstala sem pred vrati dogovorjene sobane. Potrkala sem. Vrata so se odprla in se takoj, ko sem vstopila, znova zaprla. Zares je bilo temno. Videla nisem ničesar, razen brljenja svetleče niti na Ravijevi nogi in videla sem, da je vedno tanjša. Ko sem tako opazovala njegovo majhno in nebogljenost vez s tem svetom, sem ugotovila, da sem pozabila na svojo zbranost. Čutila sem prisotnost temnih bitij, prostor jih je bil še vedno poln. Na svojem vratu sem čutila močan pritisk rok in slišala besede, izrečene v navalu besa:

»Pa se pomeriva – brez nepotrebnega zavlačevanja!«

Popolnoma sem bila mehka. Nisem bila pripravljena na fizični obračun. Daviesove roke so krčevito stisnile moj vrat ki se jim je v celoti prepustil kot mehko maslo. Nisem se niti imela moči braniti. V žepu sem otipala nožek, a roka se mi je kar sama razklenila ... Nisem zmogla nasilnosti, četudi v samoobrambi ... V trenutku sem zapustila svoje fizično telo.

Še vedno pa sem imela svojo absolutno moč ljubezni, ki sem si jo pridobila z nadčloveškim potrpljenjem in tisočletji vadbe ter spoznanj. Čutila sem, da je popkovina, ki povezuje moji telesi, vedno šibkejša. Zbrala sem se ...

Vizualizirala sem si planet, s katerega prihajava z Ravijem, izvirno energijo, ki vibrira hitreje kot zemlja. Predstavljala sem si, da nisem na planetu Zemlja, temveč na

zvezdi. Spomnila sem se na visoke temperature, ki so mi bile tako domače, na radostne eksplozije in izbruhe žgočih vulkanov, nad katerimi sva letela z Ravijem. Spomin najinih izvornih vibracij mi je bil tako domač ... Prepustila sem se svojim spominom ...

Zemlja se je vdala vibraciji zvezde in ton njenega vrtenja se je za malenkost zvišal. Presvetlila sem ga z lučjo in nekatera temna bitja so se umaknila. Kot da bi večina nizkih vibracij odstopila od vibracije planeta Zemlje. Tudi soba, v kateri sem bila, je bila polna luči. Čutila sem močno povezanost. Vibracija najine zvezde je bila tako blizu. Vsi dogodki, ki so me pripeljali do sem, so dobili popoln smisel.

Pogledala sem proti svoji levi nogi in ugotovila, da se kljub temu, da je soba polna luči, moja nit, ki me privezuje k telesu, tanjša. Odločila sem se, da jo poskusim okrepiti. Sklonila sem se k njej ...

»Nikar,« sem zaslišala nežen ženski glas. Obrnila sem se. Skozi sij presvetljene sobe se mi je približala prijazna in nadvse mila ženska. Čutila sem, da jo poznam. Poleg tega, da je bila temnejše polti, je bila tudi precej podobna meni. Na sebi je imela indijski sari, ki je bil zlato-rdeče barve.

»Če se boš dotaknila vrvice v takšnem stanju, jo boš strgala,« se mi je nasmehnila. Ugotovila sem, da ima poleg indijskega izgleda tudi indijski naglas. Pogledala sem jo in ugotovila, da vem, kdo je... Videla sem jo, ko sva se z Ravijem pripravljala na spust, na rojstvo.

»Rashmi?« sem začudeno vprašala.

»Ina,« se je nasmehnila in prišla do mene. Lahkotno me je objela.

»Vesela sem, da lahko končno tudi zares spoznam svojo snaho ...« obraz je obrnila malo vstran in se mi nasmehnila. Njena ljubezen je nežno sijala name, kot sončni žarki in čutila sem njeno resnično srečo.

»Jaz tudi,« sem ji odgovorila, čeprav sem vedela, da tudi to ni bilo potrebno. Čutila me je.

»Pomagati ti moram,« je rekla, ko je videla, da se moja vrvica vedno bolj tanjša. »Pomagati moram *nam*,« se je popravila. »Končno sem znova lahko tu in to samo po tvoji zaslugi, Ina. Hvala ti.«

Nisem točno razumela, kaj misli s tem.

Pokazala ti bom, je pomislila. Razumeti moraš, kaj se dogaja. Kako je prišlo do tega. Kaj je za vsem tem. Do sedaj tega nisi mogla videti, ker je to skrivnost stražilo preveč bitij teme ... Sprosti se, mi je še rekla, nato pa se je poleg nje pokazala meglica.

Vedela sem kaj moram storiti. Odmakniti čustva in se mirno zazreti v ta košček barvitega dima ... Meglica se je zjasnila v film. V njem sem videla Rashmi in zdelo se je kot zelo živ spomin. Slika se je še bolj približala in naenkrat sem bila v njenem telesu. Sedela sem sredi zelenice na lep sončen dan ...

48. ZGODBA O RASHMI IN AARONU

Sedim na zelenici Central Parka in uživam v spomladanskem soncu. Čutim, kako njegova ljubeča luč greje vsako celico mojega telesa. Zares je prav, da smo hvaležni za čisto vsak trenutek na tem čudovitem planetu. Čutim, kako diham kot eno z okolico in niti malo se ne počutim osamljeno, čeprav sem sama. Moj panjabi* je dovolj lahkoten, da skozi sebe prepušča nežne sunke vetra in prijetno mi je. Zazdi se mi, da nisem več tako sama in odprem oči.

»Iskreno se opravičujem, ker strmim, ampak navsezadnje ste *vi* tisti, ki ste tako nadzemeljsko lepi,« mi reče mladosten in griv glas z britanskim naglasom ...

Moje oči se počasi privadijo svetlobi in pred seboj zagledam mladeniča z rjavimi lasmi, njegova polt pa je bolj bela. Čeprav je dolg in suhljat, iz njega veje posebna moč, ki jo takoj začutim. Iz njegovih modrih oči žari čista ljubezen in do njega občutim zanimivo čustvo – kot da ga od nekod poznam ...

Čez ramena ima nekaj pripasano in ugotovim, da na hrbtu nosi kitaro. Očarljivo me vpraša: »Saj smem prisesti, kajne?« in ne da bi čakal na odgovor, prisede. Ne morem mu reči ne. Nekaj časa gledava v nebo.

Odloči se, da bo prebil led in reče: »Jaz sem Aaron.« Pomoli mi roko. Nasmehnem se.

»Rashmi.«

»Je to indijsko ime?«

»Da.«

»Ima kakšen poseben pomen?«

»Ima...« malo pomislim, če se je primerno takšne stvari pogovarjati z naključnimi sprehajalci v parku. Nekje v sebi pa čutim, vem, da mi fant, ki sem ga ravnokar spoznala, že sedaj pomeni veliko več kot samo to.

»Sončni žarki,« rečem.

»A res?« me pogleda, kot da ne ve, ali govorim po resnici.

»Res,« resno odgovorim.

»Za trenutek sem mislil, da se šalite. Ker ime, ki ga nosite, ne bi moglo bolj odsevati vašega bistva ... Zato me je tudi vleklo do vas. Preveč močno *sijete*.«

Še enkrat se nasmehne. Opazim, da so njegovi zobje nekoliko neenakomerno posejani, a še vedno zelo simetrični. Zavem se, da mi je ta nasmeh tako domač. Čutim, da sem končno prišla domov ... Kot da bi bilo nekaj samo po sebi umevnega, vzame kitaro in začne improvizirati. Njegovi prsti se sprehajajo po strunah, kot da gre za ples in ne za igranje glasbe. Radovedno gleda v nebo,

kot da bi na njem nekaj iskal. Nato me še enkrat pogleda in njegove modre oči me posrkajo v bistvo obstoja ... Vse pretekle izkušnje v mojem življenju naenkrat postanejo popolnoma smiselne. Vse me je namreč vodilo do tega trenutka. Da spoznam *njega*.

Kot da bi bral moje misli, mi pokima. Še vedno igra kitaro. Z glasom, ki žari v čisti ljubezni, začne nežno prepevati.

Tra, la, la,
Tra, la, li,
Jaz in ti,
Aaron in Rashmi...

Nasmehnem se, ker je besedilo zares preprosto in zares ... tako ... smiselno.

Naenkrat vklopim razum. Saj vendar ni mogoče, da sredi parka srečam nekakšno dušo dvojčico, ki mi razsvetli življenje in potem bom srečna do konca svojih dni. Spomnila sem se pravil. *Ne smem* se zaljubiti. Sploh pa je prav mogoče, da ta šarmer na dan obrne na tisoče mladih deklet. In to prav na takšen način.

»Ali v to pesmico dostikrat vstavljaš imena deklet, ki jih srečaš?« vprašam.

Preneha prepevati in njegov obraz se zresni. »Ne, tole je prvič. Oprosti, mislil sem, da si tudi ti začutila ... Pa saj ni važno. Lep dan želim.«

Sunkovito vstane, jaz pa bi se najraje pogreznila v zemljo. Obrne se, jaz pa zakličem za njim:

»Stoj! Počakaj! Oprosti!«

»Prosim?« obrne se.

»Nisem te hotela užaliti. Samo ... Kaj bi si pa ti mislil na mojem mestu? K meni naenkrat pride človek, ki me popolnoma očara in prevzame. Zdi se mi, *da ga poznam*. Hkrati ne vem, ali je vse to res, ali pa je zgolj ... Osvajalec nedolžnih deklet. Kaj naj si mislim?«

Počasi prisede. »Po moje je najboljšo, da ne razmišljaš,« mi počasi odgovori.

Približa se mi in tudi jaz obsedim na mestu. Nekaj časa se nepremično gledava. Svoj obraz še bolj približa mojemu ... Čutim, da se ne morem braniti. Moje telo obstane na mestu, ne glede na to, kako bi želela ubraniti svojo dekliško čast. Zrem v njegove oči in se potapljam v ocean sreče ... Čutim, da je iskren. Njegove tanke ustnice so v resnici zelo mehke, ko se dotaknejo mojih ... Nekaj časa se z njimi samo nežno dotikava. Kmalu v svojem telesu občutim ogenj, ki ga niti njegove oceansko modre oči ne morejo pogasiti. Zlijeva se v poljubljanju in ugotovim, kako sem bila ves ta čas osamljena. Ko se zlijem z njim v eno ljubezen, en obstoj, se zavem, kako sem ga pogrešala. Preneha s

poljubljanjem in z rokami objame moj obraz. Svoje čelo prisloni na moje. Oba miživa in med nama čutim poseben stik ...

»Pogrešal sem te. Tudi jaz čutim, da ... *morava* biti skupaj.«

Pomislim, kako je življenje smešno. Še pred pol ure sem bila v celoti zadovoljna sama s sabo in s svojim življenjem, zdaj pa se mi bivanje na tem svetu brez njega zdi tako ... nesmiselno. Ničvredno. Kot da bi obdobje preden sem spoznala Aarona, počasi zagrinjala meglica pozabe, kot da je šlo za nekakšno prejšnje življenje. Še enkrat se prepustim njegovim poljubom in srečna spoznam, da bom z njim, ne glede na vse preizkušnje, ki me čakajo doma ...

*

Čeprav je minilo že pol leta, sem z njim še vedno brezmejno srečna. Ob njem sem lahko v vsaki sekundi iskrena. Tako najini prepiri trajajo navadno pol minute, potem pa se nasmehneva, se uskladiva, nato pa se znova prepustiva oceanu sreče, ki priteka iz njegovih oči ...

Dobivava se v njegovem študentskem domu, na skrivaj. Povedala sem mu že, da je to, da sva skupaj, za mojo družino nesprejemljivo. Ni mu mar. Zdi se mi, da v tem še bolj uživa.

»Sem pač tvoj Romeo, pa kaj,« se mi nasmehne.

Kmalu ne prenesem več njegovih ognjevitih poljubov, ki me napolnjujejo s sladkostjo in se mu v celoti predam. Končno doživiva popolno zlitje najinih teles in duš. Čutiva, da sva eno z vsem vesoljem in da sva to čakala, odkar sva skupaj. Do mene je tako ljubeč in nežen, da se mi zdi kot da se ljubkujem s samim Šivo. Z Bogom. Trdno sem prepričana, da je to, kar delam, prav. Čeprav moja družina pravi drugače. Najina ljubezen je dejstvo, božanski obred. Neizogiben dogodek, kot izbruh vulkana, ki je predolgo spal.

Hitro in odločno potegne izpod postelje majhno škatlico. Odpre jo in vame se zablešči zlat prstan s safirji v obliki rože.

»Poroči se z mano.« reče trdno in čutim njegovo ljubečo moč. Ne bi ga mogla zavrniti, tudi če bi to hotela. Žalostno se nasmehnem.

»Kaj pa je?« vpraša. »Si ne želiš..?«

»Seveda si želim,« pohitim z odgovorom. »Ampak saj veš ... Moja družina; obljubljena sem drugemu ...«

»Ni važno. Greva v Vegas. In potem ne bodo imeli izbire. Morali se bodo sprijazniti z dejstvom, da si pač poročena. Da si *moja*.« Zadnjo besedo izreče s posebnim poudarkom. Čutim njegovo tekmovalnost in vem, kako je do tega prišlo. Moje roke so zvezane, on pa jih poskuša pravočasno razvezati, preden bi bilo prepozno.

»Poroči se z mano,« še enkrat ponovi.

»Poroči se z mano, Rashmi.«

V glavi se mi odvrtita dva scenarija. Življenje z njim in življenje brez njega. *Brez njega tako ali tako umrem*, pomislim. Hitro se odločim.

»Ja,« pokimam. »Moj odgovor je JA! Z veseljem!«

Začne me ognjevito poljubljati in skupaj se skotaliva na posteljo. Smejeva se; čutim, da so v življenju vse stvari tako otročje preproste ... Samo *odločiti* se je treba.

*

Čakamo v majhnem preddverju umetno roza barve. On nosi snežno belo obleko in belo pokrivalo. Ko sem mu pokazala, kako so pri naših porokah navadno oblečeni ženini, je postal s tem naravnost obseden. Moral si je priskrbeti pravo poročno opravo. Tudi jaz sem si priskrbela zlat sari*. Tisti dan sem se odpravila tudi h kozmetičarki in dan je zares izgledal popolno. Poleg tega, da svatov – razen prič – seveda ni bilo. Jaz sem povabila svojo sestro Shanti, ki me je v hotelu tudi uredila, kot se za poroko spodobi (lase mi je spletla v kito, na rokah mi je naredila poročno okrasje iz kanne*, zapestja mi je okrasila z vsaj petdesetimi pozlačenimi zapestnicami, na čelo mi je nalepila svetleč bindi* in me popolnoma odela s cvetjem), zraven pa mi je ves čas govorila, da sem nora in naj si vendar premislim. Ko sem ji ljubeče odvrnila, da si lahko pričo tukaj tudi kupim, je za trenutek utihnila, nato pa spremenila temo.

Aaron je povabil Jonesa, svojega prijatelja iz fakultete. Ves dan sta se družila in iz tega napravila nekakšno fantovščino. Seveda brez pitja alkohola. Moj ženin je vztrajal, da bi med obredom rad bil popolnoma trezen.

Vrata se odprejo in pred nami stoji Elvis v belo-zlati opravi.

»Kdo je naslednji?« brezбриžno vpraša.

Shanti mirno reče: »Samo trenutek.« ter z njim izgine v notranjost prostora. Za seboj zapre vrata. Ko slišim govorjenje, me premami radovednost. Spustim Aaronovo roko in svoje uho približam vratom. V pričakovanju razkrite skrivnosti me preplavi veselje. Slišim strog sestrin glas, ki poskuša utišati svoj glas, vendar je njen ton zelo jezen.

»Poslušaj, Elvis. Lepo boš snel svojo butasto lasuljo. Človeka, ki se zdajle poročata, se imata *dejansko rada*, za razliko vseh ostalih cepcev, ki hodijo sem. Tudi plačali smo več kot ostali, ker imamo *posebne želje*. Zato boš lepo naredil tako, kot bom jaz rekla. Obleci tole. In ko vstopita, zavrti tole glasbo. Prebral boš samo in izrecno to, kar piše na tem listku. Brez raznega rock'n'roll sranja. To je *sveti dogodek*, razumeš?!?«

Slišim, kako šumi blago in rahlo zaškripa ovitek avdio kasete. Ganjena sem bila, ker ugotavljam, da tudi Shanti globoko v sebi verjame v najino ljubezen z Aaronom. Slišim njene korake, ki se približujejo in se hitro umaknem. Zdi se mi, da sta tudi fanta slišala njun pogovor, kajti oba se istočasno namuzneta.

Shanti se mirno nasmehne in reče: »Malo bomo še počakali, da pride fotograf.«

Čez pet minut zares pride fotograf in ugotovim, da se je moja sestra potrudila veliko bolj, kot sem jo prosila. Prevzamejo me čustva in moje oči se orosijo.

»Ne bi ti bilo treba ...« začnem.

»Tiho, tiho, da si ne razmažeš make-upa; da ne boš svojim otrokom dolžna pojasnila, zakaj si na poročni dan zapravila vse svoje prihranke, da si lahko izgledala kot ... Alice Cooper.«

Nasmehnem se.

»No, tako je že boljše,« mi reče.

Na vratih slišim trkanje iz notranje strani. Očitno je matičar pripravljen. Shanti odpre vrata in me prime za roko. V sobi diši po kadilu. Odpelje me do sredine hodnika. Čeprav malce nerodno, Jones prime Aarona za roko in ga ravno tako pripelje do sredine, kjer ga čakam. Jones in Shanti združita najini roki in zdi se mi, da to naredita z lahkoto, kot da sta to že vadila. Ob vnemi svoje sestre se znova začudim.

Skupaj počasi začneva korakati proti matičarju in zavem se, da je oblečen kot hindujski duhovnik. Na čelu ima zarisane bele črte in na sredini rumeno piko, krasijo ga naravni rjavi lasje. Niti malo ni več podoben Elvisu. In ne samo to. Pred oltarjem sedi po turško, pred seboj pa z majhno zlato zajemalko v posodo s kadilom dodaja rumen prašek. Ob sebi ima pozlačeno posodo z vodo. Pogledam Shanti, ki mi pokima. Oglasi se blaga glasba moje rodne dežele, ob domačih zvokih sitarja* se še bolj sprostim.

Ko s svojim ljubečim ženinom hodim po sobi, opazim, da je soba okrašena z manjšimi zlatimi kipci. Na sredini je večji zlat kipec Ganesh-a,* ki ga krasijo cvetlični venci. Prostor je kot *ustvarjen* za poroko. Z ljubeznijo mojih življenj.

Obred poteka natančno tako, kot sem si vedno želela. Moj ženin naravnost žari in sprašujem se, če tudi on v mojih očeh vidi, kako zelo ga ljubim. Od časa do časa naju osvetli fotografov »klik« in tedaj se zavem, da se bom teh trenutkov vedno z veseljem spominjala ... Ko mi Aaron umiva noge, kot predvideva običaj, in nežno poljublja vodo v svojih rokah, se zavem, kako mi je predan. Vse bi naredil zame.

Vse, kar duhovnik prebere, ima popoln smisel. Ni važno, če je v resnici zgolj matičar. Svojo vlogo v obredu odigra do popolnosti. Gledam svojega ženina in se zavem, da sva eno ... Vsi trije na naju mečejo rumen riž in blagoslovljajo

najino ljubezen ... Za naju ni ovir. Ni jih. Vse se zlije v eno samo srečo. Z vso močjo se tega zavem.

Po obredu se Shanti zahvali matičarju in tudi on nas pozdravi z mirnim *namaste*.

Sledi radosten obed, po katerem naju priči pospremita do hotela.

»Vidva si kar odpočijta,« naju Shanti ljubeče napodi v hotelsko sobo. »Bova midva pospravila stvari, a ne, Jones?« dregne Aaronovo pričo, ki pridušeno reče: »Seveda.«

Ko me na rokah prinese skozi vrata hotelske sobe se nasmejim ob misli, kako je najin obred nekakšna posrečena združba indijske in evropske tradicije ... Nežno me položi na posteljo in me prične poljubljati. Počasi mi sname venec. Tudi njegov venec obleži na tleh ... Prepuščava se drug drugemu. Tokrat še z večjo gotovostjo. Veva, da je najino življenje popolno. Zdaj sva eno.

*

»Mami?« ji rečem, takoj ko opazim, da je končala z jutranjo meditacijo. Takrat je ponavadi najboljše volje. Moje srce razbija kot podivjana tarabuka*. Vem, da je to zato, ker se nameravam boriti z močjo družine. Boj s tradicijo je pri nas podoben boju z mlini na veter. Tradicija vedno zmaga. Upam, da bo tokrat drugače ...

»Mami?« še enkrat rečem, tokrat glasneje. Globoko vzdihne.

»Prosim, moja ljubljena hčerka?« me ljubeče vpraša. Opogumim se.

»Nekaj ti ... moram povedati.«

»Veš, da mi lahko vse poveš. Kar reci,« je še vedno mirna.

»Ne vem, kako naj to povem na lep način ... Mami, noseča sem.«

Njen obraz v sekundi pobledi, čeprav je njena polt čokoladno rjava. Nato se umiri.

»Nemogoče,« odvrne. »Poroka s Haatimom ...«

»Poroke s Haatimom ne bo.« plašno začnem.

»Poročila sem se z očetom otroka, ki ga nosim in ime mu je Aaron ...«

Vsa dobra volja z maminega obraza v trenutku izgine in začne na glas kričati. Ne vem, ali je bolj podobno joku ali obtoževanju ... Začne me porivati iz hiše, ko zraven pride Shanti.

»Mati, res je. Jaz sem bila priča.«

Kako si želim, da ne bi tega izrekla! Želim si, da bi jo zaščitila, prevzela odgovornost. Mati v navalu obtožb tudi njo porine ven in obe se znajdeva pred hišnimi vrati. Izobčenki.

»Ne bi smela reči, da si sodelovala,« jo oštejem, ker me skrbi zanjo.

»Ne samo zraven, jaz sem organizirala celotni dogodek, se spomniš? In ponosna sem na to ...« Ponosna sem, ker imam tako optimistično starejšo sestro.

»In kaj potem, če sva izločeni? To je še boljše, to pomeni, da sva svobodni! Osvobojeni tradicije! Lahko začneva na novo!« je krilila z rokami in lahkotno skakala okoli mene.

»Se ti ne zdi, da je čas, da obiščeš moža? Kdaj si ga nazadnje videla? Prejšnji vikend, ko sva šli na trg?«

Zavem se, da ga zares zelo pogrešam.

»Zdaj boš končno lahko *živela z njim*,« je navdušena.

»Zakaj mi pomagaš,« vprašam, »poleg razloga, ker si moja sestra?«

»Ker močno verjamem v srečne konce. Tudi mene je tudi mene vse, kar se je dogajalo v naši družini, že močno dušilo. Saj smo vendar v Ameriki,« vzkligne.

»Me lahko pospremiš?« sem še vedno malo negotova.

»Seveda.«

»Kje boš pa ti ...?« vprašam zaskrbljeno.

»Ne skrbi, z menoj bo vse v redu. Imam nekaj prijateljic; morda dobim celo službo natakarice... Priznati ti moram,« vmes huškne v smeh, »da sem tole že nekaj časa načrtovala. In prav vseč mi je, da se je tako razpletlo ...«

Skupaj se po stopnicah spustiva do podzemne železnice. Poda mi vstopnico in zares ugotovim, da se je pripravila. V nekaj trenutkih sva na pravi postaji. Potem se mi zdi, da vlak prihaja celo večnost. Ves čas mi je neznosno slabo. Ko izstopiva, tečem do stranišča. K sreči se mi uspe zadržati, vse dokler ne prihitim do straniščne školjke ...

*

Srečna sem. Že nekaj mesecev z Aronom živiva skupaj in nič na svetu ni bolj naravno, bolj samo po sebi umevno, kot je življenje z njim. S tem ne mislim rutine, ampak lahkotnost bivanja. Vse je tako preprosto. Nosim najinega otroka in je do mene ves čas neverjetno ljubeč. Vedno pomije posodo. Ničkolikokrat me vpraša, če mi lahko kako pomaga. Ko morava nakupiti hrano, hodi z menoj

in opravi vsa težja dela. Ker ima štipendijo posebno uspešnih študentov (ima izjemno visoko povprečje ocen) in kar nekaj prihrankov od doma, se čisto normalno preživljava. Pove mi, da se mu najbrž obeta dobra služba profesorja na neki gimnaziji blizu Central Parka ...

»Ni še čisto določeno, ker se še vedno dogovarjajo, ampak zagotovo nama uspe,« se šarmantno nasmehne. Po letu in pol se še vedno neizmerno ljubiva, in čutim, da je Aaron še bolj zaljubljen vame, kot prvi dan! Radostno me objema in ljubkuje vsakič, ko se vrne domov, k meni. Zdi se, kot da je komaj čakal, da zapustim svojo družino, pa čeprav jih nekje globoko v sebi – kljub vsemu – spoštuje. V sebi čutim nenehno stanje miru in sreče ...

Tudi Shanti se je znašla. Zares je dobila delo, celo boljše, kot je pričakovala. Zaposlili so jo na lokalni pošti. Sama se rada pošali, da so jo vzeli zaradi njenega videza ... »Saj je vseeno, zakaj imam delo,« se nasmeji, »Glavno, da ga imam!«. V službi je spoznala prijetnega sodelavca, ki je španske narodnosti. Priznala mi je že, da se med njima nekaj plete ...

Odločim se, da bom Aarona to dopoldne presenetila. Sama bom odšla nakupovat in mu bom doma pripravila kulinarično presenečenje. Čeprav sem s svojim osemmesečnim malčkom v trebuhu malo nerodna, je ideja preveč dobra, da bi jo zavrgla. Odpravim se ...

Ko čez dan opravljam stvari, ki sem si jih zadala, se dostikrat božam po trebuhu in se pogovarjam z dobrovoljčkom, ki raste v meni. Čutim, da je fantek in da je poln energije kot njegov oče! Tudi to dopoldne ni izjema. Ko hodim po cesti, božam zdajšnje domovanje svojega sina in se z njim v mislih vedno pogovarjam. Tako sem zatopljena v živahen klepet z njim, da za trenutek pozabim na resnični svet okoli sebe. Nekaj me sune v ramo. Naenkrat ugotovim, da sem obkoljena.

»Nekdo je pa zaspan,« reče prvi človek. Vidim, da je skupina, ki me je obkolila, enake barve polti, kot jo imam jaz. Ker jih je več kot deset, ugotovim, da bi jim bilo nemogoče ubežati. Ne s tem trebuhom.

»Ali pa zasanjan,« se zareži drugi.

»Ali pa... zaljubljen,« pomenljivo reče tretji.

»Prosim, pustite, da grem,« rečem mirno. »Navsezadnje niti ne vem, kdo ste.«

»To zdaj ni važno. Pomembno je, da mi vemo, kdo si *tí*, Rashmi.«

Presenečena sem. Zares nimam in nikoli nisem imela opravka z nikakršnim nasiljem. Ta skupina pa je izgledala organizirano ... kot nekakšna mafija.

»Sama veš ... Pri nas se stvari hitro razvejo ... « začne prvi, ki me je ogovoril.
»Ko si *pobegnila od doma*, ...«

»Nisem pobegnila, odrekli so se me,« ga mirno popravim. Še enkrat začne govoriti z enako brezbržnostjo kot prej.

»Vesel bi bil, če me ne bi prekinjala,« reče in izvleče majhen ulični nož. Za svojim hrbtom zaslišim, kako nekdo na ročni pištoli napne petelina. Črnolasi Indijec pred menoj govori naprej:

»Torej, ko *si pobegnila* od doma, so bili tvoji zelo v skrbeh. Takoj so poklicali Haatima in mu zadevo s kar največjo mero zadrege in ponižnosti tudi razložili. Tvoja poroka s tujcem je bila več kot očitno nesmisel in popolnoma prenačljena odločitev. Haatim ti je celo pripravljen vse velikodušno oprostiti, če se v roku enega tedna ločiš.«

Ponudba se mi zdi smešna. Spomnim se na najin poročni obred.

»Pred Bogom sem mu prisegla,« mirno rečem.

»Ja, pred bogom rock'n'rolla, v Las Vegasu!« reče nekdo v skupini in vsi se na ves glas zakrohota.

»Kakšen je bil najin poročni obred, ni vaša stvar, zato bi bila hvaležna, če se iz njega ne norčujete,« sem še vedno mirna.

»Torej ... če prav razumem, se nočeš ločiti?« znova reče prvi v skupini in na moj vrat pritisne nož.

»Ne,« se trudim ostati mirna. »In vesela bi bila, če bi mi nehali groziti. Noseča sem.« Upam, da jih bo vsaj to dejstvo omehčalo. Kakšna vrsta zveri bi ubila dve življenji naenkrat. Na svojem vratu še vedno čutim nož.

»Pusti jo, Jairaj, vidiš, da nima smisla ...« mu začne prigovarjati nekdo iz skupine.

»Ravno to ima smisel!« se zadere Jairai. »Se zavedaš, kaj bo Haatim naredil z nami, če si punca ne premisli?!?«

»Saj je vseeno; noseča je,« reče tretji. »Si bomo že kaj izmislili ...«

Na mojem vratu še vedno počiva nož. Medtem, ko se Jairaj bori v sebi, kaj bi naredil z menoj, pošiljam ljubeče misli boginji Kali*, naj obdrži pri življenju vsaj najinega otroka. Za mojim hrbtom se dva izmed preganjalcev začneta prerivati za neumno prevlado, kdo bo v rokah držal pištolo. Nekdo me po nesreči sune v hrbet. Padem naprej, Jairajev nož pa se zarine v moj vrat.

»Poglej, kaj si storil, butec!«

»Kaj bomo pa zdaj?«

»Si zdaj srečen? Rešil si si kožo pred Haatimom in ubil ubogo punco!«

»Nož je prerezal žilo!«

»Bežimo, preden pride policija ...«

Zgrudim se na tla in z desno roko skušam zadržati curek krvi. Če pridem domov pravočasno, lahko pokličem rešilce. Tako ali tako nisem daleč od doma. Počasi se odplazim nazaj in občutim, da me noge ne bodo več dolgo nosile ... Nekaj korakov me še loči do vhoda in le s težavo se priplazim do vrat. Za seboj puščam močno rdečo sled. Ko želim prijeti za kljuko, čutim, da moja moč usiha ... Z zadnjimi močmi jo dosežem in ugotovim, da je zaklenjeno. Seveda, zaklenila sem, preden sem šla ... Z roko sežem po ključ in naenkrat ne čutim več telesa ...

*

Stojim pri svojem telesu in v mislim kličem moža. Vidim, da sem na telo privezana z nekakšno nitko, ki je vedno tanjša. Čutim, da je življenje v trebuhu telesa, ki leži pred vrati, še vedno prisotno. Počutim se tako neobgljeno. Ničesar ne morem več storiti. Mlaka krvi, v kateri počiva moje telo, je vedno večja ...

Končno. Vidim ga, kako se vedno bolj približuje ... *Pohiti*, pomislim. *Prosim, pohiti*.

Nasmejan je in poln misli. Kot da ima zame veselo novico. Naenkrat se ustavi. Očitno je opazil moje telo.

»O, moj bog!!! O, moj bog,« si ponavlja v mešanici joka in groze, medtem ko preverja, kaj se je zgodilo z menoj. V obupu steče v stanovanje in pokliče rešilca. Priteče do mene in pritisne prste na mojo prerezano vratno žilo. Ves se zamaže s krvjo, pa ni mu tega mar. Preizkuša vse mogoče tehnike, za katere je v življenju slišal ... masažo srca, umetno dihanje ... Ves je prekrit z mojo krvjo in čutim, da jo okuša, ko izvaja umetno dihanje. Vse opravlja zelo hitro in vidim, da se bori kot lev. Od časa do časa preveri utrip na mojem zapestju, ki je vedno šibkejši ...

Stojim ob njem in počutim se popolnoma nemočno. Vidim njegove solze, čutim njegovo trpljenje. Slišim njegove molitve. Ko se dotaknem njegovega obraza, naglas zaihti. Moje telo drži v naročju in še vedno ga skuša obuditi ...

Ko pripelje rešilni avto, jim pove, da je moj mož in da se ne namerava premakniti od mene. Odpeljejo me in ves čas sledim svojemu telesu. Zares želim ohraniti to tanko vez z njim ...

*

Stojim pri svojem telesu v bolnišnici. Priklopljena sem na veliko aparatov in ekran poleg moje postelje prikazuje moj šibek srčni utrip. Poleg mene se pojavi zelo svetlo bitje in čutim, da je njegova vibracija višja od moje.

»Se poslavljaš?« vpraša.

»Zakaj? Bi se morala?« se začudim.

»V bistvu, *da*.« je bitje trdno odločeno.

»Ampak jaz tega človeka *ljubim*. Ne morem ga zapustiti! Tudi svojega otroka ne morem zapustiti. Komaj so ga rešili.«

»Včasih se stvari zgodijo z višjim namenom, ki ga ljudje ne razumejo.«

»In zakaj ju moram zapustiti?«

»To boš sama spoznala. Tvoja ... preobrazba je del večjega načrta.« Opazila sem, da svetlo bitje ni uporabilo besede smrt.

»Smrt kot taka ne obstaja, obstaja samo nenehno spreminjanje,« me opomni. Torej zna brati misli.

»Čas je, da greva,« mi reče.

»Samo še poslovim se,« hitro rečem. Aaron ob moji postelji spi. Tudi njegova duša se oklepa postelje, na kateri ležim in ne vidi več kot samo moje telo.

»Nekoč se bova spet srečala,« mu zašepetam. »Ostani tako dober, bodi ljubeč do najinega sina ... Me slišiš, ljubljeni? *Ljubim te*.«

»Ne sliši te, preveč je zaskrbljen. Celo v spanju,« reče bitje in prereže popkovino.

Približam se mu in ga vseeno poljubim. Zbudi se in aparat poleg mojega telesa začne oddajati enoličen zvok, ki sporoča, da sem odšla.

Dvigne se in pritisne rdeč gumb poleg moje postelje. Prime moje telo in ga začne nebogljeno oživljati. V sobo pridejo sestre in zdravnik. Skušajo ga spraviti ven iz bolniške sobe, ampak Aaron vztraja. Ko tudi petkratni električni šok ne pomaga, mu povedo, da so me izgubili.

»ŠE POSKUŠAJTE!« ukazovalno zakriči. Po desetem poskusu mu obzirno povedo, da me niso mogli rešiti. Aaron s pestjo udari zdravnika, nato zbeži ven. Ob vhodnih vratih bolnišnice se sesede in razjoka ... Okoli njega vidim dve temnejši senci, ki ju je privabila njegova jeza in žalost ... Ne morem priti do njega ... Ne sliši me ...

Svetlo bitje me prime za roko in me pomiri: »Vračala se boš in ga obiskovala, ko bo čas za to. Pridi zdaj, ne ukvarjaj se z bolečino ...« Pričneva izginjati ...

*

Čez pet let ga ponovno obiščem. Popolnoma je spremenjen. Njegovo levo oko je potemnelo in njegovi lasje so postali rumeno beli. Svetlo bitje, ki je bilo z menoj ob mojem odhodu, mi razloži, zakaj sta očesi različno obarvani.

»Odločil se je, da v življenju ne bo več čustvoval. Da ne želi več videti ljubezni. Leva stran telesa predstavlja čustva. Desna pa razum.«

Hudo mi je, ker ga vidim v takšnem stanju. Okoli njega je kar nekaj bitij z izrazito nizko vibracijo. Vstopi v gimnazijo. Očitno je dobil delo. Vesela sem zanj. Čutim tudi, da je najin sin zdrav in da ima veliko pozitivne moči.

Ko vstopi, zavije desno na stopnišče in gre v klet. Po hodniku hodi, dokler ne pride do konca. Pride do manjših vrat in jih odpre. Pokaže se prostor, kjer ga čaka še več temnih bitij in slab občutek imam. Sede pred leseno ploskev in prične se nekakšen ritual, ki ga ne razumem preveč dobro. Ugotovim, da gre za klicanje duhov. Želim govoriti z njim, a me ne sliši. Nizka bitja ga vzpodbujajo, da mu bodo omogočila pogovor z mano in vidim, kako jim v zameno obljubi svojo dušo ...

»Nujno je redno izvajanje teh obredov, da se uglasimo s frekvenco njene duše,« reče največji med njimi. Kakšna laž! Vidim, kako Aaron postaja njihova lutka, orodje. Skušam ga preglasiti in lažnivca pogledati v oči. Svetlo bitje je še vedno z menoj, tokrat se postavi naravnost predme.

»Kaj je?« vprašam.

»Gledanje teh bitij je smrtno nevarno. Ne morem ti dopustiti tega.«

»Saj si rekel, da smrti ni!«

»Res je. Obstaja samo ... Preobrazba. In tudi – globok padec.« reče in me prime za roko. Znova začnem nemočno izginjati v soju luči ... Očitno ne bom mogla govoriti z njim, dokler bodo tu bitja te vrste ...

Znova sem se začela zavedati, da ta izkušnja ni moja, ampak Rashmina. Stala sem pred njo in jo gledala v oči. Vse mi je bilo popolnoma jasno. Celó spoznala sem, zakaj je bil pri meni prisoten nenavaden okus v ustih, ki sem ga imela vsakič, ko sem srečala ravnatelja.

»Občutila si njegovo bolečino,« mi je rekla, »točno takšno, kot je.«

»Prosim, sporoči mu, da ga neizmerno ljubim,« je dodala. Popkovina, ki je povezovala moje telo in telo duše, se je začela počasi krepiti. »Boš?«

»Saj mu lahko *ti* to poveš,« sem ji zagotovila, »če nam le uspe rešiti Ravija ... «.

Preko projekcij v svoji glavi sem ji pokazala, kako naj to naredi. Strinjala se je in me objela.

Videla sem, da je poleg mene sedel ravnatelj in me skušal obuditi v življenje. Očitno mu je uspevalo, kajti vedno bolj me je vleкло k telesu ...

Legla sem na tla in se skušala čimbolj povezati s telesom. Občutiti srčni utrip, občutiti ritem dihanja, ... Pod seboj sem začutila tla in vedela sem, da mi bo uspelo ...

49. PREBUJENJE

Počasi sem odprla oči in ugotovila, da sem še zmeraj v kleti. Davies si je pred menoj z rokami pokrival obraz in skozi prste so mu polzele solze. Očitno še ni ugotovil, da mu je dejansko uspelo. Da nisem mrtva.

Ko sem začutila, da želim preizkusiti glas, sem se nežno odkašljala. Še vedno sem ležala na tleh. »Rashmi vas pozdravlja,« sem tiho rekla.

Davies je umaknil roke. Čutila sem, kako je v celoti odprl svoje srce: »Ina! Ina! Živa si!« Objel me je.

»Av,« sem zacvilila, ko me je stisnil. Moje telo je nekaj časa mirovalo in tako močan stisk je bil zanj šok.

»Prosim, oprosti,« mi je rekel, kot da pred seboj gleda najdragocenejše bitje na svetu. »Kaj si prejle rekla?«

»Rashmi je tukaj. Pomagala nama bo zbuditi Ravija.«

V trenutku so se mu prebudili zatajevani občutki: »Kje je? *Moraš mi povedati!*«

»Najprej bomo rešili vajinega sina. Potem pa bo čas za pogovor.« sem ga umirila. Nenavadno ubogljivo me je spustil in se prepustil mojemu vodstvu.

V temi sem pokazala na Ravijevo telo in skupaj sva ga prenesla na sredino sobe. Svetla nitka je bila že čisto tanka. Daviesa in Rashmi sem prosila, da se sprostita in da si predstavljata Ravijevo dušo spet v svojem fizičnem telesu.

Znova sem občutila svojo moč. Tokrat je bil dovolj samo en Ravijev stavek, ki sem si ga v svoji glavi zavrtela: *»Ko si si predstavljala svetlobo ... Stavim, da je še v nebesih zmanjkalo elektrike!«*. Zlila sem se z absolutno močjo, ki sem jo to jutro prebudila. Predstavljala sem si ga, v celoti združenega s seboj. Dogodki so bili tako živi ... Znova sva hodila v šolo, predstavila sem ga staršem in sestri, plesala sva na Elini poroki. *To je mogoče*, sem brezkompromisno pomislila. *Naj se uresniči!*

Čutila sem tudi Rashmino in Aaronovo moč.

Na sredini sobe, v Ravijevem telesu, je bilo vedno bolj svetlo. Vsaka naša misel se je uskladila z eno samo željo. Iz naših teles so začeli pronicati žarki in vsi so bili usmerjeni na sredino. *Še močnejše*, sem pomislila. *Še več luči!*

Po vsej šoli razkropljena svetlobna bitja so se naenkrat znašla v našem prostoru. Dobili smo absolutno podporo vesolja. V sekundi je svetloba presvetlila vso sobo s tisočkrat višjo frekvenco, kot sem jo bila sposobna priklicati sama.

»Moč je tudi sodelovanje,« sem slišala in hvaležno odgovorila: »Vem. Hvala vam!«

Ko so ugotovila, da jih ne potrebujemo več, so se bitja znova razkropila. Na sredini sobe je lebdelo Ravijevo fizično telo, v katerem se je svetila njegova duša. Počasi se je spustil na tla. Nekaj časa je samo ležal. Nato je mirno odprl oči.

Vstal je in nas gledal. Davies je odšel do stikala in prižgal luč. Ravi je pomežiknil v svetlobo. Tudi mi trije smo vstali. Počasi je povezal vse dogodke. Prepoznal nas je.

»Ina!« je stekel k meni in me objel.

Davies in Rashmi sta naju ljubeče opazovala. Videla sem, kako se je uresničilo to, kar sem s svojo pomočjo in pomočjo veselja že videla v svoji glavi in prevzel me je občutek zanosa. Morala sem *postati* Ravi, da sem ga lahko priklicala v življenje. Zdaj bo znova lahko igral svojo vlogo.

»Toliko stvari bi ti rad povedal,« začne.

»Saj vem. Tudi jaz tebi. Še prej pa ... Si za to, da osrečiva tudi tvoja starša?« sem rekla in pokazala na Rashmi in Aarona.

Misliš to, da pokaževa mojemu očetu pot iz telesa? je pomislil Ravi.

Točno to, sem mu odvrnila. Me veseli, da tale miselna linija še vedno deluje ...

50. ZAKLJUČEK

Tudi Aaron je objel svojega sina. »Oprosti, sin moj. Zame sploh ni opravičila...« mu je spet šlo na jok. »Bil sem lutka v njihovih rokah...«

»Vem, kako stvar deluje, oči. V celoti ti oprostim,« je pomirjeno rekel Ravi. »Živjo, mami,« je sproščeno pomahal proti Rashmi.

Bila sem začudena. Pričakovala sem močnejšo reakcijo.

»Z mami sva se dostikrat družila in pogovarjala, posebno, preden sem znova srečal tebe. Ona mi je tudi sporočila, da prihajaš sem. Kmalu potem pa je oči postal tako zelo... Drugačen, da ni več mogla hoditi k meni. Oprosti, ker ti tega še nisem povedal. Nisem še imel...«

»Vem, ja. Priložnosti. Oprostim. Mislim, da sva se danes prav dobro spoznali,« sem rekla in ji pomežiknila. Nasmehnila se je.

»Mi lahko prosim kdo razloži, kaj se dogaja?« je nevoščljivo rekel Aaron.

»Seveda. Takoj. Ti se samo sprosti, pa ti bo Rashmi vse razložila...«

Z Ravijem sva znova sodelovala kot tim in bilo je otročje lahko, ko mi ni bilo treba vsega narediti sama. Davies je bil v trenutku zunaj telesa, oblit s svetlobo. Ravi mu je pokazal standardni postopek odklopa in priklopa. Ko je videl, da je njegov oče snov absorbiral z izjemno naglico, je zaljubljenca pustil sama. Znova sva se priklopila na telesi in jima sporočila, da greva na sprehod. Čutila sem, da sta tako zatopljeni v svoji sreči, da niti nista mogla slišati ničesar drugega okoli sebe. Tudi prav. Kajti z nama je bilo enako.

Prijel me je za roko in me odpeljal iz šole. Tekla sva po stopnicah in si oddahnila šele, ko sva bila na ulici. Objel me je okoli ramen, tako kot včasih in skupaj sva počasi hodila ob drevoredu. Zunaj se je že zdavnaj znočilo. Naenkrat sva v glavi slišala glas. Bila je Hannah.

Ina! Ravi! Me slišita?

Seveda, ji je mirno rekel odgovoril, kot da njegovo življenje še pred desetimi minutami ni viselo na nitki. Dobesedno.

Takoj, ko sem dobila vizijo, da vama je uspelo, sem se skušala povezati z vama.

V redu sva, Hannah, hvala ti za vse, sem se ji nasmehnila.

Aha, poslavljáš se. Torej potrebujeta malo zasebnosti. Razumem. Se vidimo v ponedeljek v šoli... In pa ... PO šoli! Juhuhu!

Velja, je potrdil Ravi. Znova sva ostala sama.

Počasi sva hodila proti Central Parku in uživala že samo ob dejstvu, da imava telesi. Pomislila sem, da imam le še eno vprašanje.

Ravi?

Ja?

Kako mu je uspelo, mislim Daviesu? Kako to, da mu nisi mogel brati misli? Da naju je ujel?

To pa ni ravno najbolj romantično vprašanje za večerni sprehod, se ti ne zdi? Se je posmehnil.

Oprosti, ampak... Moram vedeti. Da se lahko pripravim za naprej.

Bil je samo lutka v tujih rokah, se spomniš? Šlo je za posebno vrsto pogodbe. Davies je nizkim frekvencam obljubil kar tri zelo močne bojavnike luči. Mene, tebe in sebe. V zameno za to, da pride v stik z Rashmi. Seveda je šlo za laž. Moj oče je ne bi nikoli videl, ker je pač niso imeli. Zelo pa so si želeli nas tri. Zato so mu začasno posodili nekaj sposobnosti in za kratek čas onemogočili naju dva. Seveda sem pogodbo nemudoma uničil, ko sem jo doli našel. Ni pa mi ostalo dovolj energije, da bi se vrnil nazaj. Pričel sem izginjati in se naenkrat znova znašel v svojem telesu... Še vedno ne vem, kako mi je to uspelo...

To je pa NAŠE maslo, sem ponosno razložila. Nato sem mu povedala oziroma pokazala čisto vse, kar se mi je zgodilo, odkar sem ga nazadnje videla. Bil je presenečen in ganjen.

To pomeni, da me torej sploh več ne potrebuješ, je bil zamišljen. Zdaj imaš svojo vizijo in mojo moč...

Nimam pa TEBE! Sem kriknila. Oprosti, morala bi biti bolj mirna. Hočem reči, da sva dosegla točno tisto, kar sva si želela.

Kako to misliš? Me je vprašal.

Na kakšen način si uničil pogodbo?

Predstavljal sem si...

Ah, torej si moral uporabiti vizijo?

Ni te bilo, bil sem prisiljen.

Torej se tudi v tebi skriva moja moč vizije. To pomeni, da me tudi ti v resnici ne potrebuješ.

Ugotovil je, kam merim.

No, to je res.

Ne potrebuješ me, pa me vseeno ljubiš.

Te, ja. Še bolj kot prej, če je to mogoče. Bolj svobodno, je ugotovil.

In skupaj sodelujeva zato, ker nama je to všeč in ne zato, ker morava.

Res je. Vidiš, zdaj se pa jaz učim od tebe... je priznal.

Nekako ti moram povrniti za vse tvoje ure inštrukcij... sem se nasmejala, položnic namreč še nisem prejela.

Naenkrat sva se naglas zasmejala. Ravno kar sva šla mimo starejšega para, ki je bil zelo začuden, čemu se smejiva, ko pa vendar ni nihče ničesar rekel...

*

Zadnji teden v juniju. Čakalo me je toliko lepih stvari! Letnik sem končala z odliko, Ravi tudi. Hannah je rekla, da moramo poleti nujno ostati v stikih. Sošolci in sošolke so se od naju poslovili le s težkim srcem. Sienna je naredila razredno preglednico vseh naslovov, števil, e-mailov, rojstnih dni in ostalih podatkov, ter jih skopirala vsakemu sošolcu in sošolki.

Davies je obdržal službo ravnatelja in po usodnem dogodku v tisti kletni sobici ga nihče več ni prepoznal. Njegovi lasje so znova začeli rasti v rjavi barvi. Na začetku je izgledalo kar smešno, kot barvni narastek. Kmalu se je znova ostrigel na kratko. Njegovi modri očesi sta spet žareli od energije in prisegla bi, da je izgledal deset let mlajši. Profesorji so začeli z iskrenim veseljem hoditi v službo, Davies pa nas je na zaključni slovesnosti lepo prosil, naj ga kličemo Aaron. Ime Aidan, ki ga je spominjalo na temnejše čase obstoja na Zemlji, je enostavno izbrisal iz osebnih dokumentov. »Kdo pa potrebuje dve imeni?« se je pošalil. Tudi sestankov Komisije združenih gimnazij se je začel redno udeleževati in Barnes je moral priznati, da je Davies popolnoma nov človek. Radostno ga je pozdravil v kolektivu.

In midva? Nameravala sva oditi takoj po šoli in presenetiti moje starše. Tudi Ezster in Rossana sta šli proti Münchnu in skupaj smo kupili letalske karte. Ker sta bili zelo radovedni, smo se med osem ur dolgim poletom precej zaklepetali. Ravi je govoril o energiji in o čudih veselja. Iz njegovih ust je zvenelo kot poezija. Dekleti sta rekli, da bosta naslednje leto definitivno zraven, če bo obstajal kakšen krožek o tem. Pomežiknila sem mu. Ravno tako sem se jima nasmehnila, ko smo prišli v München.

»Zdaj smo pa nadoknadile zamujeno, a ne puncí?« sem rekla. Vedela sem, da se ju v prejšnjih mesecih precej zapostavljala.

»Zdaj smo bot, prav imaš,« je rekla Rossana.

»Ampak ne za dolgo!« je končala Ezster.

Vzeli smo prtljago, si pomahali in se odpravili vsak v svojo smer.

Z Ravijem sva bila skoraj prehitro na slovenskem letališču. Letalo je bilo majhno in prijetno... Spomnila sem se, kako veliko se mi je zdelo takrat, ko sem prvič sedla vanj. Po celem šolskem letu, preživetem v New Yorku, pa se mi je zdelo zares majhno... Ampak še vedno zelo prijetno.

Ko sva letela nad Slovenijo, sem pomislila: *zdaj si pa prvič tu ... z letalom, kajne?*

Res je, je pomislil. Prelepo je spremljati razgled z lastnimi očmi.

*

Ko naju je taksi pripeljal do točke, kjer se je pogled razprl na vas, v kateri sem odraščala, sem z globokim mirom občudovala lepoto spokojnega vaškega življenja. Nobenih zamer ni bilo več. Kraj pa je bil prelep – kot da bi ga nekdo narisal. Spomnila sem se svojih sošolcev, dogodkov iz osnovne šole, a me občutek sreče še vedno ni zapustil.

Če bi takrat vedela, kakšno življenje me čaka, ne bi bila žalostna, sem pomislila. Niti sekundo.

Tako ste ravnali, ker niste imeli znanja, me je s svojo mislijo dopolnil Ravi. Nihče ni zloben, slab, žalosten ali prestrašen zato, ker si to želi, temveč zato, ker nima znanja o življenju.

Ko sva se peljala mimo trga s cerkvijo, sem pri trgovini opazila skupino ljudi. Med njimi sem prepoznala tudi Tineta. Preden sva zapeljala mimo njih, je nekdo s prstom pokazal na najin taksi in vsi so se obrnili. Prepoznali so me in mi prešerno pomahali.

Nasmehnila sem se in občutila olajšanje. Stvari so se spremenile. Preteklost je ostala tam, kjer mora biti. V preteklosti. Zdaj je drugače. Čisto drugače. Sproščeno sem jim pomahala nazaj.

*

Stala sva pred vrati in se muzala. Vedela sva, da jih bova presenetila, dogovarjala sva se samo za finese scenarija. Taksi naju je zanalašč odložil na glavni cesti, tako da sva po dovozni makedamski poti šla peš in se trudila biti čimbolj tiha. Odločila sva se za najbolj preprosto možnost. Že tako bodo dovolj presenečeni.

Pozvonila sva. Slišala sva korake, mamine korake. Poleg nje tudi manjše stopicanje. Torej je z njo Ludo. Vrata so se odprla in mamina spodnja čeljust je padla navzdol, ustnice je raztegnila v zamaknjen nasmeh, obraz ji je zmrznil. Ludo je zalajal na naju in čutila sem, da naju je prepoznal.

»Živjo, mami, to je moj fant.« sem nasmejano rekla.

»Ravi, me veseli,« se je šarmantno predstavil.

»Mojbog! Ina! Ravi! In da nas takole presenetita!« je končno vzkliknila mami. Imela sem občutek, da je dobila nekakšno notranjo povezavo, kot da je dojela potek dogodkov, vse od mojega otroštva dalje.

Res je, je v odgovor pomislil Ravi.

Še vedno smo stali pred vrati - samo, da sta pritekla tudi Ela in oči. Sledilo je prešerno objemanje, poljubljanje in predstavljanje, ki se je naposled preselilo v notranjost hiše.

KRATKA SPREMNA BESEDA H KNJIGI

(Jože Žmavc)

Prvenec Janje Srečkar je vsekakor delo, ki ga človek ne more spustiti iz rok do zadnje strani. Po eni strani popolno zlitje avtoričinih občutij in doživljanj z junakinjo romana, ki gre preko roba človeških zaznav in na drugi strani globoka duhovna sporočila mladim, kako živeti, kaj prepoznati in kam usmeriti svoje cilje.

Doživetja otroka, ki se mora vklopiti v omejeno življenje petih čutil, nam ponazarja globoko praznino povprečnega človeškega življenja. Pri tem nam avtorica podaja pot, da ne ostanemo anemični opazovalci dogajanj v svetu, temveč se lahko že kot otroci dejavno vključimo s svojo zvedavostjo in interesom za dogajanje okrog sebe. V prvi vrsti je to odličen učbenik za mlade in tudi manj mlade. Vodi nas na pot, ki je nismo vajeni, na pot zaznav, ki jih nočemo sprejeti, pa vendarle živimo vsak dan sredi morja energije, ki je ne sprejmemo kot neločljivi del nas samih. Naših pet čutil in razum nas omejujejo, zgodba pa odpira vprašanja in podaja svoje odgovore, kaj je za našimi omejitvami. Zatiskamo si oči pred energijskim svetom, ki ga je že pred skoraj sto leti opredelil Einstein s svoj znamenito enačbo o materiji in energiji. V tem času smo na tehnološkem področju že dodobra prepoznali nekatere vrste energij (elektriko, svetlobo, atomsko energijo,...) in jih žal le delno koristno uporabljamo, čeprav jih ne vidimo, ne otipamo, ne slišimo, ne okusimo in ne vonjamo. Ampak človeški um ima neverjetno vztrajnost zanikanja samega sebe. Za energijski svet, ki ga že tisočletja razlagajo vsa verstva sveta, nam zgodba podaja in ponuja rešitve s preprostimi razlagami.

Ob branju tega dela nas pritegne sama zgodba, povsem se lahko vživimo v glavno junakinjo in se z njo zlijemo v eno. Zgodba nam pripoveduje o možnih posebnih sposobnostih, ki jih nekateri otroci in tudi odrasli v resnici imajo; to je sposobnost, da zaznavajo energijo in jo uporabljajo. Čas, ki prihaja, nam vedno v večji meri prinaša tako sporočila kot otroke, ki bodo to povsem obvladovali. Zato so takšna dela še posebno dobrodošla, da osveščajo in dvigajo glave nojem, ki se boje pogledati strahu, ki ga ni, v oči.

ZAHVALE

Najlepša hvala Energiji, za neprestano podporo in navdih. Knjiga je v resnici Tvoja.

Hvala tudi ljudem – prevodnikom, ki me ljubeče usmerjajo do nje Elin-Mateji Matjašič in ostalim.

Hvala mojemu agentu, ki je hkrati tudi moj ljubeči mož: Janu Sebastianu Srečkarju, ki mi je s svojo močjo pomagal vedno, ko je Energija predme postavila test. Pomagal je tudi pri nekaterih idejah in pri predstavljanju knjige prvim bralcem in založbam. Veliko truda je vložil v to, da bi knjiga ugledala luč sveta, za kar sem mu neizmerno hvaležna.

Hvala moji mami, prijateljici, lektorici in umetnici na vseh področjih Anki Kolenc. Hvala za tvoje brezmejno zaupanje in podporo (ti tako ali tako veš, kaj mislim). Dokazala si, da boš vedno delovala za razvoj hčera in nas vedno ljubeče obsevala s svojo brezpogojno ljubeznijo.

Hvala tudi ostalim članom moje družine: očetu Zvonetu Kolencu in sestrama, ki sta mi vedno predstavljali vzor sestrške ljubezni, vzpodbude in prijateljstva: Mojci in Špeli Kolenc. Za neomajno podporo in zaupanje se zahvaljujem tudi tašči Metki Zadravec in tastu Ivanu Sečkarju.

Hvala tudi ostalim prijateljem, ki so me vodili po poti znanja in me podpirali: hvala šamanu Fosterju Perryu za začetno vzpodbudo, ter prijateljici Marjani Kramer za pomoč pri premostitvi ovir. Hvala Poloni Sepe za bogato duhovno znanje o meditacijskih tehnikah Indije. Za pomoč in podporo se zahvaljujem tudi Andreju Primožiču-Primziju, Benku Mrđanoviću in prijateljema Janji in Jaki Petriču.

Hvala tudi pisateljem Gustavu Šilihu, Bogdanu Novaku, Charlotte Bronte, Stephenu Turoffu, Richardu Bachu, Paramhansi Joganadi in Stephenie Meyer, katerih delo se me je v življenju posebno dotaknilo in me dodatno navdušilo k pisanju.

Hvala prevajalcema Mojci Lorber in Alanu Horvatiču, ki sta z izvrstnim prevajalskim delom poskrbela, da bo delo dostopno bralcem tudi v angleškem jeziku.

Če ne bi bilo Edisa Talundžića in Sare Mrđanović, knjiga nikoli ne bi ugledala sveta na tak način. Zahvaljujem se za njuno konstantno podporo in trud, da prenesemo to delo v svet.

Hvala pomembni skupini najstnikov, ki so prvi ovrednotili moje delo: Alisa Memič, Jasmin Kurtić, Nika Vučko in Tim Rupnik. Vi ste bili prvi, ki ste postali del te zgodbe in naših druženj ne bom nikoli pozabila. Hvala tudi prijatelju Jožetu Žmavcu, ki je s precizno iskrenostjo delu dodal spremno besedo in ga dodatno ovrednotil.

In hvala vsem, ki ste knjigo tako ali drugače podprli s svojimi mislimi in mnenji. Ker verjamete, da so sporočila, ki jih posreduje Energija tako pomembna, da bi jih morali trenirati vsi ljudje.

SLOVARČEK POJMOV

Panjabi: Žensko indijsko oblačilo za vsak dan, ki je sestavljeno iz zgornjega dela in hlač.

Sari: Žensko indijsko oblačilo, ki ga sestavlja zgornji del in posebna plahta blaga, ki se na točno določen način ovije okoli telesa.

Kanna: posebna obstojna barva iz naravnih materialov, ki jo Indijke uporabljajo za poslikavo telesa.

Bindi: Točka na sredini čela, ki jo Indijke okrasijo s pozlačenimi nalepkami in ličili.

Sitar: Indijsko glasbilo s strunami, ki je značilno po tem, da ima pod zgornjim koncem vratu pritrjeno votlo bučo.

Ganesh: Indijski bog s slonovo glavo, simbol sreče.

Tarabuka: Indijski boben

Kali: Boginja smrti in preobrazbe

Bil je njen najboljši prijatelj. Samo ona ga je lahko videla – do dne, ko je iznenada izginil. Za vedno? Je bil le plod njene domišljije, ali se za tem skriva globlja resnica?

Znanstvenofantastični roman *Hitra frekvenca* se sprva dogaja v Sloveniji, kjer spoznamo glavno junakinjo zgodbe, Ino Kralj. Pred vstopom v osnovno šolo je njen najboljši prijatelj viden le njej. Ko je postala šolarka, pa je izginil in Ina nikoli ni bila zares prepričana, če je bil resničen. Kmalu pa se je dogajanje premaknilo v New York, kjer je nadaljevala šolanje. Morda pa se je za to odločitvijo skrival globlji namen ... Napeta vsebina nas pretrese s sporočili, ki nam dajejo misliti. Se resnica mogoče skriva v absolutni predanosti nečemu višjemu od nas samih in veri v sporočilo: VSE JE MOGOČE?

Avtorica trilogije *Hitra frekvenca*, Janja Srečkar, ima rada romane z znanstvenofantastično vsebino. Še posebej jo privlačijo glavni junaki zgodb, ki so okarakterizirani s posebnimi sposobnostmi. Spekter njenih najljubših avtorjev je zelo živahen. Njihova glavna kvaliteta pa je, da sporočilo, ki ga želijo predati, podkrepijo z ljubeznijo in humorjem: Charlotte Bronte, Stephenie Meyer, Stephen Turoff, Paramhansa Yoganada, Richard Bach, Gustav Šilih in Bogdan Novak.

Njena strast do branja knjig in na splošno do ustvarjanja na tovrstnem področju jo je navdušila do te mere, da je v zadnjih letih začela razmišljati, da bi napisala zgodbo, ki bi vsebovala širše sporočilo. Avtorica trilogije verjame, da njene zgodbe zajemajo kvalitete, ki jih obožuje v romanih z znanstvenofantastično vsebino – in še nekaj več kot to.

Odzivi bralcev v testni skupini so namreč pokazali, da ima delo vse potrebne potenciale, da se knjiga razvije v zelo dobro sprejeto in zaželeno literarno delo.

Janja Srečkar je sicer diplomirana profesorica glasbe (smer: glasbena pedagogika) in že od 3. leta starosti prežeta z umetnostjo (glasba, ples, gledališka igra, risanje).

